

IJA # 2563

ספר שמות השני לתורת האלוהים

Sefer Shemot ha-Sheni le-Torat ha-Elohim

Vienna, 5627 (1882)

הוא גורדן שפיר 2 ימים
ימים

בית המדרש
נחמה בלודז' ועוד
אחר כאלו דברי ידע
של ימי יוסף בלודז'
בלודז' יוסף בלודז'
בשנת 1772
של יוסף בלודז'
של יוסף בלודז'
של יוסף בלודז'

ספר
שמות
השני לתורת האלהים

עם

פירוש רש"י ותרגום אונקלוס ועם
ההפטרות ותפלות לבל שבתות השנה

ע

ויין

אישורו אין מוסיף דיל מי זוסף שליוונטור אין ביינה.
שנת תרכ"ז לפ"ק.

THORA TOM. II.

Wien 1882.

Josef Schlegel's Buchhandlung.

שמות א

וַאֲלֹהֵי שְׂמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים
מִצְרַיִם אֵת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ׃
וְרֵאבֶן שָׁמְעוֹן לֹוֹ וַיהוֹדָה׃ וְיִשָּׁשְׁכָר
זְבוּלֹן וּבְנֵימֵן׃ וְהֵן וּנְפֹתְלִי גָד וְאָשֶׁר׃
וַיְהִי כָּל־נַפְשׁ יִצְחָק יְהוּדָה יַעֲקֹב שִׁבְעִים
נַפְשׁ וַיּוֹסֶף הָיָה בְּמִצְרַיִם׃ וַיָּמָת יוֹסֵף
וְכָל־אָחָיו וְכָל־הַדּוֹר הַהוּא׃ וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמֵאֵד מְאֹד
וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ אֹתָם׃ פּ וַיִּקָּם מֶלֶךְ־
חָדָשׁ עַל־מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־יָדַע אֶת־
יוֹסֵף׃ וַיֹּאמֶר אֶל־עַמּוֹ הַזֶּה עִם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל רַב וְעֲצוּם מְמֹנֹו׃ וַיִּבְרָךְ נֹתַן־חַכְמָה
לוֹ פֶּן־יִרְבֶּה וְהָיָה כִּי־תִקְרָאנָה מִלְחָמָה
וַיּוֹסֶף גַּם־הוּא עַל־שָׂנְאֵינוּ וַנְּלַחֲם־בָּנוּ
וְעָלָה מִן־הָאָרֶץ׃ וַיִּשְׁיִמוּ עָלָיו שָׂרֵי
מִסִּים לְמַעַן עֲנֹתוֹ בְּסִבְלֹתָם וַיְבִן עָרֵי
מִסְכְּנוֹת לְפָרְעֹה אֶת־פִּתֹם וְאֶת־רַעַמְסֵס׃

(י) וּבְאִשֶּׁר יַעֲנֵנוּ אֹתוֹ בֶּן יִרְמְיָהּ וּבֶן יִרְמְיָהּ
 וַיִּקְצֹוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: (יא) וַיַּעֲבְדוּ מִצְרַיִם
 אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרֹךְ: (יב) וַיִּמְרֹדוּ אֶת־
 חַיִּיהֶם בַּעֲבַדְתָּהּ קָשָׁה בְחָמָר וּבְלִבְנִים
 וּבְכָל־עֲבֹדָה בַּשָּׂדֶה אֶת־כָּל־עֲבֹדֹתָם
 אֲשֶׁר־עֲבָדוּ בָהֶם בְּפָרֹךְ: (יג) וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ
 מִצְרַיִם לְמַלְּאָכָה הָעֶבְרִית אֲשֶׁר שָׂם
 הָאֱלֹהִים שְׂפָרָה וְשֵׁם הַשְּׂנִיית פְּנֵיהָ:
 (יד) וַיֹּאמֶר בְּיַלְדָּתָהּ אֶת־הָעֶבְרִיּוֹת וַרְאִיתִן
 עַל־הָאֲבָנִים אֲסִיֵּן הוּא וְהַמֶּטֶן אֹתוֹ
 וְאֲסִיֵּת הוּא וְחָהָה: (טו) וַתִּירָא הַמַּלְּאָכָה
 אֶת־הָאֱלֹהִים וְלֹא עָשָׂה בְּאִשֶּׁר דִּבֶּר
 אֵיזֶן מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַתַּחַיֵּן אֶת־הַיְלָדִים: שֵׁן
 (טז) וַיִּקְרָא מֶלֶךְ־מִצְרַיִם לְמַלְּאָכָה וַיֹּאמֶר
 לָהֶן מְדַבֵּעַ עֲשִׂיתֶן הַדְּבָר הַזֶּה וַתַּחַיֵּן אֶת־
 הַיְלָדִים: (יז) וַתֹּאמְרֶן הַמַּלְּאָכָה אֶל־
 פְּרֹעֹה כִּי לֹא כִנְשִׁים הַמִּצְרַיִת הָעֶבְרִית כִּי־
 חַיֹּת הֵנָּה בְּטָרָם תִּבְּרָא אֶלֶהֶן הַמַּלְּאָכָה

וַיְלָדוּ: (יח) וַיִּמְטֹב אֱלֹהִים לְמַלְּאָכָה וַיִּרְבֶּה
 הָעָם וַיַּעֲצִמוּ מְאֹד: (יט) וַיְהִי כִּי־יִרְאֶה
 הַמַּלְּאָכָה אֶת־הָאֱלֹהִים וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתִים:
 (כ) וַיִּצֵן פְּרֹעֹה לְכָל־עַמּוֹ לֵאמֹר כָּל־בֶּן־
 הַיְלָדוֹת הַיְהוּדָה תִּשְׁלִיכֶהוּ וְכָל־תִּבְּרַת
 תַּחַיֵּן: פ ב (ג) וַיְלָדַי אִישׁ מִבֵּית לֵוִי
 וַיִּקָּה אֶת־בֵּית־לֵוִי: (ד) וַתִּהְיֶה הָאִשָּׁה וַתִּלְּד
 בֶּן וַתִּרְאֵהוּ אֹתוֹ כִּי־טוֹב הוּא וַתִּצְפְּנֶהוּ
 שְׁלֹשָׁה יָרְחִים: (ה) וְלֹא־יָכְלָה עוֹד הַצִּפְּנֵי
 וַתִּקַּח־לוֹ תִּבְּרַת גִּמְאָ וַתַּחַמְרָה בְּחָמָר
 וּבְנֹפֶת וַתִּשֶׂם בָּהּ אֶת־הַיְלָד וַתִּשֶׂם בְּסוּף
 עַל־שִׁפְתָהּ הַיְאֹד: (ו) וַתַּחַצֵּב אֶחָתוֹ מֵרַחֵק
 לְדַעָה מֵהַיַּעֲשֶׂה לוֹ: (ז) וַתִּרְדֵּךְ בַּת־פְּרֹעֹה
 לְרַחֵץ עַל־הַיְאֹד וַיַּעֲרַתֶּיהָ הַלֵּבֶת עַל־יָד
 הַיְאֹד וַתִּרְאֵהוּ אֶת־הַתִּבְּרָה בַּתוֹךְ הַסּוּף
 וַתִּשְׁלַח אֶת־אִמָּתָהּ וַתִּקַּחֶהּ: (ח) וַתִּפְתַּח
 וַתִּרְאֶהוּ אֶת־הַיְלָד וְהִנֵּה־נֹעַר בֶּכֶר
 וַתַּחַמַּל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִיִּלְדֵי הָעֶבְרִיִּים זֶה:

(א) ותאמר אחתו אל-בת-פרעה האלף
 וקראתי לך אשה מינקת מן העברות
 ותינקלך את-הילד: (ב) ותאמר-לה בת-
 פרעה לבי ותלך העלמה ותקרא את-
 אם הילד: (ג) ותאמר לה בת-פרעה
 היליכי את-הילד הזה והינקתו לי ואני
 אתן את-שכרך ותקח האשה הילד
 ותניקהו: (ד) ויגדל הילד ותבאהו לבת-
 פרעה ויהי-לה לבן ותקרא שמו משה
 ותאמר כי מן-המים משיתיהו: שלש
 (ה) ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא
 אל-אחיו וירא בסבלתם וירא איש מצרי
 מכה איש-עברי מאחיו: (ו) ויפן כה
 וכה וירא כי אין איש יוד את-המצרי
 ויטמנהו בחול: (ז) ויצא ביום השני והנה
 שני-אנשים עברים נצים ויאמר לרשע
 למה תכה בעד: (ח) ויאמר מי שמך לאיש
 ער ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר

באשר הרגת את-המצרי וירא משה
 ויאמר אכן נודע הדבר: (ט) וישמע פרעה
 את-הדבר הזה ויבקש להרג את-משה
 ויברח משה מפני פרעה וישב בארץ-
 מדין וישב על-הבאר: (י) ולכהן מדין
 שבע בנות ותבאנה ותדלנה ותמלאנה
 את-הרהטים להשקות צאן אביהן:
 (יא) ויבאו הרעים ויגרשום ויקם משה
 וישען וישק את-צאנם: (יב) ותבאנה
 אל-רעואל אביהן ויאמר מדוע מהרתן
 בא היום: (יג) ותאמרן איש מצרי הצילנו
 מיד הרעים ונס-דלה דלה לנו וישק
 את-הצאן: (יד) ויאמר אל-בנותיו ואין למה
 זה עזבתן את-האיש קראן לו ויאכל
 לחם: (טו) ויואל משה לשבת את-האיש
 ויתן את-צפרה בתו למשה: (טז) ותלך בן
 ויקרא את-שמו גרשם כי אמר גר הייתי
 בארץ נכריה: פ (יז) ויהי בימים הרבים

הים וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה: (כ) וישמע אלהים את נאקתם ויזכר אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב: (כא) וירא אלהים את ישראל וידע אלהים: ס רביע ג (א) ומשה היה יערה את צאן יתרו חתנו כהן מדן וינהג את הצאן אתו המדבר ויבא אל חר האלהים חרבה: (ב) וירא מלאך יהוה אליו בלפת אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אבל: (ג) ויאמר משה אסרה נא וראה את המראה הנדל הזה מדוע לא יבער הסנה: (ד) וירא יהוה כי סר לראות ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הניני: (ה) ויאמר אל תקרב הלם של געלך געל רגליך כי במקום

אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא: (ו) ויאמר אנכי אלהי אביך אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב ויסתר משה פניו כי ראה מהביט אל האלהים: (ז) ויאמר יהוה ראה ראיתי את עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי מפני נגשיו כי ידעתי את מכאביו: (ח) וארד להצילו מיד מצרים ולהעלותו מן הארץ ההוא אל ארץ טובה ורחבה אל ארץ זבת חלב ודבש אל מקום הפגעני ונחתי והאמרי והפריזי ונחתי וחיבוסי: (ט) ועתה הנה צעמת בני ישראל באה אלי וגם ראיתי את הלחמן אשר מצרים לחצים אתם: (י) ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים: (יא) ויאמר משה אל האלהים מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים: (יב) ויאמר

כִּי־אֱהִיָּה עִמָּךְ וְהָלַךְ הָאֹתָה כִּי אֲנֹכִי
 שְׁלַחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת־הָעָם מִמִּצְרַיִם
 מִעַבְדוֹן אֶת־הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה׃
 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָאֱלֹהִים הִנֵּה אֲנֹכִי
 בָּא אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי לָהֶם אֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם וְאָמַרְוּלִי מַה־
 שְׁמוֹ מָה אָמַר אֱלֹהִים׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 אֶל־מֹשֶׁה אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה וַיֹּאמֶר כֹּה־
 תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֱהִיָּה שְׁלַחְנִי
 אֵלֵיכֶם׃ וַיֹּאמֶר עוֹד אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה
 כֹּה תֹאמַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק
 וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם זֶה־שְׁמִי
 לְעַלְמֵס תְּהֵ זָכְרִי לְדוֹר וָדוֹר׃ חֲמִשָּׁה וַיֵּץ
 וְאִסְפַּף אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
 יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם נִרְאָה אֵלַי אֱלֹהֵי
 אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב לֵאמֹר פָּקֹד פָּקֹדְתִי
 אֶתְכֶם וְאֶת־הָעֲשׂוֹי לָכֶם בְּמִצְרַיִם׃

וַיֹּאמֶר אֲעֲלֶךָ אֶתְכֶם מִעֵנִי מִצְרַיִם אֶל־
 אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַכְּנִזִּי
 וְהַחִזִּי וְהַיְבוּסִי אֶל־אֶרֶץ זְבֹת חֶלֶב וְדָבָשׁ׃
 וַיִּשְׁמְעוּ לְקֹלָךְ וּבָאֲתָ אֵתָה וּזְקֵנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֶל־מֹלֶךְ מִצְרַיִם וְאָמַרְתָּם אֵלָיו
 יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרָיִים נִקְרָה עֲלֵינוּ וְעַתָּה
 נִלְכֶה־נָּא הַרְדּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבָר
 וְנִזְבַּחַה לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ׃ וַיֹּאנֵי יַדְעִתִּי
 כִּי לֹא־יִתֵּן אֶתְכֶם מֹלֶךְ מִצְרַיִם לְהַלְךְ
 וְלֹא בִיגַד חִזְקוֹ׃ וַיִּשְׁלַחְתִּי אֶת־יְדִי
 וְהִכִּיתִי אֶת־מִצְרַיִם בְּכָל נִפְלְאוֹתַי אֲשֶׁר
 אֲעֲשֶׂה בְּקִרְבּוֹ וְאֶת־רִיבּוֹ יִשְׁלַח אֶתְכֶם׃
 וְנִתְּתִי אֶת־חֹזֶן הַעֵסֶה־הַזֶּה בְּעֵינֵי מִצְרַיִם
 וְהָיָה כִּי תִלְכוּן לֹא תִלְכוּן רִיקִים׃
 וְשָׂאֵלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּהּ וּמִגֵּרַת
 בֵּיתָהּ כִּלְיֵיכֶסֶף וּכְלֵי זָהָב וּשְׁמֹלֹת
 וּשְׂמֹתָם עַל־בְּנֵיכֶם וְעַל־בָּנֹתֵיכֶם וְנִצַּלְתֶּם
 אֶת־מִצְרַיִם׃ ד וַיַּעַן מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר

והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקלי
 כי יאמרו לא נראה אליה יהוה:
 ט ויאמר אליו יהוה מזה בדרך ויאמר
 משה: ט ויאמר השליכהו ארצה
 וישלכהו ארצה ויהי לנחש ויגס משה
 מפניו: ט ויאמר יהוה אל-משה שלח
 ידך ואחז בזנבו וישלח ידו ויחזק בו ויהי
 למשה בכפו: ט למען יאמינו כי נראה
 אליך יהוה אלהי אבתם אלהי אברהם
 אלהי יצחק ואלהי יעקב: ט ויאמר יהוה
 לו עוד הבאתי ידך בחיקך ויבא ידו
 בחיקו ויוצאה והנה ידו מצרעת בשלג:
 ט ויאמר השב ידך אל-חיקך וישב ידו
 אל-חיקו ויוצאה מחיקו והנה שברה
 כבשרו: ט והנה אם לא יאמינו לך ולא
 ישמעו לקל האת האת הרגשון והאמינו
 לקל האת האחרון: ט והנה אם לא
 יאמינו גם לשני האתות האלה ולא

ישמעו לקלך ולקחת ממני היום
 ושפכת הנבשה והיו המים אשר תקח
 מן הים והיו לדם ביבשת: ט ויאמר
 משה אליהוהוה כי אדני לא איש
 דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם
 מאז דברך אל-עבדך כי כבד-פה וכבד
 לשון אנכי: ט ויאמר יהוה אליו מי שם
 פה לאדם או מי-ישום אדם או הרש
 או פקח או עור הלא אנכי יהוה: ט ועתה
 לך ואנכי אהנה עם-פיך והוריתיך אשר
 תדבר: ט ויאמר כי אדני שלח-נא ביד-
 תשלח: ט ויחר-אף יהוה במשה ויאמר
 הלא אחרן אחיך הלוי ידעתי כידבר
 ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך
 והאף ושמה בלבו: ט ודברת אליו
 ושמת את-הדברים בפיו ואנכי אהנה עם-
 פיך ועם פיהו והוריתי אתכם את אשר
 תעשון: ט ודבר-הוא לך אל-העם והנה

הוא יהיה לך לפה ואמר תהיה לי
 לאהים: (ט) ואת המטה הזה תקח בידך
 אשר תעשה בו את האות: פ ש
 (י) וילך משה וישב אל יתרו חתנו ויאמר
 לו אלכה נא ואשובה אל אחי אשר
 במצרים ואראה העוהם חיים ויאמר
 יתרו למשה לך לשלום: (יא) ויאמר יהוה
 אל משה במדבר לך שב מצרים כי
 מתו כל האנשים המבקשים את נפשי:
 (יב) ויקח משה את אשתו ואת בניו
 וירכבם על החמור וישב ארצה מצרים
 ויקח משה את מטה האלהים בידו:
 (יג) ויאמר יהוה אל משה בלבך לשוב
 מצרים ראה כל המפתיים אשר שמתי
 בידך ועשיתם לפני פרעה ואני אתק
 את לבו ולא ישלח את העם: (יד) ואמרת
 אל פרעה בזה אמר יהוה בני בכרי ישראל:
 (טו) נאמר אליך שלח את בני ויעבדני

ותמאן לשלחו הנה אנכי הרג את בניך
 בכרך: (טז) והי בכרך במלון ויסגשו
 יהוה ויבקש המיתו: (יז) ותקח צפרה
 צד ותכרת את ערלת בנה ותנע לנגלו
 ותאמר כי חתודמים אתה לי: (יח) וירף
 ממנו אז אמרה חתן דמים למולת: פ
 (יט) ויאמר יהוה אל אהרן לך לקבאת משה
 המדברה וילך ויסגשו בחר האלהים
 וישקלו: (כ) ויגד משה לאהרן את כל
 דברי יהוה אשר שלחו ואת כל האות
 אשר צנהו: (כא) וילך משה ואהרן ויאספו
 את כל יקני בני ישראל: (כב) וידבר אהרן
 את כל הדברים אשר דבר יהוה אל
 משה ויעש האות לעיני העם: (כג) ויאמן
 העם וישמעו פירקד יהוה את בני
 ישראל וכי ראה את עגים ויקדו
 וישתחוו: שבע ה (כד) ואחר באו משה
 ואהרן ויאמרו אל פרעה בזה אמר יהוה

אלהי ישראל שלח את-עמי ויחגו לי
 במדבר: (י) ויאמר פרעה מי יהוה אשר
 אשמע בקלו לשלח את-ישראל לא
 ידעתי את-יהוה וגם את-ישראל לא
 אשלח: (יא) ויאמרו אלהי העברים נקרא
 עלינו גלגה **ג** דרך שלשת ימים
 במדבר ונזבחך ליהוה אלהינו פך
 ופגענו בדבר או כחרב: (יב) ויאמר אלהם
 מלך מצרים למה משה ואהרן תפריעו
 את-העם מפעשיו לכו לסבלתיכם:
 (יג) ויאמר פרעה קורבים עמה עם הארץ
 והשבתם אתם מסבלתם: (יד) ויעו פרעה
 ביום ההוא את-הנגשים בעם ואת-
 שטריו לאמר: (טו) לא תאספון לתת תבן
 לעם ללבן הלבנים בתמול שלשם הם
 ילכו וקששו להם תבן: (טז) ואת-מתכנת
 הלבנים אשר הם עשים תמול שלשם
 תשימו עליהם לא תגרעו ממנו כר

נרפים הם על-בן הם צעקים לאמר
 גלגה נזבחה לאהינו: (יז) תכבד העבדה
 על-האנשים ויעשורבה ואל-ישעו
 בדברי-שקר: (יח) ויצאו נגשי העם ושטריו
 ויאמרו אל-העם לאמר בזה אמר פרעה
 אינני נתן לכם תבן: (יט) אתם לכו קחו
 לכם תבן מאשר תמצאו כי אין נגרע
 מעבדתכם דבר: (כ) ויפץ העם בכל-ארץ
 מצרים לקשש קש לתבן: (כא) והנגשים
 אצרים לאמר בלו מעשיכם דבר-יום
 ביומו כאשר בהיות התבן: (כב) ויפו שטרי
 בני ישראל אשר שמו עליהם נגשי
 פרעה לאמר מדוע לא כלייתם חקכם
 ללבן בתמול שלשם גם-תמול גם-היום:
 (כג) ויבאו שטרי בני ישראל ויצעקו אל-
 פרעה לאמר למה תעשה כזה לעבדיך:
 (כד) תבן אין נתן לעבדיך ולבנים אמרים
 לנו עשו והנה עבדיך מפנים וחטאת

עֲמֹד: (י) וַיֹּאמֶר נִרְפִים אַתֶּם נִרְפִים עַל-
 כֵּן אַתֶּם אֹמְרִים נִלְכָּה נִזְבַּחַה לַיהוָה:
 (י) וְעַתָּה לָכוּ עֲבֹדוּ וּתְכַזְּנוּ לֹא-יִנְתְּנוּ לָכֶם
 וְתְכַזְּנוּ לְבָנִים תִּתְּנוּ: (י) וַיֵּרְאוּ שְׂטָרֵי בְנֵי-
 יִשְׂרָאֵל אֶתֶם בָּרַע לֵאמֹר לֹא-תִגְרַעוּ
 מִלְּבַנְיָכֶם דְּבַר-יוֹם בְּיוֹמוֹ: (י) וַיִּפְגְּעוּ אֶת-
 מֹשֶׁה וְאֶת-אַהֲרֹן נָצִיבִים לִקְרֹאתֶם
 בְּצִאתֶם מֵאֵת פְּרָעָה: (כ) וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים
 יִבְרָא יְהוָה עֲלֵיכֶם וַיִּשְׁפֹּט אֲשֶׁר הִבְאֵשְׁתֶּם
 אֶת-דִּיחַנּוּ בְעֵינֵי פְרָעָה וּבְעֵינֵי עַבְדָּיו
 לְתַת-חֶרֶב בְּיָדָם לְהַרְגֵנוּ: מִפְּסוּד (כ) וַיֵּשֶׁב
 מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי לָמָּה תִרְעַתָּה
 לָעַם הַזֶּה לָמָּה זֶה שְׁלַחְתָּנִי: (כ) וּמֵאֵז
 בָּאתִי אֶל-פְּרָעָה לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ תִרַע לָעַם
 הַזֶּה וְהֵצֵל לֹא-הֵצֵלְתָּ אֶת-עַמֶּךָ:
 ו (י) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עַתָּה תִרְאֶה
 אֲשֶׁר אֲעֲשֶׂה לְפְרָעָה כִּי בְיַד חֲזָקָה יִשְׁלַחֶם
 וּבְיַד חֲזָקָה יַגְרִשֶׁם מֵאֶרֶצוֹ: ס ס ס

סדר וארא

(ט) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָי
 אֲנִי יְהוָה: (י) וַאֲרָא אֶל-אֲבֹרְהֶם אֶל-
 יִצְחָק וְאֶל-עֵקֶב בְּאֵל שְׂדֵי וְשְׂמֵי יְהוָה לֹא
 נִדְעָתִי לָהֶם: (י) וְגַם הִקְמַתִי אֶת-בְּרִיתִי
 אִתְּם לְתֵת לָהֶם אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ
 מִגְרִיהֶם אֲשֶׁר-גָּרוּ בָּהּ: (י) וְגַם אֲנִי
 שָׁמַעְתִּי אֶת-נְאֻמַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 מִצְרַיִם מֵעַבְדִּים אַתֶּם וְאֶזְכֹּר אֶת-בְּרִיתִי:
 (י) לָכֵן אָמַר לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה
 וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִמִּצְרַיִם מִמִּצְרַיִם
 וְהֵצֵלְתִי אֶתְכֶם מֵעַבְדֹתֶם וְגֵאלְתִי אֶתְכֶם
 בְּזַרְוֹעַ נְטוּיָה וּבְשִׁפְטֵי־גְדִלִים:
 (י) וְלִקְחַתִּי אֶתְכֶם לִי לָעַם וְהִיִּיתִי לָכֶם
 לְאֱלֹהִים וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 כַּמּוֹצֵיא אֶתְכֶם מִמִּצְרַיִם מִמִּצְרַיִם:
 (י) וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 נִשְׁאַמְתִּי אֶת-יְדֵי לְתֵת אֹתָהּ לְאֲבֹרְהֶם

לַיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב וְנָתַתִּי אֹתָהּ לָכֶם
 מִוְרֶשֶׁה אֲנִי יְהוָה: (ט) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בֵּן
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל־מֹשֶׁה
 מִקְצֵר רוּחַ וּמֵעֲבֹדָה קָשָׁה: פ (י) וַיְדַבֵּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יא) בֹּא דַבֵּר
 אֶל־פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְיִשְׁלַח אֶת־
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרְצוֹ: (יב) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
 לְבְנֵי יְהוָה לֵאמֹר הֲזֶן בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא־
 שָׁמְעוּ אֵלַי וְאִיךָ יִשְׁמְעֵנִי פְרַעֲה וְאֲנִי
 עֲרַל שִׁפְתַּיִם: פ (יג) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־
 מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וַיְצַוֶם אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאֶל־פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְהוֹצִיא אֶת־
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: ס שני (יד) אֵלֶּה
 רֵאשֵׁי בֵית־אֲבֹתֶם בְּנֵי רְאוּבֵן בְּכֹר
 יִשְׂרָאֵל חֲנֹךְ וּפְלוּא חֲצֹרֶן וְכַרְמֵי אֵלֶּה
 מִשְׁפַּחַת רְאוּבֵן: (טו) וּבְנֵי שִׁמְעוֹן יִמְנָל
 וְיִמִּין וְאֶהֱד וְיִכִּין וְצַחֲד וְשִׁאֲוֵל בְּדָד
 הַבְּנֵי־עִיֵּת אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת שִׁמְעוֹן: (טז) וְאֵלֶּה

שְׁמוֹת בְּנֵי־לֵוִי לְתֹלְדֹתָם גֵּרְשׁוֹן וּמְהַרֵּ
 וּמֵרָרִי וּשְׁגִי חֲנִי לְוִי שִׁבְעָה וּשְׁלֹשִׁים
 וּמֵאֵת שְׁנָה: (יז) בְּנֵי גֵרְשׁוֹן לְבָנֵי וּשְׁמַעִי
 לְמִשְׁפַּחְתָּם: (יח) וּבְנֵי קַהַת עֲמֶרָם וְיִצְחָר
 וְחִכְרֹן וְעִזִּיאֵל וּשְׁגִי חֲנִי קַהַת שְׁלֹשׁ
 וּשְׁלֹשִׁים וּמֵאֵת שְׁנָה: (יט) וּבְנֵי מְרָרִי
 מַחֲלִי וּמוּשִׁי אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הַלְוִי
 דְתֹלְדֹתָם: (כ) וַיִּקַּח עֲמֶרָם אֶת־יִזְכָּרְד
 דָּדָתוֹ לֹו לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־אַהֲרֹן
 וְאֶת־מֹשֶׁה וּשְׁגִי חֲנִי עֲמֶרָם שִׁבְעָה
 וּשְׁלֹשִׁים וּמֵאֵת שְׁנָה: (כא) וּבְנֵי יִצְחָר
 קַרְח וְנַפְגִּי וְזִכְרִי: (כב) וּבְנֵי עִזִּיאֵל מִישָׁא
 וְאַלְצָפָן וְסַתְרִי: (כג) וַיִּקַּח אַהֲרֹן אֶת־
 אֵלִישֶׁבַע בַּת־עֲמִינָדָב אַחֹת נַחֲשׁוֹן לֹו
 לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־נָדָב וְאֶת־אֲבִיהוּא
 אֶת־אֶלְעָזָר וְאֶת־אִיתְמָר: (כד) וּבְנֵי קַרְח
 אַסִּיר וְאַלְקָנָה וְאַבְיָאֶסֶף אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת
 הַקַּהֲתִי: (כה) וְאֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן לָקַח־לוֹ

מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו
את פניהם אלה ראשי אבות הלויים
למשפחתם: (כ) הוא אהרן ומשה אשר
אמר יהוה להם הוציאו את בני ישראל
מארץ מצרים על-עבדתם: (כא) הם
המדברים אל-פרעה מלך-מצרים
להוציא את-בני-ישראל ממצרים הוא
משה ואהרן: (כב) ויהי ביום-דבר יהוה אל-
משה בארץ מצרים: (כג) שלש (כד) וידבר
יהוה אל-משה לאמר אני יהוה דבר
אל-פרעה מלך מצרים את כל-אשר
אני דבר אליך: (כה) ויאמר משה לפני יהוה
הן אני ערל שפתים ואיך ישמע אלי
פרעה: פ ז (כז) ויאמר יהוה אל משה
ראה נתייך אלהים לפרעה ואהרן אחיך
יהוה נביאך: (כח) אתה תדבר את כל-אשר
אצוה ואהרן אחיך ידבר אל-פרעה
ושלח את-בני-ישראל מארצו: (כט) ואני

אקשה את-לב פרעה והרפיתי את-
אתני ואת מוסתי בארץ מצרים: (ל) ולא-
ישמע אלקים פרעה ונתתי את-ידי
במצרים והוצאתי את-עבדתי את-עמי
בני-ישראל מארץ מצרים בשפטים
גדלים: (לא) וידעו מצרים כי-אני יהוה
כנשתי את-ידי על-מצרים והוצאתי את-
בני-ישראל מתוכם: (לב) ועש משה ואהרן
כאשר צוה יהוה אתם כן עשו: (לג) ומשה
כן-שמנים שנה ואהרן כן-שלוש
ושמנים שנה כדברם אל-פרעה: פינעו
(לד) ויאמר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמרו:
(לה) כי ידבר אלקים פרעה לאמר תנו לכם
מופת ואמרת אל-אהרן קח את-מטהך
והשלך לפני-פרעה והי לתנין: (לו) ויבא
משה ואהרן אל-פרעה ויעשו כן כאשר
צוה יהוה וישלך אהרן את-מטהו לפני
פרעה ולפני עבדיו ויהי לתנין: (לז) ויקרא

גם פרעה לחכמים ולמכשפים ויעשו
גם הם חרטמי מצרים בלהמיהם בן:
(י) וישליכו איש מטהו ויהיו לתנינים
ויבלע מטה אהרן את מטתם: (י) ויחזק
לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר
יהוה: ס (י) ויאמר יהוה אל משה פבר
לב פרעה מאן לשלח העם: (ט) לך אל
פרעה בפקר הזה יצא המימה ונצבת
לקראתו על שפת היאר והמטה אשר
נהפך לנחש תקח בידך: (ט) ואמרת אליו
יהוה אלהי העברים שלחני אלוך
לאמר שלח את עמי ויעבדני במדבר
והנה לא שמעת ערבה: (י) כה אמר
יהוה בזאת תדע כי אני יהוה הנה אנכי
מכה ו במטה אשר בידו על המים
אשר ביאר ונהפכו לדם: (י) והנה אשר
ביאר תמות ובאש היאר ונלאו מצרים
לשתות מים מן היאר: ס (י) ויאמר יהוה

אל משה אמר אל אהרן קח מטה ונמטה
ידך על מימי מצרים על נהרותם ו על
יאריהם ועל אנמיהם ועל כל מקנה
מימיהם ויהי דם והיה דם בכל ארץ
מצרים ובעצים ובאבנים: (י) ויעשורבן
משה ואהרן כאשר וצנה יהוה וירם
במטה ויד את המים אשר ביאר לעיני
פרעה ולעיני עבדיו ויהפכו כל המים
אשר ביאר לדם: (כ) והנה אשר ביאר
מתה ויבאש היאר ולא יכלו מצרים
לשתות מים מן היאר ויהי הדם בכל
ארץ מצרים: (כ) ויעשורבן חרטמי מצרים
במיהם ויחזק לב פרעה ולא שמע
אלהם כאשר דבר יהוה: (כ) ויפן פרעה
ונבא אל ביתו ולא ישת לבו גם לזאת:
(כ) ויחפרו כל מצרים סביבת היאר
מים לשתות כי לא יכלו לשתת ממימי
היאר: (כ) וימלא שבעת ימים אחרי הקות

יְהוָה אֶת־הַיָּאֹדֶם פ (ט) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־
 מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פְּרַעֲה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה
 אָמַר יְהוָה שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדֵנִי׃
 (כ) וְאִם־מֵאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח הַגֹּהֵז אֲנֹכִי נֹגֵף
 אֶת־כָּל־גִּבּוֹלֶךָ בַּצְּפֹרְדַּיִם׃ (כח) וְשָׂרֵן
 הַיָּאֹד צְפֹרְדַּיִם וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתְךָ
 וּבְחֹדֶר מִשְׁכַּבְּךָ וְעַל־מִטְתֶּךָ וּבְכִיבֵית
 עֲבָדֶיךָ וּבְעַמֶּךָ וּבְתַנּוּרֶיךָ וּבְמִשְׁאָרוֹתֶיךָ׃
 (כט) וּבִכְהֵן וּבְעַמֶּךָ וּבְכָל־עַבְדֶּיךָ יַעֲלוּ
 הַצְּפֹרְדַּיִם׃ ח (ט) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 אָמַר אֶל־אַהֲרֹן גִּטְה אֶת־יָדְךָ בַּמַּטֵּה
 עַל־הַנְּהָרֹת עַל־הַיָּאֹדִים וְעַל־הָאֲנָמִים
 וְתַעַל אֶת־הַצְּפֹרְדַּיִם עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃
 (י) וַיֵּט אַהֲרֹן אֶת־יָדוֹ עַל מִימֵי מִצְרָיִם
 וַתַּעַל הַצְּפֹרְדַּע וַתִּכַּס אֶת־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃
 (יא) וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי־חֹרֶטְמַיִם בְּלִמְיָהֶם וַיַּעֲלוּ אֶת־
 הַצְּפֹרְדַּיִם עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ (יב) וַיִּקְרָא
 פְּרַעֲה לַמַּשָּׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר הַעֲתִירוּ

אֶל־יְהוָה וַיִּסַּר הַצְּפֹרְדַּיִם מִמֶּנִּי וּמִעַמִּי
 וַאֲשַׁלַּח אֶת־הַעֲמֹם וַיִּזְבְּחוּ לַיהוָה׃
 (ט) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְפְרַעֲה הַתַּפְּסָר עָלַי
 לְמַתִּי וְאֶעֱתִיר לָךְ וּלְעַבְדֶּיךָ וּלְעַמֶּךָ
 לְהַכְרִית הַצְּפֹרְדַּיִם מִמֶּךָ וּמִבְּתוּרֶיךָ כִּי
 בִיָּאֹד תִּשְׁאָרְנָה׃ (י) וַיֹּאמֶר לְמַחֵר וַיֹּאמֶר
 כְּדַבְּרֶיךָ לְמַעַן תִּדַּע כִּי־אִין פִּי־יְהוָה
 אֶל־הֵינוּ׃ חֲמִישׁ (י) וַיִּסְרוּ הַצְּפֹרְדַּיִם מִמֶּךָ
 וּמִבְּתוּרֶיךָ וּמִעַבְדֶּיךָ וּמִעַמֶּךָ כִּי בִיָּאֹד
 תִּשְׁאָרְנָה׃ (יא) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מֵעַם
 פְּרַעֲה וַיֵּצֵעַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה עַל־דַּבְּרֵי
 הַצְּפֹרְדַּיִם אֲשֶׁר־שָׁם לְפְרַעֲה׃ (יב) וַיַּעַשׂ
 יְהוָה כַּדְּבַר מֹשֶׁה וַיָּמָתוּ הַצְּפֹרְדַּיִם
 מִן־הַכְּפָתִים מִן־הַחֲצוֹת וּמִן־הַשָּׂדֶת׃
 (יג) וַיַּעֲבְרוּ אַתָּם חֲמָרָם חֲמָרָם וַתִּכְבַּשׁ
 הָאֲרֶץ׃ (יד) וַיֵּרָא פְּרַעֲה כִּי הִתְהַוָּה
 הַרְוֹחָהּ וַתִּכְבַּד אֶת־לִבּוֹ וְלֹא שָׁמַע
 אֲלֵהֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה ס (ט) וַיֹּאמֶר

יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה אָמַר אֶל־אַהֲרֹן נִמְרָה
 אֶת־מִטְּךָ וְנָדָךְ אֶת־עַפְרֹן הָאָרֶץ וְהָיָה
 לְכֶנֶס בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם: (ט) וַיַּעֲשׂוּ־בֶן
 נִיִּם אַהֲרֹן אֶת־יָדוֹ כַּמִּטְּהוֹ וַיָּדָךְ אֶת־עַפְרֹן
 הָאָרֶץ וַתְּהִי הַכֶּנֶס בְּאֶדָם וּבִכְהֻמָּה כָּל־
 עַפְרֹן הָאָרֶץ הָיָה כֶּנֶס בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם:
 (י) וַיַּעֲשׂוּ־בֶן הַחֹרֲטָמִים בְּלִמְיָהֶם לְהוֹצִיא
 אֶת־הַכֶּנֶס וְלֹא יָכְלוּ וַתְּהִי הַכֶּנֶס בְּאֶדָם
 וּבִכְהֻמָּה: (יא) וַיֹּאמְרוּ הַחֹרֲטָמִים אֶל־פְּרֹעֹן
 אֲצַבֵּעַ אֱלֹהִים הוּא וְיִחְזַק לִב־פְּרֹעֹה
 וְלֹא־שָׁמַע אֱלֹהִים כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה: (יב)
 (יג) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה הִשְׁכַּם בְּבִקְרֹךְ
 וְהַתִּיצֵב לִפְנֵי פְרֹעֹה הִנֵּה יוֹצֵא הַמִּימָה
 וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בַּה אָמַר יְהוָה שְׁלַח עִמִּי
 וַיַּעֲבֹדְנִי: (יד) כִּי אִם־אֵינְךָ מְשַׁלַּח אֶת־עִמִּי
 וְהִנֵּי מִשְׁלִיחִים בָּךְ וּבַעֲבֹדְךָ וּבַעֲמֹךָ
 וּבִבְתוּךָ אֶת־הָעָרֶב וּמְלֹאוֹ בְּתֵי מִצְרָיִם
 אֶת־הָעָרֶב וְגַם הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־הֵם עָלֶיהָ:

(טו) וְהִסְלִיתִי כַּיּוֹם הַזֶּה אֶת־אֶרֶץ נֶשֶׁן
 אֲשֶׁר עִמִּי עַמֶּךָ עָלֶיהָ לְכַלְתִּי הַיּוֹת־שָׁם
 עָרֶב לְמַעַן תִּדַּע כִּי אֲנִי יְהוָה בְּקִרְבִּי
 הָאָרֶץ: (טז) וְשָׁמַתִּי סֶדֶת בֵּין עַמִּי וּבֵין
 עַמֶּךָ לְמַחֲרֵי־יְהוָה הַאֵת הַזֶּה: (יז) וַיַּעֲשֵׂה־יְהוָה
 כֵּן וַיָּבֹא עָרֶב בְּבֹר בֵּיתָה פְּרֹעֹה וּבֵית
 עַבְדָּיו וּבְכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם תִּשְׁחַת הָאָרֶץ
 מִפְּנֵי הָעָרֶב: (יח) וַיִּקְרָא פְּרֹעֹה אֶל־מֹשֶׁה
 וְלֹא־הָרָן וַיֹּאמֶר לְכוּ וּבְחוּ לְאֱלֹהֵיכֶם
 בְּאֶרֶץ: (יט) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לֹא נִכְוֵן לַעֲשׂוֹת
 כֵּן כִּי תוֹעֵבֶת מִצְרָיִם נִזְבַּח לַיהוָה
 אֱלֹהֵינוּ הֵן נִזְבַּח אֶת־תּוֹעֵבֶת מִצְרָיִם
 לַעֲיִנֵיהֶם וְלֹא יִסְקֻלְנוּ: (כ) דַּרְךְ שְׁלִישֶׁת
 יָמִים נָלַךְ בְּמִדְבַר וַתִּכְהַנּוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ
 כַּאֲשֶׁר יֹאמֶר אֱלֹהֵינוּ: (כא) וַיֹּאמֶר פְּרֹעֹה אֲנֹכִי
 אֲשַׁלַּח אֶתְכֶם וּזְכַחְתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 בְּמִדְבַר בַּךְ הַרְחַק לֹא־תִרְחִיקוּ לְלִבְתָּ
 הַעֲתִירוּ בְּעַדִּי: (כב) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה הִנֵּה אֲנֹכִי

ויצא מעמון והעפרתני אל-יהוה ויסר
 הערב מפרעה מעבדיו ומעמו מחו
 רק אליספת פרעה התל לבלתי שלח
 את-העם לזבח ליהוה: (ט) ויצא משה
 מעם פרעה ויעתר אל-יהוה: (כ) ויעש יהוה
 בדבר משה ויסר הערב מפרעה מעבדיו
 ומעמו לא נשאר אחר: (כא) ויכבד פרעה
 את-לפז גם בפעם הזאת ולא שלח את-
 העם: פ ט (י) ויאמר יהוה אל-משה
 בא אל-פרעז ודברת אליו כה-אמר
 יהוה אליהו העברים שלח את-עמי
 ויעבדני: (יא) כי אס-מאן אתה לשלח ועודת
 מחזיק בם: (יב) הנה יד-יהוה הויה במקנה
 אשר בשנה בפוסים בחמרים בגמלים
 בקרר ובצאן דבר כבד מאד: (יג) והפלה
 יהוה בין מקנה ישראל ובין מקנה
 מצרים ולא ימות מפל-לכני ישראל
 דבר: (יד) וישם יהוה מועד לאמר מחו

יעשה יהוה הדבר הזה בארץ: ט ויעש
 יהוה את-הדבר הזה ממחרת וימרת כל
 מקנה מצרים וממקנה בני-ישראל לא-
 מת אחר: (ט) וישלח פרעה והנה לאמת
 ממקנה ישראל עד-אחד ויכבד לב
 פרעה ולא שלח את-העם: פ (י) ויאמר
 יהוה אל-משה ואל-אהרן קחו לכם
 מלא חפניכם פית כבשן וזרקו משה
 השמימה לעיני פרעה: (י) והנה לאבק על
 כל-ארץ מצרים ודיה על-האדם ועל-
 נבהמה לשחין פתח אבעבעת בכל-
 ארץ מצרים: (י) ויקחו את-פית הכבשן
 ויעמדו לפני פרעה ויזרק אתו משה
 השמימה ויהי שחין אבעבעת פתח
 באדם ובבהמה: (יא) ולא יכלו החרטמים
 לעמד לפני משה מפני השחין כי-דיה
 השחין בחרטמם ובכל מצרים: (יב) ויחזק
 יהוה את-לב פרעה ולא שמע אליהם

כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה׃ ס (יט) וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִשְׁכֵּם בִּפְקֹד וְהִתְיַצֵּב
 לִפְנֵי פָרְעָה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה
 אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדֵנִי׃
 (כ) כִּי אִם בַּפֶּעַם הַזֹּאת אֲנִי שְׁלַח אֶת־כָּל־
 מַגְפָּתַי אֶל־לִבְךָ וּבַעֲבֹדֶיךָ וּבַעֲמֻקָּה בַּעֲבוּר
 תִדַּע כִּי אֵין קִמְנִי בְּכָל־הָאָרֶץ׃ (כא) כִּי עָתָה
 שְׁלַחְתִּי אֶת־יָדִי וְאָדָּ אֹתְךָ וְאֶת־עַמְּךָ
 בַדְּבָר וּתִפְחַד מִן־הָאָרֶץ׃ (כב) וְאוּלַם בַּעֲבוּר
 זֹאת הָעַמְדָתֶיךָ בַּעֲבוּר הַרְאֹתֶךָ אֶת־כַּוְצֵי
 וְלִמְעַן סִפּוּר שְׁמִי בְּכָל־הָאָרֶץ׃ שְׁבַע
 (כג) עֹדֶךָ מִסְתּוֹלֵל בְּעַמִּי לְכַלְתִּי שְׁלַח־ם׃
 (כד) הֲגַנְנִי מִמְטִיר פֶּעַת מָהֵר כְּבֹד כְּבֹד מְאֹד
 אֲשֶׁר לֹא־הִדְיָה כְּמֹהוּ בַּמִּצְרַיִם לְמִן־הַיּוֹם
 הַיּוֹסֵדָה וְעַד־עָתָה׃ (כה) וְעָתָה שְׁלַח הָעֵז
 אֶת־מִקְנֶה וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר לָךְ בַּשָּׂדֶה כָּל־
 הָאֲדָמָה וְהַבְּהֵמָה אֲשֶׁר־יִמְצָא בַשָּׂדֶה
 וְלֹא יֵאָסֶף הַבֵּיתָה וַיְבַדּוּ עֲלֵהֶם הַבָּדָד

וּמָתוּ׃ (כו) הִירָא אֶת־דְּבַר יְהוָה מִעֲבֹדֶי
 פָּרְעָה הַגִּנִּים אֶת־עֲבֹדֵיו וְאֶת־מִקְנֵהוּ אֶל־
 הַבָּתִּים׃ (כז) וְאֲשֶׁר לֹא־שָׁם לָבוֹ אֶל־דְּבַר
 יְהוָה וַיַּעֲזֹב אֶת־עֲבֹדֵיו וְאֶת־מִקְנֵהוּ
 בַשָּׂדֶה׃ פ (כח) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 נִטְהַר אֶת־יָדֶיךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי כִּבְד
 בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־הָאֲדָמָה וְעַל־
 הַבְּהֵמָה וְעַל כָּל־עֹשֵׂי הַשָּׂדֶה בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם׃ (כט) וַיֵּשׂ מֹשֶׁה אֶת־מִשְׁחֵהוּ עַל־
 הַשָּׁמַיִם וַיְהוָה נָתַן קִלְתוֹ וַיְבַדּוּ וַתִּהְלַךְ־
 אֵשׁ אֲרֻצָּה וַיִּמְטֹר יְהוָה כִּבְד עַל־אֶרֶץ
 מִצְרַיִם׃ (ל) וַיְהִי כִבְד וְאֵשׁ מִתְּלַקְחַת בַּתּוֹךְ
 הַבָּדָד כְּבֹד מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־הִדְיָה כְּמֹהוּ
 בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאִזְ הָיְתָה לְגֹוִי׃ (לא) וַיִּדַּךְ
 הַבָּדָד בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם אֶת כָּל־אֲשֶׁר
 בַּשָּׂדֶה מֵאֲדָמָה וְעַד־בְּהֵמָה וְאֶת כָּל־
 עֹשֵׂי הַשָּׂדֶה הִכָּה הַבָּדָד וְאֶת־כָּל־עֵז
 הַשָּׂדֶה שָׁבַר׃ (לב) וַיִּקַּח בְּאֶרֶץ נִשְׁוֹן אֲשֶׁר־שָׁם

בני ישראל לא יהיה בך: (כ) וישלח
 פרעה ויקרא למשנה ולאחרון ויאמר
 אליהם הטאתי הפעם יהנה הצדיק ואני
 ועמי הרשעים: (כא) בעתו אל יהנה ורכ
 מהית קלת אלהים וברך ואשלחה
 אתכם ולא תספון לעמד: (כב) ויאמר אליו
 משה כצאתי את העיר אפרש את כפי
 אל יהנה הקלות יהדלון והברך לא
 יהנה עוד למען תדע פי ליהנה הארץ:
 (כג) ואתה ועבדך ידעתי כי טרם תיראון
 מפני יהנה אלהים: (כד) והפשתה והשענה
 גפתה פי השענה אכיב והפשתה גבעל:
 (כה) והחטה והכסמת לא נפו כי אפילת
 הנה: (כז) ויצא משה מעם פרעה את
 העיר ויפרש כפיו אל יהנה ויחדלו
 הקלות והברך ומטר לא נתה ארצה:
 (כח) וינא פרעה כי חדל המטר והברך
 והקלת ונסף להטא ויכבד לבו הוא

ועבדיו: (א) ויחזק לב פרעה ולא שלח
 את בני ישראל כאשר דבר יהנה ביד
 משה: פ פ פ

סדר בא

י (א) ויאמר יהנה אל משה בא אל פרעה
 כי אני הכבדתי את לבו ואת לב
 עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרבן:
 (ב) ולמען תספור באוני בנה וכן בנה את
 אשר התעללתי במצרים ואת אתתי
 אשר שמתים בם וידעתם כי אני יהנה:
 (ג) ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו
 אליו כה אמר יהנה אלהי העברים עד
 מתי מאנת לענת. מפני שלח עמי
 ויעבדני: (ד) כי אסמאן אתה לשלח את
 עמי הנני מבא מחר ארבה בגבלה:
 (ה) וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות
 את הארץ ואכל את אתר הפלטה
 הנשארת לכם מן הברך ואכל את כל

הָעֵץ הַצֶּמֶח לְכֶם מִן־הַשָּׂדֶה: (י) וּמֵלֶאֱוֹ
 בְּתִיד וּבְתִי כָל־עֲבָדֶיךָ וּבְתִי כָל־מִצְרַיִם
 אֲשֶׁר לֹא־רָצוּ אֲבֹתֶיךָ וְאֲבֹת אֲבֹתֶיךָ
 מִיּוֹם הַיּוֹתֵם עַל־הָאָדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה
 וַיִּפֶן וַיֵּצֵא מֵעַם פְּרַעֲה: (י) וַיֹּאמְרוּ עֲבָדֵי
 פְּרַעֲה אֲלֵינוּ עַד־מָתִי יִהְיֶה זֶה לָנוּ
 לְמוֹקֵשׁ שֶׁלַח אֶת־הָאֲנָשִׁים וַיַּעֲבְדוּ אֶת־
 יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם הַמֵּרֹם תִּדְעַ כִּי אֲבֹדָה
 מִצְרַיִם: (י) וַיּוֹשֶׁב אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן
 אֶל־פְּרַעֲה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְכוּ עֲבָדוּ אֶת־
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִיּוֹם הַהַלְכִים: (י) וַיֹּאמֶר
 מֹשֶׁה בְּנִעְרֵינוּ וּבְזִמְנֵינוּ גִלְדָּה בְּכַנְיָנוּ
 וּבְכַבֻּדֹתֵנוּ בְּצִאֲנָנוּ וּבְדִבְקָרְנוּ גִלְדָּה כִּי חַג־
 יְהוָה לָנוּ: (י) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי בֶן־יְהוָה
 עִמָּכֶם כְּאֲשֶׁר אֲשַׁלַּח אֶתְכֶם וְאֶת־שַׂפְכֶם
 רְאוּ כִּי רָעָה גָדַד פְּגִיבְכֶם: (י) לֹא־כֵן לְכוּ גֵאֲ
 הַגְּבֵרִים וְעֲבָדוּ אֶת־יְהוָה כִּי אֵתָּה אַתֶּם
 מְבַקְשִׁים וַיַּגִּישׁ אֹתָם מֵאֵת פְּנֵי פְּרַעֲה: ס

שֵׁנִי: (י) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נִטְהַר יָדְךָ עַל־
 אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרְפָּה וַיַּעַל עַל־אֶרֶץ
 מִצְרַיִם וַיֹּאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאֶרֶץ אֶת־
 כָּל־אֲשֶׁר הִשְׁאִיר הַבְּרֶד: (י) וַיִּטַּשׁ מֹשֶׁה אֶת־
 מֹשֶׁהוּ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיְהוֶה נַהֲג רֹחַד
 קָדִים בְּאֶרֶץ כָּל־הַיּוֹם הַהוּא וְכָל־הַלֵּילָה
 הַבֶּקֶר הָיָה וְרוּחַ הַקָּדִים נִשְׂאָ אֶת־
 הָאֶרְפָּה: (י) וַיַּעַל הָאֶרְפָּה עַל כָּל־אֶרֶץ
 מִצְרַיִם וַיִּנְחַ בְּכָל גְּבוּל מִצְרַיִם כְּבֵד
 מְאֹד לְפָנָיו לֹא־הָיָה בֶן־אֶרְפָּה כְּמֹהוּ
 וְאֲחֲרָיו לֹא יְהִי־דָפֵן: (י) וַיִּכֶם אֶת־עַיִן
 כָּל־הָאֶרֶץ וְתַחֲשׂוּד הָאֶרֶץ וַיֹּאכַל אֶת־
 כָּל־עֵשֶׂב הָאֶרֶץ וְאֵת כָּל־פְּרֵי הָעֵץ אֲשֶׁר
 הוֹתִיר הַבְּרֶד וְלֹא־נֹתַר כָּל־דָּבָר בְּעֵץ
 וּבְעֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:
 (י) וַיִּמְהַר פְּרַעֲה לִקְרֹא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן
 וַיֹּאמֶר חֲטָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם:
 (י) וְעַתָּה שָׂא גֵאֲ חֲטָאתִי אֲךָ הַפַּעַם

והעתירו ליהוה אלהיכם ויסר מעלי רק
את המות הזה: (ט) ויצא מעם פרעה
ויעפר אל יהוה: (י) ויהפך יהוה רוחים
הזק מאד וישא את הארבה ויתקעה
ימה סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול
מצרים: (כ) ויחזק יהוה את לב פרעה ולא
שלח את בני ישראל: פ (כא) ויאמר יהוה
אל משה נטה ירך על השמים ויהי
השד על ארץ מצרים וימש השד: (כט) ויש
משה את ידו על השמים ויהי השד
אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים:
(ל) לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש
מתחתיו שלשת ימים ולכל בני ישראל
היה אור במושבתם: ויבי (לד) ויקרא
פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את
יהוה רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם
ילך עמכם: (כה) ויאמר משה גם אתה
תפן ברגנו זבחים ועלה ועשינו ליהוה

אלהינו: (ט) וגם מהננו ילך עמנו לא
תשאר פרסה פי ממנו נקח לעבד את
יהוה אלהינו ונאנחנו לא נדע מה בעבד
את יהוה עד באנו שמה: (כ) ויחזק יהוה
את לב פרעה ולא אבד לשלחם:
(כז) ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר לך
אל תסר ראות פני פי ביום ראית פני
תמות: (כח) ויאמר משה בן דברת לא אסר
עוד ראות פניך: פ יא (ט) ויאמר יהוה
אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה
ועל מצרים אחריו ושלח אתכם מזה
כשלחו בלה גרש גרש אתכם מזה:
(י) דבר נא באזני העם וישאו איש ומאת
בעה ואשה מאת רעותה פליכם
ובלי זקב: (י) ויתן יהוה את חן העם בעיני
מצרים גם האיש משה גדול מאד
בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני
העם: ס ויבי (י) ויאמר משה פה אומר

יהוה פחצת הלילה אני יוצא בתוך
מצרים: (ט) ומת כל בכור בארץ מצרים
מבכור פרעה הישב על כסאו עד
בכור השפחה אשר אתר הרחם וכל
בכור בהמה: (י) והיתה צעקה גדלה
בכל ארץ מצרים אשר כמהו לא נהיתה
ובמהו לא תסת: (יא) ולכל בני ישראל
לא יחביץ פלב לשנו למאיש ועד בהמה
למען פדעון אשר יפלה יהוה בין
מצרים ובין ישראל: (יב) וירדו כל עבדי
אלה אלי והשתחוולי לאמר צא אתה
וכל העם אשר ברגליך ואחריכן אצא
ויצא מעם פרעה בחריוף: (יג) ויאמר
יהוה אל משה לא ישמע אליכם פרעה
למען רבות מופתי בארץ מצרים:
(יד) ומשה ואהרן עשו את כל המפתים
האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את לב
פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו: (טו)

וב (טז) ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן
בארץ מצרים לאמר: (יז) החדש הזה לכם
ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי
השנה: (יח) דברו אל כל עדת ישראל
לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם
איש שיה לבית אבות שיה לבית: (יט) ואם
ימעט הבית מהיות משה ולקח הוא
ושבניו הקרב אל ביתו במכסת נפשת
איש לפי אכלו תכסו על השיה: (כ) שיה
תמים זכר בחדשנה יהיה לכם מן
הכבשים ומן העזים תקחו: (כא) והנה לכם
למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש
הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל
בין הערבים: (כב) ולקחו מן הדם ונתנו על
שתי המזוזות ועל המשקוף על הבתים
אשר יאכלו אתו בהם: (כג) ואכלו את
הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על
מרתים יאכלו: (כד) אל תאכלו ממנו נא

וּבָשָׁל מִבָּשָׂל בַּמַּיִם כִּי אִם-צִלִי-אֵשׁ
 רָאִשׁוֹ עַל-כַּרְעֵיו וְעַל-קַרְבּוֹ: (י) וְלֹא-
 תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד-בֶּקֶר וְהִנְתֵּר מִמֶּנּוּ עַד-
 בֶּקֶר בָּאֵשׁ וַתִּשְׂרְפוּ: (יא) וְכָכָה תֹאכְלוּ
 אֹתוֹ מִתְּנִיכֵם חֲגָרִים גַּעֲלִיכֶם בְּרִגְלֵיכֶם
 וּמִקְלַכֶּם בְּיַדְכֶם וְאָכַלְתֶּם אֹתוֹ בַּחֲפוּזִין
 פֶּסַח הוּא לַיהוָה: (יב) וְעִבְרַתִי בְּאָרְץ מִצְרַיִם
 בְּלִילָה הַזֶּה וְהִכִּיתִי כָל-בְּכוֹר בְּאָרְץ
 מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד-בְּהֵמָה וּבְכָל-אֱלֹהֵי
 מִצְרַיִם אֲעֲשֶׂה שְׂפָמִים אֲנִי יְהוָה: (יג) וְהָיָה
 הַדָּם לָכֶם לְאֹת עַל הַבָּתִּים אֲשֶׁר אַתֶּם
 שֹׂם וְרֵאִיתִי אֶת-הַדָּם וּפִסַּחְתִּי עֲלֵיכֶם
 וְלֹא יְהִיָּה בְּכֶם נֶגֶף לְמִשְׁחִית בְּהִכִּיתִי
 בְּאָרְץ מִצְרַיִם: (יד) וְהָיָה הַיּוֹם הַזֶּה לָכֶם
 לְזִכְרוֹן וְחִגְתֶּם אֹתוֹ תַּג לַיהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם
 חֻקַּת עֹלָם תִּחְגְּגוּהוּ: (טו) שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת
 תֹאכְלוּ אֹד בַּיּוֹם הַרְּאִשׁוֹן תִּשְׁבִּיתוּ שְׂאֵד
 מִבְּתֵיכֶם כִּי אֶל-אֲכָל חֶמֶץ וּנְכַרְתָּה

הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹם הַרְּאִשׁוֹן
 עַד-יוֹם הַשִּׁבְעִי: (טז) וּבַיּוֹם הַרְּאִשׁוֹן מִקְרָא-
 הַדָּשׁ וּבַיּוֹם הַשִּׁבְעִי מִקְרָא-קֹדֶשׁ יִהְיֶה
 לָכֶם כָּל-מְלֹאכָה לֹא-יַעֲשֶׂה בָהֶם אֹד
 אֲשֶׁר יֹאכַל לְכָל-נֶפֶשׁ הוּא לְבַדּוֹ יַעֲשֶׂה
 לָכֶם: (יז) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-הַמִּצּוֹת כִּי בַעֲצֵם
 הַיּוֹם הַזֶּה הוֹצֵאתִי אֶת-עַבְדְּאֹתֵיכֶם
 מֵאָרְץ מִצְרַיִם וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-הַיּוֹם הַזֶּה
 לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עֹלָם: (יח) בְּרֵאִשׁוֹן בְּאָרְבָּעָה
 עֶשֶׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בְּעָרֵב תֹאכְלוּ מִצֹּת
 עַד יוֹם הָאֶחָד וְעֵשְׂרִים לַחֹדֶשׁ בְּעָרֵב:
 (יט) שִׁבְעַת יָמִים שְׂאֵד לֹא יִמָּצֵא בְּבֵתֵיכֶם
 כִּי אֶל-אֲכָל מִחְמֶצֶת וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ
 הַהוּא מֵעֵדֶת יִשְׂרָאֵל בֶּנֶךְ וּבְאִזְנָה
 הָאָרֶץ: (כ) כָּל-מִחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ בְּכָל
 מוֹשְׁבֵתֵיכֶם תֹאכְלוּ מִצּוֹת: פ חט"ו
 (כא) וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל-זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר
 אֲהֶם מִשְׁכּוֹ וּקְחוּ לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפַּחְתֵיכֶם

וישחטו הפסח: (כ) וילקחם אגדת אזוב
 ויטבלתם בדם אשר בפסח והנעתם אל-
 המשקוף ואל שתי המזוזות מן הדם
 אשר בפסח ואתם לא תצאו איש מפתח
 ביתו עד בקר: (כא) ועבר יהוה לנגף את-
 מצרים וראה את הדם על המשקוף
 ועל שתי המזוזות ופסח יהוה על הפתח
 ולא יתן המשהות לבא אל בתיכם
 לנגף: (כב) ושמרתם את הדבר הזה לחק-
 לך ולבניך עד עולם: (כג) והיה כיריתבאו
 אל הארץ אשר יתן יהוה לכם באשר
 דבר ושמרתם את העבדה הזאת:
 (כד) והנה פיראמרו אליכם בניכם מה
 העבדה הזאת לכם: (כה) ואמרתם זבח
 פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי
 בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים
 ואת בתינו האיל ויקד העם וישתחוו:
 (כז) וילכו ויעשו בני ישראל באשר צוה

יהוה את משה ואהרן בן עשו: ס שש
 (כט) והיו א פחצי לילה ויהוה הפך כל-
 בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב
 על פסאן עד בכור השכי אשר בבית
 הבור וכל בכור בהמה: (ל) ויקם פרעה
 לילה הוא וכל עבדיו וכל מצרים ותהי
 צעקה גדלה במצרים כיראין בית אשר
 אין שם מת: (לא) ויקרא למשה ולאהרן
 לילה ויאמרו קומו צאו מתוך עמי גם
 אתם גם בני ישראל ולכו עבדו את-
 יהוה בדברכם: (לב) גם צאנכם גם בקרכם
 קחו באשר דברתם ולכו וברכתם גם
 אתי: (לג) ותחזק מצרים על העם למהר
 לשלחם מן הארץ כי אמרו כלנו מתים:
 (לד) וישא העם את בצקו מרם יחמץ
 משארתם צרות בשמלתם על שכמם:
 (לה) ובני ישראל עשו כדבר משה וישאו
 ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלת:

(ל) ויהוה נתן את־הן העם בעיני מצרים
 וישאלום וינצלו את־מצרים: פ
 (ל) ויסעו בני־ישראל מרעמסם סבתה
 פשש־מאות אלף רגלי הגברים לבד
 משה: (ל) וגם־ערב רב עלה אתם וצאן
 ובקר מקנה כבד מאד: (ל) ויאפו את־
 הבצק אשר הוציאו ממצרים ענת מצות
 כי לא חמץ פי־גוֹשׁוֹ ממצרים ולא יכלו
 להתמהמה וגם־צדה לא־עשו להם:
 (ט) ומושב בני־ישראל אשר ישבו במצרים
 שלשים שנה וארבע מאות שנה: (ט) ויהי
 מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה
 ויהי בעצם היום הזה יצאו כל־צבאות
 יהוה מארץ מצרים: (ט) ליל שמרים הוא
 ליהוה להוציאם מארץ מצרים הוא־
 הלילה הזה ליהוה שמרים לכל־בני
 ישראל לדרתם: פ (ט) ויאמר יהוה אל־
 משה ואהרן זאת תקת הפסח כל־בן־

בן לא־יאכל בו: (ט) וכל־עבד איש
 מקנת־כסף ומלתה אתו אז יאכל בו:
 (ט) תושב ושכיר לא־יאכל בו: (ט) בבית
 אחד יאכל לא־תוציא מן־הבית מן־הבשר
 הוצה ועצם לא תשברו־בו: (ט) כל־עדת
 ישראל יעשו אתו: (ט) וכי־יגור אִתְּךָ גֵר
 ועשה פסח ליהוה המול לו כל־זכר ואז
 יקרב לעשתו ויהי כאִזרח הארץ וכל־
 ערל לא־יאכל בו: (ט) תורה אחת יהיה
 לאִזרח ולגר הגר בתוכם: (ט) ויעשו כל־
 בני ישראל כאשר צוה יהוה את־משה
 ואת־אהרן בן־עשו: פ (ט) ויהי בעצם
 היום הזה הוציא יהוה את־בני ישראל
 מארץ מצרים על־צבאתם: פ שני
 יג (ט) וידבר יהוה אל־משה לאמר:
 (ט) קה־שֶׁלִי כל־בכור פטר כל־נחם בבני
 ישראל באדם ובבהמה לי הוא: (ט) ויאמר
 משה אל־העם זכור את־היום הזה אשר

יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בתזק
 יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל
 חמץ: (ט) היום אתם יצאים בחדש האביב:
 (י) והיה כייבאת יהוה אל-ארץ הפגעני
 וקחתי והאמרי והחני והיבסו אשר
 נשבע לאבותיך לתת לך ארץ זבת חלב
 ודבש ועבדת את העבדה הזאת
 בחדש הזה: (יא) שבעת ימים תאכל מצות
 וביום השביעי תג ליהוה: (יב) מצות יאכל
 את שבעת הימים ולא יראה לך חמץ
 ולא יראה לך שאר בכל-גבלה: (יג) והגדת
 לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה
 יהוה לי בצאתי ממצרים: (יד) והיה לך
 לאות על-ידך ולזכרון בין עיניך למען
 תהיה תזכרת יהוה בפיה בי יד חזקה
 הוצאת יהוה ממצרים: (טו) ושמת את-
 החקה הזאת למעשה מימים ימימה: פ
 (טז) והיה כייבאת יהוה אל-ארץ הפגעני

כא אשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה לך:
 (יז) והעברת כל-פטר-רחם ליהוה וכל-
 פטר | שגר בהמה אשר יהיה לך
 הזכרים ליהוה: (יח) וכל-פטר חמר תפדה
 בשה ואם-לא תפדה וערפתו וכל בכור
 אדם בכנה תפדה: (יט) והיה כייבאת
 בנך מחר לאמר מה-זאת ואמרת אליו
 בתזק יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית
 עבדים: (כ) ויהי כיהי פי-הקשר פרעה
 לשלחנו ויהרג יהוה כל-בכור בארץ
 מצרים מבכר אדם ועד-בכור בהמה
 על-בן אפי זבח ליהוה כל-פטר רחם
 הזכרים וכל-בכור בנך אפדה: (כא) והיה
 לאות על-ידך ולזכרה ולטושפת בין עיניך
 כי בתזק יד הוציאנו יהוה ממצרים:

ס ס ס

סדר בשלח

ויהי בשלח פרעה את-העם ולא-נתם

אלהים הרדף ארץ פלשתים פי הרוב
 הוא פי ו אמר אלהים פן ינקם העם
 בראתם מלחמה ושבו מצרימה: (יח) ויפג
 אלהים ו את העם הרדף המדבר ים סוף
 וחמשים עלו בגי ישראל מארץ מצרים:
 (יט) ויקח משה את עצמות יוסף עמו פי
 השבע השביע את בני ישראל לאמר
 פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את
 עצמתי מזה אתכם: (כ) ויסעו מסכת ויחנו
 באהם בקצה המדבר: (כא) ויהיה הלך
 לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הרדף
 ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת
 יומם ולילה: (כב) לא ימיש עמוד הענן
 יומם ועמוד האש לילה לפני העם: פ
 יד (כג) וידבר יהוה אל משה לאמר:
 (כד) דבר אל בני ישראל ושבו ויחנו לפני
 פי החירות בין מגדל ובין הים לפני בעל
 צפן נבחו תחנו עלהים: (כה) ואמר פרעה

לכני ישראל נבכים הם בארץ סגור
 עליהם המדבר: (כו) ויחזקתי את לב פרעה
 ורדת אחריהם ואפכדה בפרעה ובכל
 חילו וידעו מצרים פראני יהוה ויעשו
 כן: (כז) ויגד למלך מצרים פי ברח העם
 ויהפך לבב פרעה ועבדו אל הים
 ויאמרו מה זאת עשינו ויאמר את
 ישראל מעבדנו: (כח) ויסר את רכבו ואת
 עמו לקח עמו: (כט) וישה יושם מאות רכב
 בחיור וכל רכב מצרים ושלשם על כפו:
 (ל) ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים
 וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל
 יצאים ביד רמה: (לא) וירדפו מצרים
 אחריהם וישינו אותם חננים עלהים כל
 סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי
 החירות לפני בעל צפן: (לב) ופרעה הקריב
 וישאו בגי ישראל את עיניהם ויהנה
 מצרים ו נסע אחריהם ויראו מאד

וַיַּעֲקֹבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה: (ט) וַיֹּאמְרוּ
 אֶל־מֹשֶׁה הַמַּבְלִי אֵינֶן־קָבְרִים בְּמִצְרַיִם
 לְקַחֲתָנוּ לְמוֹת בַּמִּדְבָּר מִהֲזֹאת עֲשִׂיתָ
 לָנוּ לְהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם: (י) הֲלֹא־יָהּ הַדְּבָר
 אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֵלֶיךָ בְּמִצְרַיִם לֵאמֹר חַדְל
 מִמֶּנּוּ וְנַעֲבֹדָה אֶת־מִצְרַיִם כִּי טוֹב לָנוּ
 עֲבֹד אֶת־מִצְרַיִם מִמֶּתְנוּ בַּמִּדְבָּר: (יא) וַיֹּאמֶר
 מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אֲלֹהֵיכֶם אֵל־תִּירָאוּ הַתִּיצְבוּ וּרְאוּ
 אֶת־יְשׁוּעַת יְהוָה אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם
 כִּי אֲשֶׁר רְאִיתֶם אֶת־מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא
 תִסְפוּ לְרֹאתֶם עוֹד עַד־עוֹלָם: (יב) יְהוָה
 יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרֹשׁוּן: פ שליש

(ט) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מִהֲתַצְעַק אֵלַי
 דְּבַר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ: (ט) וְאַתָּה
 הָרַם אֶת־מִטְוֶה וְנָטַה אֶת־יָדְךָ עַל־הַיָּבֵשׁ
 וּבִקַּעְהוּ וַיִּבְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּתּוֹךְ הַיָּם
 בַּיַּבֵּשׁה: (י) וְאַנִּי הִנְנִי מְחֹזֵק אֶת־לֵב
 מִצְרַיִם וַיִּבְאוּ אַחֲרֵיהֶם וְאַפְקַבְדָה בְּסַרְעָה

וּבְכַל־חֵילוֹ בָּרַכְבוּ וּבְכַרְשׁוֹ: (י) וַיִּדְעוּ
 מִצְרַיִם כִּי־אֵנִי יְהוָה בְּהַקְבִּדִי בְּסַרְעָה
 בָּרַכְבוּ וּבְכַרְשׁוֹ: (י) וַיִּסַּע מִלֶּאֶךְ הַיָּם הֵימֹם
 קַדְלֹךְ לִפְנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ
 מֵאַחֲרֵיהֶם וַיִּסַּע עִמּוֹד הָעֵגֹן מִפְּנֵיהֶם
 וַיַּעֲמֵד מֵאַחֲרֵיהֶם: (ט) וַיָּבֹא בֵּין אֶת־מַחְנֵה
 מִצְרַיִם וּבֵין מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעֵגֹן
 וְהַחֲשָׁד וַיֹּאֲר אֶת־הַלַּיְלָה וְלֹא־קָנַב זֶה
 אֶל־זֶה כָּל־הַלַּיְלָה: (כ) וַיִּטַּשׁ מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ
 עַל־הַיָּם וַיִּלְךְ יְהוָה אֶת־הַיָּם בְּרוּחַ
 קָדִים עֶזְרָה כָּל־הַלַּיְלָה וַיִּשַׁם אֶת־הַיָּם
 לַחֲרָבָה וַיִּבְקְעוּ הַיָּמִים: (כ) וַיִּבְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
 בַּתּוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֵּשׁה וְהַיָּמִים לָהֶם חוֹמָה
 מִיַּמִּינָם וּמִשְׁמָאלָם: (כ) וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם
 וַיִּבְאוּ אַחֲרֵיהֶם בַּל סוּם פַּרְעֹה רָכְבוּ
 וּבְכַרְשׁוֹ אֶל־תּוֹךְ הַיָּם: (כ) וַיְהִי בְּאֲשַׁמְרַת
 הַבֶּקֶר וַיִּשְׁקַף יְהוָה אֶל־מַחְנֵה מִצְרַיִם
 בְּעִמּוֹד אֵשׁ וַעֲגָן וַיְהִים אֶת־מַחְנֵה מִצְרַיִם:

(ט) וַיִּסַּר אֶת אַפְּן מִרַכְבֹּתָיו וַיִּנְהַגְהוּ
 בְּקִבְדוּת וַיֹּאמְרוּ מִצְרַיִם אֲנֹסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 כִּי יִהְיֶה גִלְחָם לָהֶם בְּמִצְרַיִם: פ רַב־עַי
 (כ) וַיֹּאמְרוּ יְהוָה לֹא מִשָּׂה גַמְתָּ אֶת־יַדְךָ עַל־
 הַיָּם וַיִּשְׁבוּ הַיָּם עַל־מִצְרַיִם עַל־רַכְבּוֹ
 וְעַל־פָּרָשָׁיו: (כא) וַיִּטַּשׂ מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם
 וַיָּשָׁב הַיָּם לַפְּנֹת פֶּקֶד לְאִיתָנוּ וּמִצְרַיִם
 גָּסִים לִקְרַאתוֹ וַיַּגְעַר יְהוָה אֶת־מִצְרַיִם
 בְּתוֹךְ הַיָּם: (כב) וַיִּשְׁבוּ הַיָּם וַיִּכְסּוּ אֶת־
 הָרֶכֶב וְאֶת־הַפָּרָשִׁים לְכָל חֵיל פְּרָעָה
 הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם לֹא־נִשְׁאָר בָּהֶם
 עַד־אַחַד: (כג) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֹשֶׁת
 בְּתוֹךְ הַיָּם וְהַיָּם הָלַךְ מִיַּמִּינֵם
 וּמִשְׂמָאלֵם: (כד) וַיֹּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא
 אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל
 אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שַׁפַּת הַיָּם: (כה) וַיֵּרָא
 יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
 יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיֵּרָאוּ הָעַם אֶת־יְהוָה

וַיֵּרָאוּ אֶת־יְהוָה וַיִּכְרְמוּ עַבְדּוֹ: פ
 טו (א) אֵין יִשְׂרָאֵל מִשָּׂה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־
 הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר
 אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי־נָצָה נִצָּה סוּס וּרְכַבּוֹ
 רָמָה בַיָּם: (ב) עַי וְזִמְרַת יְהוָה וְהִירְלִי
 לִישׁוּעָה זֶה אֵלֵי וְאֲנֹהוּ אֵלֵי אָבִי
 וְאֲרַמְּנֶהוּ: (ג) יְהוָה אֵישׁ מִלְחָמָה יְהוָה
 שִׁמּוֹ: (ד) מִרַכְבֹּת פְּרָעָה וְחִילוֹ יָנָה בַיָּם
 וּמִבְּתַר שְׁלֹשִׁי טַבָּעוֹ בַיָּם־סוּף: (ה) תַּהֲמַת
 יִכְסִּימוּ יָרְדוּ בְּמִצּוֹלַת כְּמוֹ־אָבֶן: (ו) יִמְיָנָה
 יְהוָה נִאֲדָרֵי בְּכֶם יִמְיָנָה יְהוָה תִּרְעֵץ
 אוֹיֵב: (ז) וּבְרַב גְּאוֹנָה תַּהֲרֵם קַמִּיד תִּשְׁלַח
 חַרְנֶךָ וְאֶכְלָמוּ פִקֵּשׁ: (ח) וּבְרוּחַ אֲפִיד
 גַּעַרְמוֹ מִים גַּעְבוּ כְּמוֹ־גַד גְּזֹלִים קַפְאוּ
 תַּהֲמַת בְּלִבֵּי־יָם: (ט) אֲמַר אוֹיֵב אֲרַדְף אֲשִׁיג
 אֶחְלַק שְׁלָל תִּמְלָאמוּ גַפְשֵׁי אַרְיֵק חֲרָפִי
 תִּזְרִישְׁמוּ יָדַי: (י) גַּשְׁפַּת בְּרוּחְךָ כַּסְּמוּ יָם
 צְלָלוּ כְּעוֹפְרַת בְּמַיִם אֲדִירִים: (יא) מִי־כַמְכָה

באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש
 נזרא תהלת עשה פלא: (יט) גמית ימינה
 תבלעמו ארץ: (יז) גחית בחסדך עם-יו
 גאלת גתלת בעזך אל-נגד קדשך:
 (יח) שמעו עמים ירגזון חיל אחז ישבי
 פלשת: (יט) אז נבהלו אלפי אדום אילי
 מואב ואחזמו רעד נמנו כל ישרי בגען:
 (כ) תפל עליהם אימתה ופחד בגדל ירוצו
 ידמו באבן עדי-עבר עמה יהוה עדי-
 יעבר עם-יו קגית: (כא) תבאמו ותטעמו
 בחר גחלתך מבזן לשבתך פעלת יהוה
 מקדש אדני בוננו ידוך: (כב) יהוה ומלך
 לעלם ועד: (כג) כי בא סוס פרעה ברבבו
 ובפרשויו בים וישב יהוה עליהם את-מי
 הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך
 הים: פ (כד) ותקח מרים הנביאה אחות
 אהרן את-התף בידה ותצאן כל-הנשים
 אחריה בתפים ובמחלות: (כה) ותען להם

מרים שירו ליהוה כירנאה נאה סוס
 ורכבו רמה בים: ס (כז) ויסע משה את-
 ישראל מים-סוף ויצאו אל-מדבר-שור
 וילכו שלשת-ימים במדבר ולא מצאו
 מים: (כח) ויבאו מרתה ולא יכלו לשותת
 מים ממרה כי מרים הם על-בן קרא-
 שמה מרה: (כט) וילנו העם על-משה לאמר
 מה-נשתה: (ל) ויצעק אל-יהוה ויזרח
 יהוה עין וישלך אל-המים וימתקו המים
 שם שם לו חק ומשפט ושם נפהו:
 (לא) ויאמר אם-שמוע תשמע לקול יהוה
 אלהיך ותישר בעיניו תעשה והאזנת
 למצותיו ושמרת כל-חקיו כל-המחלה
 אשר-שמתו במצרים לא-אשים עליך
 כי אני יהוה רפאך: ס חמשי (כב) ויבאו
 אילמא ושם שתיים עשרה עינת מים
 ושבעים תמרים ויחגו-שם על-המים:
 טז (כ) ויסעו מאילם ויבאו כל-ערת בני-

ישראל אל-מדבר-סין אשר בין-אילים
 ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני
 לצאתם מארץ מצרים: (ט) וילינו כל-עדת
 בני-ישראל על-משה ועל-אהרן
 במדבר: (י) ויאמרו אליהם בני ישראל מר-
 יתן מותנו ביד-יהוה בארץ מצרים
 בשבתנו על-סיר הברזר באכלנו לחם
 לשבע ביהוצאתם אתנו אל-המדבר
 הזה להמית את-כל-הקהל הזה
 בהעב: (יא) ויאמר יהוה אל-משה הנני
 ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם
 וילקטו דבר-יום ביומו למען אנסנו
 הולך בתותי אס-לא: (יב) והיה ביום
 הששי והכינו את אשר-יביאו והיה
 משנת על אשר-ילקטו יום ויום: (יג) ויאמר
 משה ואהרן אל-כל-בני ישראל ערב
 וידעתם כי יהוה הוציא אתכם מארץ
 מצרים: (יד) ובקר וראיתם את-כבוד יהוה

יולנו ק

בשמעו את-תלנתיכם על-יהוה ונחנו
 מה כי תלוננו עלינו: (ט) ויאמר משה
 בתת יהוה לכם בערב בשר לאכל
 ולחם בבקר לשבע בשמע יהוה את-
 תלנתיכם אשר-אתם מליגם עליו ונחנו
 מה לא-עלינו תלנתיכם פי על-יהוה:
 (י) ויאמר משה אל-אהרן אמר אל-כל-
 עדת בני ישראל קרבו לפני יהוה כי
 שמע את תלנתיכם: (יא) והיו כדבר אהרן
 אל-כל-עדת בני-ישראל ויסנו אל-
 המדבר והנה כבוד יהוה נראה בעיני: פ
 שש (יב) וידבר יהוה אל-משה לאמר:
 (יג) שמעתי את-תלונת בני ישראל דבר
 אליהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר
 ובבקר תשבעו-לחם וידעתם כי אני
 יהוה אלהיכם: (יד) והיה בערב ותעל השלל
 ותבס את-המחנה ובבקר היתה שכבת
 השלל סביב למחנה: (טו) ותעל שכבת השלל

תלנו ק

והגה על פני המדבר רק מחספס רק
 בפסד על הארץ: (ט) ויראו בני ישראל
 ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא
 ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא
 הלחם אשר נתן יהוה לכם לאכלה: (י) וה
 הדבר אשר צנה יהוה לקטו ממנו איש
 לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם
 איש לאשר באהלו תקחו: (י) ויעשו כן
 בני ישראל וילקטו המרבה והממעט:
 (י) וימדו בעמר ולא העדיף המרבה
 והממעט לא החסיר איש לפי אכלו
 לקטו: (י) ויאמר משה אלהם איש אל
 יותר ממנו עד בקר: (י) ולא שמעו אל
 משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם
 תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה:
 (יא) וילקטו אתו בבקר בבקר איש כפי
 אכלו ותם השמש וקם: (כ) ויהי ביום
 הששי לקטו לחם משנה שני העמר

לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו
 למשה: (ט) ויאמר אלהם הוא אשר דבר
 יהוה שבתון שבת קדש ליהוה מחר
 את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו
 בשלו ואת כל העדה הניחו לכם
 למשמרת עד הבקר: (כ) ויניחו אתו עד
 הבקר כאשר צנה משה ולא הבאיש
 ורמה לא היתה בו: (כ) ויאמר משה
 אכלהו היום כי שבת היום ליהוה היום
 לא תמצאוהו בשדה: (כ) ששת ימים
 תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה
 בו: (כ) ויהי ביום השביעי יצאו מן העם
 ללקט ולא מצאו: (כ) ויאמר יהוה אל
 משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי
 ותורתתי: (כ) ראו כי יהוה נתן לכם השבת
 על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם
 יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש
 ממקמו ביום השביעי: (ל) וישבתו העם

ביום השבעי: (לא) ויקראו בית ישראל את
 שמו מן והוא פזרע גד לבן וטעמו
 בצפיחת בדבש: (לב) ויאמר משה זה
 הדבר אשר צנה יהוה מלא העמר ממנו
 למשמרת לדתיתכם למען ו יראו את
 הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר
 בהוציא אתכם מארץ מצרים: (לג) ויאמר
 משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותז
 שמה מלא העמר מן והנח אתו לפני
 יהוה למשמרת לדתיתכם: (לד) פאשר
 צנה יהוה אל משה ויניחהו אהרן לפני
 העדת למשמרת: (לה) ובני ישראל אכלו
 את המן ארבעים שנה עד באם אל
 ארץ נושבת את המן אכלו עד באם
 אל מצה ארץ פגעז: (לו) והעמר עשירית
 האיפה הוא: פ שני ז' (י) ויסעו כל
 עדת בני ישראל ממדבר סיני למסעיהם
 על פי יהוה ויחנו ברפידים ואין מים

לשתת העם: (י) וירב העם עם משה
 ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר
 להם משה מה תריבון עמדי מה התנסון
 את יהוה: (י) ויצא שם העם למים וילן
 העם על משה ויאמר להם זה העליתנו
 ממצרים להמית אתי ואת בני ואת
 מבני בצמא: (י) ויצעק משה אל יהוה
 לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט
 ויסקלני: (י) ויאמר יהוה אל משה עבר
 לפני העם וקח אתה מזקני ישראל
 ומסד אשר הכית בו את היאור קח בידך
 והלכת: (י) הגני עמד לפניך שם ו על
 הצור פתח והכית בצור ויצאו ממנו
 מים ושתה העם ויעש בן משה לעיני
 זקני ישראל: (י) ויקרא שם המקום מסה
 ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסתם
 את יהוה לאמר היש יהוה בקרבנו אם
 אין: פ י) ויבא עמלק וילחם עם ישראל

בַּרְפִּידִים: (ט) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה
בְּחַר־לָנוּ אַנְשִׁים וְצֵא הַלָּחֶם וְצֵא הַלָּחֶם בְּעַמְלֶק
מִדֶּר אֲנֹכִי נֹצֵב עַל־רֹאשׁ הַגִּבְעָה וּמִמֶּנּוּ
הָאֱלֹהִים בִּידֵי: (י) וַיַּעַשׂ יְהוָה כַּאֲשֶׁר
אָמַר־לוֹ מֹשֶׁה לְהַלְחֵם בְּעַמְלֶק וּמֹשֶׁה
אֶהְרֶן וְחִוִּר עֲלוֹ רֹאשׁ הַגִּבְעָה: (יא) וְהָיָה
כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה דָּו וְגִבְרֵי יִשְׂרָאֵל וּכַאֲשֶׁר
יָבִיחַ דָּו וְגִבְרֵי עַמְלֶק: (יב) וַיְדִי מֹשֶׁה
כַּבָּדִים וַיִּקְחוּ־אֲבָן וַיִּשְׁלִימוּ תַחְתֵּי וַיִּשָּׁב
עָלֶיהָ וַאֲהָרֹן וְחִוִּר תָּמְכוּ בְיָדָיו מִזֶּה אֶחָד
וּמִזֶּה אֶחָד וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה עַד־בֹּא
הַשָּׁמֶשׁ: (יג) וַיַּחְלֵשׁ יְהוָה אֶת־עַמְלֶק
וְאֶת־עַמּוֹ לְפָרֶת־רֹב: פ מספר (יד) וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה כֹּתֵב זֶה זִכְרוֹן בַּסֵּפֶר וַיִּשֶׂם
בְּאֹזְנֵי יְהוָה כִּרְמֻחַה אֶמְחָה אֶת־זִכְרוֹ
עַמְלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: (טו) וַיִּבֶן מֹשֶׁה
מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְהוָה גִּבּוֹר: (טז) וַיֹּאמֶר

בְּיַד עַל־כֶּסֶף יְהִי מַלְחָמָה לַיהוָה בְּעַמְלֶק
מִדֶּר דָּו: פ פ פ

סדר יתרו

יח (א) וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כִּהְיוּ מַדְיָן חֹתֵן מֹשֶׁה
אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה
וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ כִּי־הוֹצִיא יְהוָה אֶת־
יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם: (ב) וַיִּקַּח יִתְרוֹ חֹתֵן מֹשֶׁה
אֶת־צִפּוֹרָה אִשְׁתּוֹ מֹשֶׁה אַחֵר שְׁלוּחִיהָ:
(ג) וְאֵת שְׁנֵי בָנֶיהָ אֲשֶׁר שָׁם הָאֶחָד גִּרְשֹׁם
כִּי אָמַר בְּרִי הִייתִי בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם: (ד) וְשֵׁם
הָאֶחָד אֱלִיעֶזֶר כִּי־רָאִתִּי אֲבִי בְּעִזְרִי
וַיַּצִּילֵנִי מִתֶּרֶב פְּרָעָה: (ה) וַיָּבֹא יִתְרוֹ חֹתֵן
מֹשֶׁה וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ אֶל־מֹשֶׁה אֶל־
הַמִּדְבָּר אֲשֶׁר־הָיָה חֹתֵן שָׁם בְּרִי
הָאֱלֹהִים: (ו) וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה אֲנִי הִתְנַחֵץ
יִתְרוֹ בָּא אֶל־דָּו וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנֶיהָ עִמָּה:
(ז) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לְקַרְנַת חֹתְנוֹ וַיִּשְׁתַּחֲוֶה וַיִּשָּׁק
לוֹ וַיִּשְׂאֵלוּ אֵי־שִׁלְבֹתָיו לְשָׁלוֹם וַיָּבֹאוּ

האֱלֹהִים: (ט) וַיֹּסֶפֶר מֹשֶׁה לְחֹתְנָו אֵת כָּל־
אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְפָרְעֹה וּלְמִצְרַיִם עַל־
אוֹרֹת יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר־
מַצַּאתֶם בְּדַרְכֵי וַיְצַלֵּם יְהוָה: (י) וַיַּחְדֵּי יִתְרוֹ
עַל כָּל־הַמּוֹכֵחַ אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה
לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִצִּילֹו מִיַּד מִצְרַיִם:
(יא) וַיֹּאמֶר יִתְרוֹ בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר הִצִּיל
אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם וּמִיַּד פָּרְעֹה אֲשֶׁר־
הִצִּיל אֶת־הָעָם מִתַּחַת יַד־מִצְרַיִם:
(יב) עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל יְהוָה מְבַלְהֵי אֱלֹהִים
כִּי כִדְבַר אֲשֶׁר דִּוַּעַלְיָהֶם: (יג) וַיִּקַּח יִתְרוֹ
חֹתֵן מֹשֶׂה עִלָּה וּזְבָחִים לֵאלֹהִים וַיָּבֵא
אֶהֱרֹן וְכָל־זִמְנוֹ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר־לָחֶם עִם־
חֹתֵן מֹשֶׂה לִפְנֵי הָאֱלֹהִים: (יד) וַיְהִי
מִמָּחֳרָת וַיֹּשֶׁב מֹשֶׂה לְשַׁפֵּט אֶת־הָעָם
וַיַּעֲמֵד הָעָם עַל־מֹשֶׁה מִן־הַבֹּקֶר עַד־
הָעֶרֶב: (טו) וַיֵּרָא חֹתֵן מֹשֶׂה אֵת כָּל־אֲשֶׁר־
הוּא עָשָׂה לָעָם וַיֹּאמֶר מִהֲדַדְבַר הַזֶּה

אֲשֶׁר אָתָּה עָשָׂה לָעָם מִדּוּעַ אָתָּה יוֹשֵׁב
לְבַדָּךְ וְכָל־הָעָם נֹצֵב עֲלֶיךָ מִן־בֹּקֶר עַד־
עֶרֶב: (טז) וַיֹּאמֶר מֹשֶׂה לְחֹתְנָו כִּי־יָבֵא אֵלַי
הָעָם לְדַרְשׁ אֱלֹהִים: (יז) כִּי־יְהִיֶה לָהֶם דְּבַר
כִּי אֵלַי וְשִׁפְטֹתַי בֵּין אִישׁ וּבֵין רֵעֵהוּ
וְהוֹדַעְתִּי אֶת־חֲקֵי הָאֱלֹהִים וְאֶת־תּוֹרֹתַי:
(יח) וַיֹּאמֶר חֹתֵן מֹשֶׂה אֵלָיו לֹא־טוֹב הַדְּבַר
אֲשֶׁר אָתָּה עָשָׂה: (יט) גָּבַל תִּבְלַגְס־אֶתָּה
גַּם־הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר עִמָּךְ כִּי־כָבֵד מִמָּךְ
הַדְּבַר לֹא־תוֹכַל עֲשׂוֹהוּ לְבַדָּךְ: (כ) עַתָּה
שָׁמַע בְּקִלִּי אִיעָצֶךָ וַיְהִי אֱלֹהִים עִמָּךְ
הִיָּה אָתָּה לָעָם מוֹל הָאֱלֹהִים וְהִבֵּאתָ
אֶתָּה אֶת־הַדְּבָרִים אֵל־הָאֱלֹהִים:
(כא) וְהִזְכַּרְתָּה אֹתָהֶם אֶת־הַחֻקִּים וְאֶת־
הַתּוֹרֹת וְהוֹדַעְתָּ לָהֶם אֶת־בְּרֵית־יְרֵכֹו
כִּהִי וְאֶת־הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ: (כב) וְאָתָּה
תִּתְּנֵה מִכָּל־הָעָם אֲנָשֵׁי־חַיִל יִרְאֵי
אֱלֹהִים אֲנָשֵׁי אֱמֶת שְׂנֵאֵי כֹצֵעַ וְשֹׁמֵת

עלהם שני אלפים שני מאות שני
 חמשים ושני עשרת: (כ) וישפטו את העם
 בכל עת והיה כל הדבר הגדל יביאו
 אליך וכל הדבר הקטן ישפטוהם
 והקל מעליך ונשאו אתך: (כא) אם את
 הדבר הזה תעשה וצוה אלהים ויבלת
 עמד וגם כל העם הזה על מקמו יבא
 בשלום: שלישי (כב) וישמע משה לקול חתנו
 ויעש כל אשר אמר: (כג) ויבחר משה
 אנשי חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים
 על העם שני אלפים שני מאות שני
 חמשים ושני עשרת: (כד) וישפטו את
 העם בכל עת את הדבר הקשה יביאו
 אל משה וכל הדבר הקטן ישפוטוהם:
 (כה) וישלח משה את חתנו וילך לו אל
 ארצו: פ יבני יט (א) בחדש השלישי
 לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום
 הזה באו מדבר סיני: (ב) ויסעו מרפידים

ויבאו מדבר סיני ויהנו במדבר ויחזשם
 ישראל נגד ההר: (ג) ומשה עלה אל
 האלהים ויקרא אליו יהוה מן ההר
 לאמר פה תאמר לבית יעקב ותגיד
 לבני ישראל: (ד) אתם ראיתם אשר עשיתי
 למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים
 ואבא אתכם אלי: (ה) ועתה אסדשמוע
 תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי
 והייתם לי סגולה מכל העמים כילי
 כל הארץ: (ו) ואתם תהיו לי ממלכת
 קהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר
 תדבר אל בני ישראל: המשי (ז) ויבא משה
 ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את
 כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה:
 (ח) ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר
 דבר יהוה נעשה וישב משה את דברי
 העם אל יהוה: (ט) ויאמר יהוה אל משה
 הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור

ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו
 לעולם ויגד משה את דברי העם אל-
 יהוה: (י) ויאמר יהוה אל-משה לך אל-
 העם וקדשתם היום ומחר וכבסו
 שמלתם: (יא) והיו נכנים ליום השלישי כיו
 ביום השלישי ירד יהוה לעיני כל העם
 על הר סיני: (יב) והגבלת את העם סביב
 לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע
 בקצוהו פל-הנגע בהר מות יומת: (יג) לא-
 תגע בו יד פיסקול וסקל או יורה יורה
 אם-בהמה אם-איש לא יתה במשך
 היבל המה יעלו בהר: (יד) וירד משה מן
 ההר אל-העם ויקדש את-העם וכבסו
 שמלתם: (טו) ויאמר אל-העם הניו נכנים
 לשלושת ימים אל-תגשו אל-אשה:
 (טז) ויהי ביום השלישי בהיות הבקר והי
 קלת וברקים ועגן כבוד על-ההר וקול
 שפר חזק מאד ויגד כל-העם אשר

במחנה: (יז) ויצא משה את-העם לקראת
 האלהים מן-המחנה ותיצבו בתחתית
 ההר: (יח) והר סיני עשן כלו מפני אשר
 ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו בעשן
 הכבשן ויחדד כל-ההר מאד: (יט) ויהי קול
 השפר הזף וחזק מאד משה ידבר
 והאלהים יעננו בקול: שש (ס) וירד יהוה
 על הר סיני אל-ראש ההר ויקרא יהוה
 למשה אל-ראש ההר ויעל משה:
 (כא) ויאמר יהוה אל-משה רד הער בעם
 פני-הרסו אל-יהוה לראות ונפל מפניו
 רב: (כב) וגם הכהנים הנגשים אל-יהוה
 יתקדשו פני-פרץ בהם יהוה: (כג) ויאמר
 משה אל-יהוה לא-יוכל העם לעלת
 אל הר סיני פראתה העדתה בנו לאמר
 הגבל את-ההר וקדשתו: (כד) ויאמר אליו
 יהוה לך-ירד ועלית אתה ואהרן עמך
 וכהנים ותעם אל-הרסו לגלת אל-

יהוה פני-פרץ-בם: (ט) ויגד משה אל-
 העם ויאמר אליהם: ׀ כ (ס) ויגד פר-אליהם
 את כל-הדברים האלה לאמר: ׀
 (ט) אנכי יהוה אלהי אשר הוצאתיך מארץ
 מצרים מפית עבדים: ׀ לא-יהיה לך
 אלהים אחרים על-פניי (ט) לא-תעשה-לך
 פסל ׀ וכל-תמונה אשר בשמים ׀ מפעל
 ואשר בארץ מתחת ואשר במים ׀
 מתחת לארץ: (ט) לא-תשתחוה להם
 ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל
 קדש פקד עון אבת-על-בנים על-שלושים
 ועל-רבעים לשנאי: (ט) ועשה חסד
 לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי: ׀
 (ט) לא תשא את-שם-יהוה אלהיך לשוא
 כי לא ינקה יהוה את אשר-ישא את-
 שמו לשוא: ׀ (ט) וזכור את-יום השבת
 לקדשו: (ט) ששת ימים תעבד ועשית כל-
 מלאכתך: (ט) ויום השביעי שבת ליהוה

אלהיך לא-תעשה כל-מלאכה אתה ׀
 ובנדך ובכתף עבדך ואמתך ובהמתך
 ונדך אשר בשעריך: (ט) כי ששת-ימים
 עשה יהוה את-השמים ואת-הארץ את-
 הים ואת-כל-אשר-בם ויגה ביום
 השביעי על-פני בנדך יהוה את-יום
 השבת ויקדשהו: ׀ (ט) פנד את-אביך
 ואת-אמך למען יארכו ימך על
 האדמה אשר-יהוה אלהיך נתן לך: ׀
 (ט) לא תרצח: ׀ לא תנאף: ׀ לא
 תגנב: ׀ לא-תענה ברעה עד שקר: ׀
 (ט) לא תחמד בית רעה: ׀ לא-תחמד
 אשת רעה ועבדו ואמתו ושורו וחמורו
 וכל אשר לרעה: ׀ שבעי (ט) וכל-העם
 ראים את-הקולת ואת-הלפידים ואת-קול
 השפר ואת-ההר עשן וירא העם ויגעו
 ויעמדו מרחק: (ט) ויאמרו אל-משה דבר
 אתה עמנו ונשמעה ואל-ידבר עמנו

אלהים פדנמות: (י) ויאמר משה אל העם
 אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא
 האלהים ובעבור תהיה יראתו על
 פניכם לבלתי תחטאו: (י) ויעמד העם
 מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר
 שם האלהים: ס מסעי (י) ויאמר יהוה
 אל משה בזה תאמר אל בני ישראל
 אתם ראיתם כי מזה השמים דברתי
 עמכם: (ט) לא תעשוני אתי אלהי כסף
 ואלהי זהב לא תעשו לכם: (כ) מזבח
 אדמה תעשה לך וזבחת עליי את
 עלותי ואת שלמיך את צאנך ואת
 בקרך בכל המקום אשר אזכיר את
 שמי אבוא אליך וברכתיד: (כ) ואם מזבח
 אבנים תעשה לך לא תבנה אתהן גזית
 כי חרבת הנפת עליה ותחללה: (כ) ולא
 תעלה במעלת על מזבחי אשר לא
 תגלה ערוחה עבוי: פ פ פ

סדר משפטים

כא (י) ואלה המשפטים אשר תשים
 לפניהם: (י) כי תקנה עבד עברי שש
 שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי חנם:
 (י) אם בנפו ובא בנפו יצא אם בעל אשה
 הוא ויצאה אשתו עמו: (י) אם אדניו
 יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות
 האשה וילדיה תהיה לאדניו והוא יצא
 בנפו: (י) ואם אמר יאמר העבד אהבתי
 את אדני את אשתי ואת בני לא אצא
 חפשי: (י) והגישו אדניו אל האלהים
 והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע
 אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם: ס
 (י) וכי ימכר איש את בתו לא תצא
 בצאת העבדים: (י) אם רעה בעיני אדניו
 אשר לא יעדה והפקדה לעם נכרי לא
 ימשל למכרה בבגדו ביה: (י) ואם לבנו
 יעדה כמשפט הבנות יעשה לה: (י) אם

אחרת יקח לו שארה בסותה וענתה
 לא יגרע: (א) ואם שלש-אלה לא יעשה
 לה ויצאה חנם אין כסף: (ב) מכה איש
 ומת מות יומת: (ג) ואשר לא צדה והאיהם
 אנה לידו ושמתו לה מקום אשר ינום
 שמה: (ד) וכי יזד איש על רעהו להרנו
 בערמה מעם מזבחי תקחנו למות: (ה)
 (ו) ומכה אביו ואמו מות יומת: (ז) ונגנב
 איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת: (ח)
 (ט) ומקלל אביו ואמו מות יומת: (י) וכי
 ירובן אנשים והכה איש את רעהו
 באבן או באגרף ולא ימות ונפל
 למשכב: (יא) אם יקום והתהלך בחיוץ על-
 משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן
 ורפא ורפא: (יב) שני (יג) וכי יכה איש
 את עבדו או את אמתו בשבט ומת
 תחת ידו נקם ינקם: (יד) אך אם יזום או
 יזמים יעמד לא יקם כי כסף הוא: (טו)

(טז) וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה
 ויצאו ילדיה ולא יהיה אסון ענוש
 יענש כאשר ישית עליו בעל האשה
 ונתן בפללים: (יז) ואם אסון יהיה
 ונתתה גפש תחת גפש: (יח) עין תחת
 עין שן תחת שן יד תחת יד רגל
 תחת רגל: (יט) כויה תחת כויה פצע
 תחת פצע חבורה תחת חבורה: (כ)
 (כא) וכי יכה איש את עין עבדו או את
 עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת
 עינו: (כב) ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל
 לחפשי ישלחנו תחת שנו: (כג) וכי
 יגח שור את איש או את אשה ומת
 סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו
 ובעל השור נקי: (כד) ואם שור נגח הוא
 מתמל שלשם והועד בבעליו וקלא
 ישמרנו והמית איש או אשה השור
 יסקל וגם בעליו יומת: (כה) אם כפר וישעת

עליו ונתן פדיון נפשו ככל אשר יושח
עליו: (א) אורבן יגח אורבת יגח במשפט
הזה יעשה לו: (ב) אם עבד יגח השור או
אמה כסף ושלשים שקלים יתן לאדניו
והשור יסקל: (ג) וכריפתח איש בור
או כריכרה איש בור ולא יכסנו ונפל
שמה שור או חמור: (ד) בעל הבור ישלם
כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו: (ה)
(ו) וכריגח שור איש את שור רעהו ומת
ומכרו את השור החי וחצו את כסף
ונם את המת יחצו: (ז) או נודע כי שור
גנח הוא מתמול שלשם ולא ישמרנו
בעליו שלם ישלם שור תחת השור
והמת יהיה לו: (ח) כי יגנב איש שור
ארשה ומכחו או מכרו חמשה בקר
ישלם תחת השור וארבע צאן תחת
השה: כב (א) אם כמתרת ימצא הגנב
והכה ומת אין לו דמים: (ב) אם זרחה

השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם
אין לו ונמכר בגנבתו: (ג) אם המצא
תמצא בידו הגנבה משור עד חמור
עד ששה חיים שנים ישלם: (ד) שלישי (ה) כי
יבער איש שדה אורכם ושלח את
בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו
ומיטב פרמו ישלם: (ו) כרתצא אש
ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או
השדה שלם ישלם המבער את
הבערה: (ז) כריתן איש אל רעהו
כסף אורכלים לשמד ונגב מקבת האיש
אם ימצא הגנב ישלם שנים: (ח) אם לא
ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל
האלהים אם לא שלח ירו במלאכת
רעהו: (ט) על כל דבר פשע על שור על
חמור על שיה על שלמה על כל אבדה
אשר יאמר כיהוא זה עד האלהים
יבא דבר שניהם אשר ירשיען אלהים

ישלם שנים לרעהו: **ס** (ט) כִּי־יִתֵּן אִישׁ
 אֶל־רֵעֵהוּ חֲמוֹר אֹרֶשׁוֹר אֹרֶשָׁה וְכֹל־
 בְּהֵמָה לְשֹׂמֵד וּמֵת אֹו נֹשֶׁבֶת אֹרֶשְׁבָּה
 אִין אֶרֶץ: **סו** שְׁבַע־תִּהְיֶה תְּהִיָּה בֵּין שְׁנֵיהֶם
 אִם־לֹא שָׁלַח יָדוֹ בְּמַלְאֲכַת רֵעֵהוּ וְלָקַח
 בְּעַלְיוֹ וְלֹא יִשְׁלַם: **סא** וְאִם־נָגַב יִגְנַב מֵעַמּוֹ
 יִשְׁלַם לְבַעְלָיו: **סב** אִם־טָרַף יִטְרַף יִבְאֵהוּ
 עַד הַמִּרְפָּה לֹא יִשְׁלַם: **סג** וְכִי־יִשְׁאֵל
 אִישׁ מֵעַם רֵעֵהוּ וְנֹשֶׁבֶת אֹרֶשֶׁת בְּעַלְיוֹ
 אִין־עַמּוֹ שֵׁלֶם יִשְׁלַם: **סד** אִם־בְּעַלְיוֹ עַמּוֹ
 לֹא יִשְׁלַם אִם־שָׂכִיר הוּא בָּא בְּשָׂכְרוֹ: **סה**
סו וְכִי־יִפְתָּה אִישׁ בְּתוֹלָה אֲשֶׁר לֹא־
 אֶרֶשָׁה וְשָׂכַב עִמָּה מְהֵרָה יִמְהַרְנָה לוֹ
 לֹא־יִשָּׂא: **סז** אִם־מָאֵן יִמָּאֵן אִבְיָה לְתַתָּה
 לוֹ בְּסָף יִשְׁקַל כְּמִהַר הַבְּתוּלָת: **סח**
סט מִכְשָׁפָה לֹא תִחִיָּה: **ס** כָּל־שָׂכַב
 עִם־בְּהֵמָה מוֹת יוּמָת: **סא** וְכֹחַ
 לְאַלְהִים יִחַרֶם בְּלִתִּי לִיהוָה לְכַדוֹ:

כסותו ק

סב וְגַר לֹא־תוֹנֶה וְלֹא תִלְחָצֶנּוּ כִּי־גֵרִים
 הֵייתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: **סג** כָּל־אֲלֻמְנָה
 וְיָתוּם לֹא תַעֲנוּן: **סד** אִם־עָנָה תַעֲנֶה
 אֹתוֹ כִּי אִם־צָעַק יִצְעַק אֵלַי שָׁמַע אֲשַׁמַּע
 צָעַקְתוֹ: **סה** וְהָרָה אִפִּי וְהָרַגְתִּי אֶתְכֶם
 כְּחָרָב וְהָיוּ נְשִׁיכֶם אֲלֻמְנוֹת וּבְנֵיכֶם
 יָתוּמִים: **סו** אִם־כָּסַף תִּלְוֶה אֶת־עַמִּי
 אֶת־הָעֵנִי עִמָּךְ לֹא תִהְיֶה לוֹ כְּנִשָּׂה
 לֹא־תִשְׁיָמוּן עָלָיו נִשְׂדָּה: **סז** אִם־חָבַל
 תְּחַבֵּל שְׁלֵמַת רֵעֵךְ עַד־בֹּא הַשֶּׁמֶשׁ
 תִּשְׁיָבֶנּוּ לוֹ: **סח** כִּי הוּא כְּסוּתָה לְכַדָּה
 הוּא שְׂמֵלְתוֹ לְעַרְוֹ בְּמָה יִשְׁכַּב וְהָיָה
 כִּי־יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי־תוֹנֵן אָנִי: **סט**
ס וְכִי אֵלֶיהֶם לֹא תִקְלָל וְנִשְׂיָא
 בְּעַמָּךְ לֹא תֵאָדָר: **סא** מְלֻאֲתֶךָ וְדַמְעָךְ לֹא
 תֵאָחַר בְּכּוֹר בְּנֵיךָ תִּתֵּן־לִי: **סב** כֹּחַ־תַּעֲשֶׂה
 לְשֹׂרֶף לְצִאֲנֶךָ שְׁבַע־ת יָמִים יִהְיֶה עִם־
 אִמּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִתְּנֶנּוּ־לִי: **סג** וְאִנְשֵׁי־

קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא
 תאכלו לכלב תשלבון אתו: ס כג (א) לא
 תשא שמע שווא אלהתשת ידך עם
 רשע להיות עד חמס: (ב) לא תהיה אחר
 רבים לרעת ולא תענה עלרוב לגמול
 אחרי רבים להשת: (ג) ודל לא תהדר
 בריבו: ס (ד) פי תפגע שור איבך או
 חמור תעה השב תשיבנו לו: ס (ה) בר
 תראה חמור שנאך רבין תחת משאו
 וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו: ס
 חמש (ו) לא תטה משפט אבינך בריבו:
 (ז) מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל
 תהרג פי לא אצדיק רשע: (ח) ושחד לא
 תקח פי השחד יענך פקחים ויסלק
 דברי צדיקים: (ט) וגר לא תלחץ ואתם
 ידעתם אתנפש הגר כרגלים הייתם
 בארץ מצרים: י ושש שנים תזרע את
 ארצך ואספת את תבואתה: (יא) והשביעת

תשמטנה ונטשתה ואכלו אביני עמך
 ויתרם תאכל חית השדה בין תעשה
 לכרמך לזיתך: (יב) ששת ימים תעשה
 מעשיך וביום השביעי תשבת למען
 ינוח שורך וחמורך ונפש בןאמתך
 והגר: (יג) ובכל אשראמרתי אליכם
 תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזבירו
 לא ישמע עלפיה: (יד) שלש רגלים תהג לי
 בשנה: (טו) את חג המצות תשמר שבעת
 ימים תאכל מצות כאשר צויתך למועד
 קדש האביב פיבו יצאת ממצרים
 ולא יראו פני ריקם: (טז) ותג הקציר בפניך
 מעשיך אשר תזרע בשדה ותג האסף
 בצאת השנה באספת את מעשיך מן
 השדה: (יז) שלש פעמים בשנה יראה כל
 זכורך אלפני הארון ויהוה: (יח) לא תזבח
 עלחמץ דםזבתי ולא זילין חלבחגי
 עד בקר: (יט) ראשית בפני אדמתך תביא

בית יהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב
אמו: פ ששי (א) הנה אנכי שלח מלאך
לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל
המקום אשר הכנת: (כא) השמר מפניו
ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא
לפשעכם כי שמי בקרבן: (כב) כי אם
שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר
אדבר ואיבתי את איביך וצרת את
צורתי: (כג) כי ילך מלאכי לפניך והביאך
אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני החתי
והיבויסי והכדתי: (כד) לא תשתחוו
לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה
כמעשיהם כי היום תהרסם ושבר
תשבר מצבתיהם: (כה) ועבדתם את יהוה
אלהיכם וברך את לחמך ואת מימך
והסרת מחלה מקרבך: ס שביע (כו) לא
תהיה משפלה בעקרה בארצה את
מספר ימך אמלא: (כז) את אימתי אשלח

לפניך והמתי את כלהעם אשר תבא
בהם ונתתי את כל איביך אליך ערך:
(כח) ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה
את החזי ואת הכנעני ואת החתי
מלפניך: (כט) לא אגרשנו מפניך בשנה
אחת סודתהיה הארץ שממה ורבה
עליך חית השדה: (ל) מעט מעט אגרשנו
מפניך עד אשר תסרה ונחלת את
הארץ: (לא) ושתי את נבלך מיסור ועד
ים פלשתים וממדבר עד הנהר כי
אתן בידכם את ישבי הארץ וגרשתמו
מפניך: (לב) לא תכרת להם ולא להיהם
ברית: (לג) לא ישבו בארצה פניחטיו
אתך לי כי תעבד את אלהיהם כיהיה
לך למזקש: פ כד (לד) ואל משה אמר
עלה אליהו אפה ואהרן נדב ואביהוא
ושבעים מזקני ישראל והשתחויתם
מרחק: (לז) ונגש משה לבדו אליהו והם

לא יגשו והעם לא יעלו עמו: (ט) ויבא
 משה ויספר לעם את כל־דברי יהוה
 ואת כל־המשפטים ויען כל־העם קול
 אחד ויאמרו כל־הדברים אשר־דבר
 יהוה נעשה: (י) ויכתב משה את כל־דברי
 יהוה וישכם בבקר ויבן מזבח תחת
 ההר ושתיים עשרה מצבה לשנים עשר
 שבטי ישראל: (יא) וישלח את־גְּעֵרֵי בְּנֵי
 ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים
 ליהוה פרים: (יב) ויקח משה חצי־הדם וישם
 באגנות וחצי־הדם זרק על־המזבח:
 (יג) ויקח ספר־הברית ויקרא באזני העם
 ויאמרו כל אשר־דבר יהוה נעשה
 ונשמע: (יד) ויקח משה את־הדם ויזרק
 על־העם ויאמר הנה דם־הברית אשר
 קרת יהוה עמכם על כל־הדברים
 האלה: (טו) ויעל משה ואהרן ונדב ואביהוא
 ושבעים מזקני ישראל: (טז) ויראו את אֱלֹהֵי

ישראל ותחת רגליו כמעשה לכנת
 הפסיר וכעצם השמים לטהר: (יז) ואל־
 אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו
 את־האלהים ויאכלו וישתו: (יח) ויאמר
 יהוה אל־משה עלה אלי ההרה והנה
 שם ואתנה לך את־לחת האבן והתורה
 והמצוה אשר כתבתי להורותם: (יט) ויקם
 משה ויהושע משרתו ויעל משה אל־
 הר האלהים: (כ) ואל־הזקנים אמר שבו
 לנו בזה עד אשר־נשוב אליכם והנה
 אהרן וחור עמכם מי־בעל דברים יגש
 אלהם: (כא) ויעל משה ל־ההר ויכס הענן
 את־ההר: מספר (כב) וישכן כבוד־יהוה על־
 הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא
 אל־משה ביום השביעי מתוך הענן:
 (כג) ומראה כבוד יהוה באש אכלת בראש
 ההר לעיני בני ישראל: (כד) ויבא משה
 בתוך הענן ויעל אל־ההר ויהי משה

בָּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה:

פ פ פ

סדר תרומה

כה (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 (ב) דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ-לִי תְרוּמָה
 מֵאֵת כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִקְחוּ-אֶת-
 תְרוּמָתִי: (ג) וְזֹאת תְרוּמָה אֲשֶׁר תִקְחוּ
 מֵאֵתֶם זָהָב וְכֶסֶף וּנְחָשֶׁת: (ד) וְתִכְלֹת
 וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים: (ה) וְעֹרֹת
 אֵילִם מְאֻדָּמִים וְעֹרֹת תְּחָשִׁים וְעִצֵּי
 שִׁטִּים: (ו) שִׁמֹן לַמָּאֹד בְּשִׁמִּים לְשִׁמֹן
 הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים: (ז) אֶבְנֵי-שֹׁהַם
 וְאַבְנֵי מִלֹּאִים לְאַפֹּד וְלַחֹשֶׁן: (ח) וְעֹשׂוֹ לִי
 מִקֹּדֶשׁ וְשִׁכְנָתִי בְתוֹכֶם: (ט) כָּל אֲשֶׁר
 אָנִי מֵרְאָה אֹתְךָ אֵת תְּבִנֹת הַמִּשְׁכָּן
 וְאֵת תְּבִנֹת כָּל-כֵּלָיו וְכֵן תַּעֲשׂוּ: ס
 י וְעֹשׂוֹ אֲרוֹן עִצֵּי שִׁטִּים אֲמִתִּים וְחִצֵּי אֲרָפֹז
 וְאַמָּה וְחִצֵּי רֶחֱבֹו וְאַמָּה וְחִצֵּי קִמְחָו:

(א) וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טְהוֹר מִבַּיִת וּמִחוּץ
 תִצְפְּנוּ וְעֹשִׂיתָ עָלָיו זָר זָהָב סָבִיב:
 (ב) וַיִּצְקֹתָ לוֹ אַרְבַּע טַבַּעֹת זָהָב וְנָתַתְּהָ עַל
 אַרְבַּע פַּעֲמָתָיו וְשִׁתִּי טַבַּעֹת עַל-צַלְעוֹ
 הָאֶחָת וְשִׁתִּי טַבַּעֹת עַל-צַלְעוֹ הַשְּׁנִיית:
 (ג) וְעֹשִׂיתָ כְּדֵי עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם
 זָהָב: (ד) וְהִבְאֵת אֶת-הַכַּפְּדִים בַּטַּבַּעֹת עַל
 צַלְעַת הָאָרֶץ לְשֵׂאת אֶת-הָאָרֶץ בָּהֶם:
 (ה) בַּטַּבַּעֹת הָאָרֶץ יִהְיוּ הַכַּפְּדִים לֹא יִסְרוּ
 מִמֶּנּוּ: (ו) וְנָתַתָּ אֶל-הָאָרֶץ אֵת הָעֹדֶת אֲשֶׁר
 אָתַן אֱלֹהֶיךָ: שְׁנֵי (ז) וְעֹשִׂיתָ כַּפֹּרֶת זָהָב טְהוֹר
 אֲמִתִּים וְחִצֵּי אֲרָפֹה וְאַמָּה וְחִצֵּי רֶחֱבֹה:
 (ח) וְעֹשִׂיתָ שְׁנַיִם כַּרְבִּים זָהָב מִקְשָׁה
 תַעֲשֶׂה אֹתָם מִשְׁנֵי קַצֹּרֹת הַכַּפֹּרֶת:
 (ט) וְעֹשֶׂה כַּרְוִיב אֶחָד מִקְצֵה מִזֶּה וְכַרְוִיב-
 אֶחָד מִקְצֵה מִזֶּה מִן-הַכַּפֹּרֶת תַּעֲשׂוּ אֵת-
 הַכַּרְבִּים עַל-שְׁנֵי קַצֹּרֹתָיו: (י) וְהָיוּ הַכַּרְבִּים
 פְּרָשֵׁי כְנָפַיִם לְמַעַלָּה סָבְכִים בְּכַנְפֵיהֶם

על־הכפֹּרֶת וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל־אָחִיו אֶל־
הַכֹּפֶרֶת יִהְיוּ פְנֵי הַכֹּרֵבִים: (כ) וְנָתַתְּ אֶת־
הַכֹּפֶרֶת עַל־הָאָרֶץ מִלְּמַעְלָה וְאֶל־הָאָרֶץ
תָּתֵן אֶרֶץ־הָעֵדֻת אֲשֶׁר אֵתֵן אֵלֶיךָ:
(כא) וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שֵׁם וּדְבַרְתִּי אִתְּךָ מֵעַל
הַכֹּפֶרֶת מִבֵּין שְׁנֵי הַכֹּרֵבִים אֲשֶׁר עַל־
אָרֶץ הָעֵדֻת אֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲצִוֶּה אוֹתְךָ
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ (כב) וְעֲשִׂיתְּ שִׁלְחָן
עֲצֵי שֹׁטִים אֲמֹתַיִם אָרְפוּ וְאָמָה רַחְפוּ
וְאָמָה וְחָצִי קָמָתוֹ: (כג) וְצִפִּיתְּ אֹתוֹ זָהָב
טְהוֹר וְעֲשִׂיתְּ לוֹ זָרָהָב סָבִיב: (כד) וְעֲשִׂיתְּ
לוֹ מִסְנַרְתִּי טַפַּח סָבִיב וְעֲשִׂיתְּ זָרָהָב
לְמִסְנַרְתּוֹ סָבִיב: (כה) וְעֲשִׂיתְּ לוֹ אַרְבַּע
טַבָּעוֹת זָהָב וְנָתַתְּ אֶת־הַטַּבָּעוֹת עַל אַרְבַּע
הַפָּאֵת אֲשֶׁר לְאַרְבַּע רַגְלָיו: (כו) לְעַמֹּת
הַמִּסְנַרְתִּי תִהְיֶינָה הַטַּבָּעוֹת לְבָתִּים לְבָדִים
לְשֵׂאת אֶת־הַשִּׁלְחָן: (כז) וְעֲשִׂיתְּ אֶת־
הַבָּדִים עֲצֵי שֹׁטִים וְצִפִּיתְּ אֹתָם זָהָב

וְנִשְׂאֲכֶם אֶת־הַשִּׁלְחָן: (כח) וְעֲשִׂיתְּ
קַעֲרֹתָיו וְכַפֹּתָיו וְקִשּׁוֹתָיו וּמִנְקֵיתָיו אֲשֶׁר
יִסַּךְ בָּהֶן זָהָב טְהוֹר תַּעֲשֶׂה אֹתָם:
(כט) וְנָתַתְּ עַל־הַשִּׁלְחָן לֶחֶם פָּנִים לְפָנָי
תָּמִיד: פ (לא) וְעֲשִׂיתְּ מִנְחַת זָהָב טְהוֹר
מִקִּשָּׁה תַּיַעֲשֶׂה הַמִּנְחָה יִרְבֶּה וְקָנָה
גְּבִיעֵיהָ כַּפֹּתֶיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמָּנָה יִהְיוּ:
(לב) וְשִׁשָּׁה קָנִים יִצְאִים מִצִּדֶּיהָ שְׁלֹשָׁה
קָנֵי מִנְחָה מִצִּדָּה הָאֶחָד וְשְׁלֹשָׁה קָנֵי
מִנְחָה מִצִּדָּה הַשֵּׁנִי: (לג) שְׁלֹשָׁה גְבָעִים
מִשְׁקָדִים בְּקִנְיָה הָאֶחָד כַּפֹּתוֹ וּפְרָח
וְשְׁלֹשָׁה גְבָעִים מִשְׁקָדִים בְּקִנְיָה הָאֶחָד
כַּפֹּתוֹ וּפְרָח בֵּין לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיֹּצְאִים
מִצִּדֵּי הַמִּנְחָה: (לד) וּבַמִּנְחָה אַרְבַּעַת גְּבָעִים
מִשְׁקָדִים כַּפֹּתֶיהָ וּפְרָחֶיהָ: (לה) וְכַפֹּתוֹ
תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמָּנָה וְכַפֹּתוֹ תַּחַת שְׁנֵי
הַקָּנִים מִמָּנָה וְכַפֹּתוֹ תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים
מִמָּנָה לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיֹּצְאִים מִן־

המנחה: (יא) בפתריהם וקנתם ממנה יהיו
 קלה מקשה אחת זהב טהור: (יב) ועשית
 את־נרתיה שבעה והעלה את־נרתיה
 והאיר על־עבר פניה: (יג) ומלקחיה
 ומחתתיה זהב טהור: (יד) כפר זהב טהור
 יעשה אתה את כל־הכלים האלה:
 (טו) וראה ועשה בתבניתם אשר־אתה
 מראה בקר: ט שלש כו (טז) ואת־המשכן
 תעשה עשר יריעת שש משזר ותכלת
 וארגמן ותולעת שני פרקים מעשה
 חשב תעשה אתם: (יז) ארדף | היריעה
 האחת שמנה ועשרים באמה ורחב
 ארבע באמה היריעה האחת מדה אחת
 לכל היריעת: (יח) חמש היריעת תהיין
 חברת אשרה אל־אחתה וחמש יריעת
 חברת אשרה אל־אחתה: (יט) ועשית
 ללאות תכלת על שפת היריעה האחת
 מקצה בחברת ובן תעשה בשפר

היריעה הקיצונה במחברת השנית:
 (כ) חמשים ללאות תעשה ביריעה
 האחת וחמשים ללאות תעשה בקצה
 היריעה אשר במחברת השנית מקבילת
 הללאות אשרה אל־אחתה: (כא) ועשית
 חמשים קרסי זהב וחברת את־היריעת
 אשרה אל־אחתה בקרסים והיה המשכן
 אחד: (כב) ועשית יריעת עזים לאהל על־
 המשכן עשתי־עשרה יריעת תעשה
 אתם: (כג) ארדף | היריעה האחת שלשים
 באמה ורחב ארבע באמה היריעה
 האחת מדה אחת לעשתי־עשרה יריעת:
 (כד) וחברת את־חמש היריעת לכד ואת־
 שש היריעת לכד וכפלת את־היריעה
 הששית אל־מול פני האהל: (כה) ועשית
 חמשים ללאות על שפת היריעה האחת
 הקיצנה בחברת וחמשים ללאות על
 שפת היריעה החברת השנית: (כו) ועשית

קרבי נהשת חמשים והבאת את
 הקרסים בללאת וחברת את האהל והיה
 אחד: (י) וסרח העדף פירעת האהל
 חצי היריעה העדפת מסרח על אחרי
 המשכן: (י) והאמה מזה והאמה מזה
 בעדף בארד יריעת האהל יהיה סרוח
 על צדי המשכן מזה ומזה לכפתו:
 (י) ועשית מקסה לאהל ערת אילם
 מאדמים ומקסה ערת תחשים מלמעלה:
 רביע (טו) ועשית את הקרשים למשכן
 עצי שמים עמדים: (ט) עשר אמות
 ארד הקרש ואמה וחצי האמה רחב
 הקרש האחד: (י) שתי ידות לקרש
 האחד משלבת אשה אל אחתה בן
 תעשה לכל קרשי המשכן: (י) ועשית
 את הקרשים למשכן עשרים קרש
 לפאת נגבה תימנה: (י) וארבעים אדגרי
 בסף תעשה פחת עשרים הקרש שני

אדנים פחת הקרש האחד לשתי ידותיו
 ושני אדנים פחת הקרש האחד לשתי
 ידותיו: (ט) ולצלע המשכן השנית לפאת
 צפון עשרים קרש: (כא) וארבעים אדניהם
 בסף שני אדנים פחת הקרש האחד
 ושני אדנים פחת הקרש האחד:
 (כב) ולירפתי המשכן ימה תעשה ששה
 קרשים: (כג) ושני קרשים תעשה למקצעת
 המשכן בירכתים: (כד) והיו תאמם מלמטה
 ויחדו יהיו תמים על ראשו אל המבעת
 האחת בן יהיה לשניהם לשני המקצעת
 יהיו: (כה) והיו שמנה קרשים ואדניהם
 פספ ששה עשר אדנים שני אדנים פחת
 הקרש האחד ושני אדנים פחת הקרש
 האחד: (כו) ועשית בריחם עצי שמים
 חמשה לקרשי צלע המשכן האחד:
 (כז) וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן
 השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע

המשקן לירכתים ימה: (כ) והפריח התיבן
 בתוך הקרשים מברח מן הקצה אל
 הקצה: (כא) ואת הקרשים תצפה זהב
 ואת טבעתיהם תעשה זהב בתים
 לבריחם וצפית את הבריחם זהב:
 (לב) והקמת את המשקן כמשפטו אשר
 הראית בקר: ס חמישי (לא) ועשית פרכת
 תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור
 מעשה חשב יעשה אתה פרקים:
 (לז) ונתתה אתה על ארבעה עמודי
 ששים מצפים זהב וייהם זהב על
 ארבעה אדני-קסף: (לח) ונתתה את
 הפרכת תחת הפרסים והבאת שמה
 מבית לפרכת את ארון העדות והבדילה
 הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש
 הקדשים: (לח) ונתת את הנפוד על ארון
 העדת בקדש הקדשים: (לח) ושמת את
 השלחן מחוץ לפרכת ואת המנורה נבח

השלחן על צלע המשכן תימנה והשלחן
 תתן על צלע צפון: (ל) ועשית מסך לפתח
 האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש
 משור מעשה רקם: (לא) ועשית למסך
 חמשה עמודי ששים וצפית אתם זהב
 וייהם זהב ויצקת להם חמשה אדני
 נחשת: ס ששי כז (כ) ועשית את המזבח
 עצי שמים חמש אמות ארך וחמש
 אמות רחב רבוע יהיה המזבח ושלוש
 אמות קמתו: (כ) ועשית קרנתיו על ארבע
 פנתיו ממנו תהיין קרנתיו וצפית אתו
 נחשת: (כ) ועשית פורתיו לדשנו ויעו
 ומזרקתיו ומזלגתיו ומחתתיו לכל כליו
 תעשה נחשת: (כ) ועשית לו מכפר מעשה
 רשת נחשת ועשית על הרשת ארבע
 טבעות נחשת על ארבע קצותיו: (כ) ונתתה
 אתה תחת פרק המזבח מלמטה
 והיתה הרשת עד חצי המזבח: (כ) ועשית

בדים למזבח בדי עצי שטים וצפית
 אתם נחשת: (ט) והובא את בדיו בפטעת
 והיו הבדים על שתי צלעת המזבח
 בשאת אתו: (י) נכוב לחת תעשה אתו
 כאשר הראה אתך בהר בן יעשו: ס
 שביע (ט) ועשית את חצר המשכן לפאת
 נגבתימנה קלעים לחצר שש משוך
 מאה באמה ארד לפאה האחת: (י) ועמדו
 עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי
 העמדים וחשקיהם כסף: (יא) וכן לפאת
 צפון בארד קלעים מאה ארד ועמדו
 עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי
 העמדים וחשקיהם כסף: (יב) ורחב החצר
 לפאתים קלעים חמשים אמה עמדיהם
 עשרה ואדניהם עשרה: (יג) ורחב החצר
 לפאת קדמה מזנחה חמשים אמה:
 (יד) וחמש עשרה אמה קלעים לפתח
 עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה:

ועמדו ק

(טו) ולפתח השנית חמש עשרה קלעים
 עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה:
 (טז) ולשער החצר מסך ו עשרים אמה
 תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משוך
 מעשה רקם עמדיהם ארבעה ואדניהם
 ארבעה: (יז) כסף ווי (יח) כסף ווי
 מחשקים כסף ווייהם כסף ואדניהם
 נחשת: (יט) ארד החצר מאה באמה
 ורחב חמשים בחמשים וקמה חמש
 אמות שש משוך ואדניהם נחשת:
 (כ) לכל פלי המשכן בכל עבדתו וכל
 יתדיו וכל יתדת החצר נחשת:

ס ס ס

סדר תצוה

(א) ואתה תצוה ואת בני ישראל ויקחו
 אליך שמן זית זך פתית למאור להעלת
 נר תמיד: (ב) באהל מועד מחוץ לפרכת
 אשר על העדת יערך אתו אהרן ויגיו

מערב עד-בקר לפני יהוה הקת עולם
 לדותם מאת בני ישראל: ׀
 כח ׀ ואמה הקרב אליך את-אהרן
 אחיך ואת-בניו אתו מתוך בני ישראל
 לכהנו-לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר
 ואיתמר בני אהרן: ׀ ועשית בגדי-קדש
 לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת: ׀ ואמה
 תדבר אל-כל-הכמיי-לב אשר מלאותיו
 רוח חכמה ועשו את-בגדי אהרן לקדשו
 לכהנו-לי: ׀ ואלה הבגדים אשר יעשו
 חשן ואפוד ומעיל וכתנת תשבץ
 מגנפת ואבנט ועשו בגדי-קדש לאהרן
 אחיך ולבניו לכהנו-לי: ׀ והם יקחו את-
 הזהב ואת-התכלת ואת-הארגמן ואת-
 תולעת השני ואת-השש: ׀ פ ׀ ועשו
 את-האפוד זהב תכלת וארגמן תולעת
 שני ושש משור מעשה חשב: ׀ שתי
 כתפת חברת יהיה לו אל-שני קצותיו

וחפר: ׀ וחשב אפדתו אשר עליו
 כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן
 ותולעת שני ושש משור: ׀ ולקחת
 את-שתי אבני-שהם ופתחת עליהם
 שמות בני ישראל: ׀ ששה משמתם
 על האבן האחת ואת-שמות הששה
 הנותרים על-האבן השנית כתולדתם:
 ׀ מעשה חרש אבן פתוחי חתם תפתח
 את-שתי האבנים על-שמת בני ישראל
 מסבת משבצות זהב תעשה אתם:
 ׀ ושמת את-שתי האבנים על כתפת
 האפוד אבני זכרון לבני ישראל ונשא
 אהרן את-שמותם לפני יהוה על-שתי
 כתפיו לזכרון: ׀ שני ׀ ועשית משבצות
 זהב: ׀ ושתוי שרשרת זהב טהור
 מנבלת תעשה אתם מעשה עבת ונתתה
 את-שרשרת העבת על-המשבצת: ׀
 ׀ ועשית חשן משפט מעשה חשב

במעשה אפד תעשנו זהב תכלה
 וארומן ותולעת שני ושש משון
 תעשה אתו: (ט) רבוע יהיה כפול זרת
 ארבו וזרת רחבו: (י) ומלאת בו מלאת
 אבן ארבעה טורים אבן טור אדם פמדה
 וברקת הפזר האחד: (יא) והפזר השני גפד
 ספיר ונהלם: (יב) והפזר השלישי לשם
 שבו ואחלמה: (יג) והפזר הרביעי תרשיש
 ושהם וישפה משבצים זהב יהיו
 במלואתם: (יד) והאבנים תהיון על-
 שמת בגי' ישראל שמים עשנה על-
 שמתם פתוחי הותם איש על שמו תהיון
 לשני עשר שבט: (טו) ועשית על החשן
 שרשת נבלת מעשה עבת זהב טהור:
 (טז) ועשית על החשן שתי טבעות זהב
 ונתת את שתי הטבעות על שני קצות
 החשן: (יז) ונתתה את שתי עבתת
 הזהב על שתי הטבעת אל קצות החשן:

(יח) ואת שתי קצות שתי העבתת תתן
 על-שתי המשבצות ונתתה על-פתפות
 האפד אל-מול פניו: (יט) ועשית שתי
 טבעות זהב ושמת אתם על-שני קצות
 החשן על-שפתו אשר אל עבר האפוד
 ביתה: (כ) ועשית שתי טבעות זהב
 ונתתה אתם על-שתי כתפות האפוד
 מלמטה ממול פניו לעמת מחברתו
 ממעל לחשב האפוד: (כא) וירכסו את-
 החשן מטבעתו אל-טבעת האפוד
 בפתיל תכלת להיות על-חשב האפוד
 ולא ינתח החשן מעל האפוד: (כב) ונשא
 אהרן את-שמות בגי' ישראל בחשן
 המשפט על-לבו בבאו אל-הקדש
 לזכרון לפני יהוה תמיד: (כג) ונתת אל-
 חשן המשפט את האורים ואת התמים
 והיו על-לב אהרן בבאו לפני יהוה
 ונשא אהרן את-משפט בגי' ישראל

על-לבו לפני יהוה תמיד: ם שלש
 (לא) ועשית את-מעיל האפור כליל
 תבלת: (לג) והיה פיראשו בתוכו שפה
 יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תהרא
 יהיה-לו לא יקרא: (לד) ועשית על-שווי
 רמני תבלת וארגמן ותולעת שני על-
 שוליו סביב ופעמני זהב בתוכם סביב:
 (לה) פעמן זהב ורמון פעמן זהב ורמון על-
 שולי המעיל סביב: (לו) והיה על-אהרן
 לשרת וגשמע קולו בבאו אל-הקדש לפני
 יהוה ובצאתו ולא ימות: ם (לז) ועשית
 ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתחי חתם
 קדש ליהוה: (לח) ושמית אתו על-פתיל
 תבלת והיה על-המצנפת אל-מול פני
 המצנפת יהוה: (לח) והיה על-מצח אהרן
 ונשא אהרן את-עון הקדשים אשר
 יקדישו בני ישראל לכל-מתנת קדשיהם
 והיה על-מצחו תמיד לרצון להם לפני

יהוה: (לט) ושבעת הפתנת שש ועשית
 מצנפת שש ואבנט מעשה מעשה
 רקם: (מ) ולבני אהרן תעשה כתנת
 ועשית להם אבנטים ומגבעות תעשה
 להם לכבוד ולתפארת: (מא) והלבשת
 אתם את-אהרן אהרן ואת-בניו אתו
 ומשחת אתם ומלאת את-ידם וקדשת
 אתם וכהגד-לי: (מב) ועשה להם מכנסים-
 בד לכפות בשר ערוה ממתינים ועד-
 ירכים יהיו: (מג) והיו על-אהרן ועל-
 בניו בבאם אל-אהל מועד או בגשתם
 אל-המזבח לשרת בקדש ולא ישינו
 עון ומתו חקת עולם לו ולרעו אחריו: ם
 וכע כמ (מ) וזה הדבר אשר תעשה
 להם לקדש אתם לכתן לי לקח פך
 אחד בדבקר ואילם שגים תמימם:
 (מ) ולחם מצות וחלת מצת בלוקת
 בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן

סלת חמים תעשה אתם: (ט) ונתת
 אותם על סל אחד והקרבת אתם בסל
 ואת הפור ואת שני האילים: (י) ואת אהרן
 ואת בניו תקריב אל פתח אהל מועד
 ורחצת אתם במים: (יא) ולקחת את הבגדים
 והלבשת את אהרן ואת הכהנים ואת
 מעיל האפוד ואת האפוד ואת החשן
 ואפדת לו כחשב האפוד: (יב) ושמת
 המצנפת על ראשו ונתת את גזר הקדוש
 על המצנפת: (יג) ולקחת את שמן
 המשחה וצקת על ראשו ומשחת אתו:
 (יד) ואת בניו תקריב והלבשתם בגנות:
 (טו) וחקרת אתם אבנט אהרן ובניו וחקשת
 להם מגבעת והיתה להם כהנה לחקת
 עולם ומלאות יד אהרן ויד בניו:
 (טז) והקרבת את הפור לפני אהל מועד
 וסמך אהרן ובניו את ידיהם על ראש
 הפור: (יז) ושחטת את הפור לפני ה' ונתת

אהל מועד: (יח) ולקחת מדם הפור ונתתה
 על בקרנות המזבח באצבעך ואת ככל
 הדם תשפך אל יסוד המזבח: (יט) ולקחת
 את כל החלב המכסה את הקרב ואת
 היתרת על הכבד ואת שתי הכליות
 ואת החלב אשר עליהן והקטרת
 המזבחה: (כ) ואת בשר הפור ואת ערו
 ואת פרשו תשרף באש מחוץ למחנה
 חטאת הוא: (כא) ואת האיל האחד תקח
 וסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש
 האיל: (כב) ושחטת את האיל ולקחת את
 דמו וזקת על המזבח סביב: (כג) ואת
 האיל תנתח לנתחיו ורחצת קרבו
 ובדלעיו ונתת על נתחיו ועל ראשו:
 (כד) והקטרת את כל האיל המזבחה עלה
 הוא ליהוה ריח גיחות אשה ליהוה הוא:
 חטאי (כה) ולקחת את האיל השני וסמך
 אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל:

(ט) ושחטת את האיל ולקחת מדמו
 ונתתה על תנוד און אחרז ועל תנוד
 און בניו הימנית ועל בקון ידם הימנית
 ועל בקון רגלם הימנית וזקחת את הדם
 על המזבח סביב: (כא) ולקחת מזהבים
 אשר על המזבח ומשמן המשחה והזית
 על אחרז ועל בגדיו ועל בגדיו ועל בגדיו
 בגדיו איתו וקדש הוא ובגדיו ובגדיו
 בגדיו איתו: (כב) ולקחת מזהב החלב
 והאליה ואת החלב המכסה את הקרב
 ואת יתרת הקרב ואת שתי הפלית
 ואת החלב אשר עליהן ואת שוק
 הימן כי איל מלאים הוא: (כג) וכפר להם
 אחת וחלת להם שמן אחת ונקיק אחד
 מפל המצות אשר לפני יהוה: (כד) ושמת
 הפל על פני אחרז ועל פני בניו והנפת
 אתם תנופה לפני יהוה: (כה) ולקחת
 אתם מידם והקטרת המזבח על

העלה לריח ניהוה לפני יהוה אשר הוא
 ליהוה: (כו) ולקחת את החזר מאל
 המלאים אשר לאחרז והנפת אתו
 תנופה לפני יהוה והזית לה למנה:
 (כז) וקדשת את חנה התנופה ואת שוק
 התרומה אשר הונף ואשר הורם מאל
 המלאים מאשר לאחרז ומאשר לבניו:
 (כח) והזית לאחרז ולבניו לחק עולם
 מאת בני ישראל כי תרומה היא
 ותרומה יהיה מאת בני ישראל מזבחי
 שלמיהם תרומתם ליהוה: (כט) ובגדיו
 הקדש אשר לאחרז יהיו לבניו אחרז
 למשחה בהם ולמלאים את ידם:
 (ל) שבעת ימים ילבישם הפהן תחתיו
 מבגדיו אשר יבא אל אהל מועד לשנת
 בקדש: (לא) ואת איל המלאים תקח
 ובשלת את בשרו במקום קדש: (לב) ואכל
 אחרז ובניו את בשר האיל ואת הלחם

אֲשֶׁר בִּפְתַח אֹהֶל מוֹעֵד: (לא) וְאָכְלוּ
 אֹתָם אֲשֶׁר בְּפֹר בָּהֶם לְמַלֵּא אֶת־יָדָם
 לְקַדֵּשׁ אֹתָם וְזָר לֹא־יֹאכַל כִּי־קֹדֵשׁ הֵם:
 (לב) וְאִם־יִוָּתֵר מִבֶּשֶׂר הַמִּלֵּאִים וּמִן־הַלֶּחֶם
 עַד־הַבֶּקָר וְשֹׂרֶפֶת אֶת־הַנּוֹתֵר בְּאֵשׁ לֹא
 יֹאכַל כִּי־קֹדֵשׁ הוּא: (לג) וְעֲשִׂיתָ לְאַהֲרֹן
 וּלְבָנָיו כְּכֹהֵן כָּכָל אֲשֶׁר־צִוִּיתִי אֶתְּכֶם
 שִׁבְעַת יָמִים תִּמְלֵא יָדָם: (לד) וְפֹר תִּשְׂאֶת
 תַּעֲשֶׂה לַיּוֹם עַל־הַכֹּפְרִים וְהַשָּׂאת עַל־
 רִמְזֵיכֶם בְּכִפְרָה עָלָיו וּמִשַּׁחַת אֹתוֹ
 לְקַדְּשׁוֹ: (לה) שִׁבְעַת יָמִים תִּכְפֹּר עַל־הַמִּזְבֵּחַ
 וּקְדַשְׁתָּ אֹתוֹ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֵשׁ קְדָשִׁים
 כָּל־הַנִּגָּע בַּמִּזְבֵּחַ יִהְיֶה: (לו) וְהָיָה
 אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כְּבָשִׂים בְּנֵי־
 שָׁנָה שְׁנַיִם לַיּוֹם תְּמִיד: (לז) אֶת־הַכֶּבֶשׂ
 הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקָר וְאֶת־הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
 תַּעֲשֶׂה בֵּין־הָעֲרֻבִים: (ס) וְעֲשֹׂן סֹלֶת
 קָדִיל בְּשֶׁמֶן קָתִית רַבֵּעַ הַהֵיזֵן וּגְסָד

רְבִיעֵת הַהֵיזֵן יִיזֵן לְכֶבֶשׂ הָאֶחָד: (מא) וְאֶת
 הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין־הָעֲרֻבִים כַּמִּנְחָה
 הַבֶּקָר וּכְנֹסֶכָה תַעֲשֶׂה־לָּהּ לְרִיחַ נִיחַח
 אִשָּׁה לַיהוָה: (מב) עֲלֹת תְּמִיד לִדְרֹתֵיכֶם
 פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר אֹנֵק
 לְכֶם שְׂמָה לְדַבַּר אֱלֹהֵי שָׁמַיִם: (מג) וְגִעַדְתִּי
 שְׂמָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וּנְקַדַּשׁ בְּכַבְדִּי:
 (מד) וּקְדַשְׁתִּי אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ
 וְאֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו אֲקַדֵּשׁ לְכַהֵן לִי:
 (מה) וְשִׁכַּנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְהֵיטִיתִי לָהֶם
 לְאֱלֹהִים: (מו) וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם
 אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְשִׁכְנֵי
 בְּתוֹכָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם: פ שִׁבְעִי
 ל (א) וְעֲשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטָר קִמְצַת עֲצֵי
 שִׁטִּים תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ: (ב) אֹמֶה אֹרְפוֹ וְאֹמֶה
 רְחֹבוֹ רְבֹועַ יְהוָה וְאֹמֶתִים קִמְצוֹ מִמֶּנּוּ
 קִרְנָתָיו: (ג) וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֶת־בָּנָיו
 וְאֶת־קִירְתָּיו סָבִיב וְאֶת־קִרְנָתָיו וְעֲשִׂיתָ

לו יר זָהָר סָכִיב: (ט) וּשְׁתִי טַבַּעַת זָהָב
 תַּעֲשֶׂה לָּךְ וּמִתַּחַת לְזָרוּ עַל שְׁתֵי צַלְעֹתַי
 תַּעֲשֶׂה עַל-שְׁנֵי צַדָּיו וְהָיָה לְכַתְּמִים לְכַדָּיִם
 לַשָּׂאת אֹתוֹ בְּהֶמְחָה: (ט) וְעָשִׂיתָ אֶת-הַכַּדָּיִם
 עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב: (י) וּנְתַתָּה
 אֹתוֹ לִפְנֵי הַפָּרֹכֶת אֲשֶׁר עַל-אֲרֹן הָעֵדֻת
 לִפְנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל-הָעֹדֶת אֲשֶׁר
 אֲנֹעַד לָךְ שָׁמָּה: (י) וְהַקָּמִיר עָלָיו אֲהָרֹן
 קָמָרֵת סָמִים בִּבְקָר בִּבְקָר בְּהִיטִיבוּ
 אֶת-הַנֶּזֶר וְקָמִירָהּ: (י) סַפִּיר (י) וּבְהָעֹלֹת
 אֲהָרֹן אֶת-הַנֶּזֶר בֵּין הָעַרְבִים וְקָמִירָהּ
 קָמָרֵת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם:
 (י) לֹא-תֵעָלוּ עָלָיו קָמָרֵת זָרָה וְעָלָהּ
 וּמִנְחָה וְגִסָּד לֹא תִסְכּוּ עָלָיו: (י) וְכִפֵּר
 אֲהָרֹן עַל-קַרְנֹתָיו אַחַת בַּשָּׁנָה מִדָּם
 הַטָּמֵאת הַכַּפָּרִים אַחַת בַּשָּׁנָה יִכַּפֵּר עָלָיו
 לְדֹרֹתֵיכֶם קֹדֶשׁ-קֹדָשִׁים הוּא לַיהוָה:

ס ס ס

סדר כי תשא

(א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: (א) כִּי
 תִשָּׂא אֶת-רֹאשׁ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לִפְקֹדֵיהֶם
 וְנִתְּנוּ אִישׁ כֶּסֶף נַפְשׁוֹ לַיהוָה בְּפִקְדֹ
 אֹתָם וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם גִּגִּף בְּפִקְדֹ אֹתָם:
 (א) וְהָיָה וְיִתְּנוּ כָּל-הָעֹבֵר עַל-הַפְּקֹדִים מִחֻצֵי
 הַשֶּׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים נֶזֶר
 הַשֶּׁקֶל מִחֻצֵי הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַיהוָה:
 (א) כָּל הָעֹבֵר עַל-הַפְּקֹדִים מִבֶּן עֶשְׂרִים
 שָׁנָה וְעַלְיָהּ יִתֵּן תְּרוּמַת יְהוָה: (א) הָעֹשִׂיר
 לֹא-יִרְבֶּה וְהַדָּל לֹא יִמְעֹט מִמִּחֻצֵי
 הַשֶּׁקֶל לַתֵּת אֶת-תְּרוּמַת יְהוָה לְכַפֵּר
 עַל-נַפְשֹׁתֵיכֶם: (א) וְלִקְחֹתָ אֶת-כֶּסֶף
 הַכַּפָּרִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתָּ אֹתוֹ
 עַל-עֹבֹדֹת אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה לְבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל לְזָכְרוֹן לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עַל-
 נַפְשֹׁתֵיכֶם: פ (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: (א) וְעָשִׂיתָ כִּיֹּר נְחֹשֶׁת וְכָנֹו נְחֹשֶׁת

לרחצה ונתת אתו בין אהל מועד ובין
 המזבח ונתת שמה מים: (יט) ורחצו אהרן
 ובגדיו ממנו את ידיהם ואת רגליהם:
 (כ) בבאם אל אהל מועד ורחצו מים ולא
 ימתו או בגשתם אל המזבח לשתת
 להקטיר אשה ליהוה: (כא) ורחצו ידיהם
 ורגליהם ולא ימתו והיתה להם חק
 עולם לו ולורעו לדרתם: פ (כב) וידבר
 יהוה אל משה לאמר: (כג) ואתה קח לך
 בשמים ראש מרדור חמש מאות
 וקנמזבשם מחציתו חמשים ומאתים
 וקנה בשם חמשים ומאתים: (כד) וקח
 חמש מאות בשקל הקדש ושמן זית
 היז: (כה) ועשית אתו שמן משחת קדש
 וקח מרבחת מעשה רקח שמן משחת
 קדש יהוה: (כז) ומשחת בו את אהל מועד
 ואת ארון העדת: (כח) ואת השלחן ואת
 כלבדיו ואת המנחה ואת כליה ואת

מזבח הקטרת: (כט) ואת מזבח העלה ואת
 כלבדיו ואת הכיור ואת כננו: (ל) וקדשת
 אתם והיו קדש קדשים כל הנגע בהם
 יקדש: (לא) ואת אהרן ואת בגדיו תמשח
 וקדשת אתם לכהן לי: (לב) ואל בני ישראל
 תדבר לאמר שמן משחת קדש יהוה
 יה לי לדרתיכם: (לג) על בשר אדם לא יסד
 ובמתפנתו לא תעשו כמהו קדש הוא
 קדש יהוה לכם: (לד) איש אשר ירקח כמהו
 ואשר יתן ממנו על זר ונקבת מעמיו: (ה)
 (לה) ויאמר יהוה אל משה קח לך סמים
 נטף וישחלת וסלפנה סמים ולבנה זכה
 בד בכד יהוה: (לו) ועשית אתה קטרת
 רקח מעשה רגת ממלח טהור קדש:
 (לז) ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה
 לפני העדת באהל מועד אשר אנעד לך
 שמה קדש קדשים תהיה לכם:
 (לח) והקטרת אשר תעשה במתפנתה

לא תעשו לכם קדש תהיה לך ליהוה:
 (ח) איש אשר יעשה כמות להרים בה
 ונכרת מעמיו: ס לא (ט) וידבר יהוה
 אל משה לאמר: (י) ראה קראתי
 בשם בצלאל בן אוני בן חור למטה
 יהודה: (יא) ואמלא אתו רוח אלהים
 בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה:
 (יב) לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף
 ובנחשת: (יג) ובחרשת אבן למלאות
 ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכה:
 (יד) ואני הנה נתתי אתו את אהליאב
 בן אחיסמך למטה דן ובלב כל חכם לב
 נתתי חכמה ועשו את כל אשר צויתך:
 (טו) את אהלמועד ואת הארון לעדת ואת
 הכפרת אשר עליו ואת כל פלי האהל:
 (טז) ואת השלחן ואת כלוו ואת המנורה
 השהרה ואת כל פליה ואת מזבח
 הקטרת: (יז) ואת מזבח העלה ואת כל

כליו ואת הפיור ואת כנפו: (יח) ואת בגדי
 השרד ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן
 ואת בגדי בניו לכהן: (יט) ואת שמן
 המשחה ואת קטרת הסמים לקדש בכל
 אשר צויתך ועשו: פ (י) ויאמר יהוה אל
 משה לאמר: (יא) ואתה דבר אל בני ישראל
 לאמר אך את שבתתי תשמרו כי אות
 הוא ביני וביניכם לדדתים לדעת כי
 אני יהוה מקדשכם: (יב) ושמרתם את
 השבת כי קדש הוא לכם מחלליה מות
 יומת כי פל העשה בה מלאכה ונכרתה
 הנפש ההוא מקרב עמיה: (יג) ששת ימים
 יעשה מלאכה וביום השביעי שבת
 שבתון קדש ליהוה כל העשה מלאכה
 ביום השבת מות יומת: (יד) ושמרו בני
 ישראל את השבת לעשות את השבת
 לדדתם ברית עולם: (טו) ביני ובין בני
 ישראל אות הוא לעלם כי ששת ימים

עשה יהוה ארת השמים וארת הארץ
 וביום השביעי שבת וינפש: ׀ שני
 (יח) ויתן אל-משה ככלתו לדבר אתו בחר
 סיני שני לחת העדת לחת אבן בתים
 באצבע אלהים: לב (י) וירא העם פני
 בשש משה לרדת מן-הר ויקהל העם
 על-אהרן ויאמרו אליו קום | עשה לנו
 אלהים אשר ילכו לפנינו עירצה | משה
 האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא
 ידענו מה הנה לו: (יא) ויאמר אלהם אהרן
 פרוקו גזמי הזהב אשר באוני נשיכם
 בניכם וכן תיכם והביאו אלי: (יב) ויתפרקו
 כל-העם את-גזמי הזהב אשר באוניהם
 וביאו אל-אהרן: (יג) ויקח מידם ויצר אתו
 פחרט ויעשהו עגל מסכה ויאמרו אלה
 אלהיך ישראל אשר העליך מארץ
 מצרים: (יד) וירא אהרן וכן מזבח לפניו
 ויקרא אהרן ויאמר תג ליהוה סחר:

(טו) וישלימו ממחרת ויעלו עלת ויגשו
 שלמים וישב העם לאכל ושתו ויקמו
 לצחק: ׀ (טז) וידבר יהוה אל-משה לד-
 רד פי שחת עמד אשר העלית מארץ
 מצרים: (יז) סרו מהר מן-הררד אשר
 צויתם עשו להם עגל מסכה וישתחוו-לו
 ויזבחו-לו ויאמרו אלה אלהיך ישראל
 אשר העליך מארץ מצרים: (יח) ויאמר
 יהוה אל-משה ראיני את-העם הזה
 והנה עם-קשה-ערה הוא: (יט) ועפה הניחה
 לי ויחר אפי בהם ואכלם ואעשה אותך
 לגוי גדול: (כ) ויחל משה את-פני יהוה
 אלהיו ויאמר למה יהוה יחרה אפך
 בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים
 בכח גדול ובגד חזקה: (כא) למה יאמרו
 מצרים לאמר ברעה הוציאם לחרג
 אתם בדרים ולכלתם מעל פני האדמה
 שוב מחרון אפך והנחם על-הבשר:

לַעֲמֹד: (י) זָכוּ לְאַבְרָהָם לִיצְחָק וְלִישְׂרָאֵל
 עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וַתְּדַבֵּר
 אֲלֵיהֶם אַרְבָּה אֶת־זַרְעֲכֶם בְּכוֹכְבֵי
 הַשָּׁמַיִם וְכָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי
 אֶתְּזַלְזַרְעֲכֶם וּנְחַלּוּ לְעַלְמֹס: (י) וַיִּחַס יְהוָה
 עַל־הַרְעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לַעֲמֹד: פ
 (ט) וַיִּפֶן וַיֵּרָד מִן־הָהָר וַיִּשְׁנֵי לַחַת
 הַעֲדַת בְּיַד לַחַת כְּתֻבִים מִשְׁנֵי עֲבָרֵיהֶם
 מִזֶּה וּמִזֶּה הֵם כְּתֻבִים: (ט) וְהִלַּחַת מֵעֲשֵׂה
 אֱלֹהִים הַמָּה וְהַמְּכַתֵּב מִכְּתַב אֱלֹהִים
 הוּא חֲרוּת עַל־הַלַּחַת: (י) וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ
 אֶת־קוֹל הָעָם בִּרְעָה וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה
 קוֹל מִלְחָמָה בַּמַּחְנֶה: (י) וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל
 עֲנֹת גְבוּרָה וְאֵין קוֹל עֲנֹת חַלוּשָׁה קוֹל
 עֲנֹת אֲנָכִי שָׁמַע: (י) וַיְהִי כֹּאֲשֶׁר קָרַב אֶל־
 הַמַּחְנֶה וַיֵּרָא אֶת־הָעֵגֹל וּמַחְלַת וַיַּחֲרֵ
 אַף מֹשֶׁה וַיִּשְׁלַח מַיְדוֹ אֶת־הַלַּחַת וַיִּשְׁפֹּר
 אֶתָּם תַּחַת הָהָר: (י) וַיִּקַּח אֶת־הָעֵגֹל

ס"ט ק ס"ד ק

אֲשֶׁר עָשׂוּ וַיִּשְׂרַף בְּאֵשׁ וַיִּטְחֵן עַד אֲשֶׁר־
 דָּק וַיִּזַּר עַל־פְּנֵי הַמַּיִם וַיִּשַׁק אֶת־בְּגֵי
 יִשְׂרָאֵל: (כ) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן מַה־
 עָשִׂה לָּךְ הָעָם הַזֶּה כִּי־הִבֵּאתָ עָלָיו
 חֲטָאָה גְדוֹלָה: (כ) וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן לַיהוָה אַף
 אֲדַנִּי אַתָּה יַדְעָתָ אֶת־הָעָם כִּי בָרַע הוּא:
 (כ) וַיֹּאמְרוּ לִי עֲשֵׂה־לָּנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ
 לִפְנֵינוּ כִּי־יָהּ | מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֵעֲלָנוּ
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יָדַעְנוּ מַה־הָיָה לוֹ:
 (כ) וַאֲמַר לָהֶם לְמִי זָהָב הַתְּפָרָקוּ וַיִּתְּנוּ־לִי
 וַאֲשַׁלְכֵהוּ בְּאֵשׁ וַיִּצְאָ הָעֵגֹל הַזֶּה: (כ) וַיֵּרָא
 מֹשֶׁה אֶת־הָעָם כִּי פָרַע הוּא כִּי־פָרַעַה
 אַהֲרֹן לִשְׁמִעָה בְּקַמְיָהֶם: (כ) וַיַּעֲמֵד מֹשֶׁה
 בְּשַׁעַר הַמַּחְנֶה וַיֹּאמֶר מִי לִיהוָה אֲלֵי
 וַיִּאָּסְפוּ אֲלָיו כָּל־בְּנֵי לֵוִי: (כ) וַיֹּאמֶר לָהֶם
 כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שִׁימוּ אִישׁ־
 חַרְבּוֹ עַל־יָרְכוּ עֲבָרָיו וְשׁוּבוּ מִשַּׁעַר
 לִשְׁעַר בַּמַּחְנֶה וְהִרְגוּ אִישׁ־אֶת־אָחִיו וְאִישׁ־

את דעהו ואיש את קרבו: (כח) ויעשו
 בני לוי כדבר משה ויפל מן העם ביום
 ההוא בשלשת אלפי איש: (כט) ויאמר
 משה מלאו ידכם היום ליהוה כי איש
 בכנו ובאחיו ולתת עליכם היום ברכה:
 (ל) ויהי ממחרת ויאמר משה אל העם אתם
 חטאתם חטאה גדלה ועתה אעלה אל-
 יהוה אוילי אכפרה בעד חטאתכם:
 (לא) וישב משה אל יהוה ויאמר אפוא חטא
 העם הזה חטאה גדלה ויעשו להם
 אלהי זהב: (לב) ועתה אסרת שא חטאתם
 ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת:
 (לג) ויאמר יהוה אל משה מי אשר חטא לי
 אמחנו מספרי: (לד) ועתה לך ונחה את-
 העם אל אשר דברתי לך הנה מלאכי
 ילך לפניך וביום פקדי ופקדתי עליהם
 חטאתם: (לה) ויגף יהוה את העם על אשר
 עשו את העגל אשר עשה אהרן: ׀

לב (א) וידבר יהוה אל משה לך עלה
 מזה אתה והעם אשר העלית מארץ
 מצרים אל הארץ אשר נשבעתי
 לאבותיך ליתן לך לאמר לזרעה
 אתננה: (ב) ושלחתי לפניך מלאך וגרשתי
 את הפנעני האמרי וקחתי והפרזי קחתי
 והיבוסים: (ג) אל ארץ זבת חלב ודבש כי
 לא אעלה בקרבך כי עסקשה ערף
 אתה פן אכלך בדרך: (ד) וישמע העם
 את הדבר הרע הזה ויתאבלו ולא שמו
 איש עדין עליו: (ה) ויאמר יהוה אל משה
 אמר אל בני ישראל אתם עסקשה-
 ערף רגע אחד אעלה בקרבך וכליתיך
 ועתה הורד עדיך מעליך ואדעה מה
 אעשה לך: (ו) ויתנצלו בני ישראל את-
 עדים מחר חורב: (ז) ומשה יקח את
 האהל ונטהלו ומחויץ למחנה הרחק
 מן המחנה וקרא לו אהל מועד והנה

כֹּל־מִבְקֶשׁ יְהוָה יֵצֵא אֶל־אֱהֱל־מוֹעֵד
 אֲשֶׁר מִחֵיזַן לַמַּחֲנֶה: (ט) וְהָיָה כִּצְאֹת מֹשֶׁה
 אֶל־הָאֱהֱל־יְקוּמוּ כָּל־הָעָם וְנִצְבּוּ אִישׁ
 פֶּתַח אֱהֱלֹ וְהִבִּיטוּ אַחֲרַי מִשׁוּׁ עַד־בֹּאוֹ
 הָאֱהֱלָה: (י) וְהָיָה כִּבְאֹ מֹשֶׁה הָאֱהֱלָה יִדְבֹר
 עִמּוֹד הָעֵזָב וְעַמֵּד פֶּתַח הָאֱהֱל־וְדַבֵּר
 עִם־מֹשֶׁה: (יא) וְרָאָה כָּל־הָעָם אֶת־עַמּוֹד
 הָעֵזָב עִמֵּד פֶּתַח הָאֱהֱל־וְקָם כָּל־הָעָם
 וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פֶּתַח אֱהֱלֹ: (יב) וְדַבֵּר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה פָּנִים אֶל־פָּנִים כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר
 אִישׁ אֶל־בְּעָהּ וְשָׁב אֶל־הַמַּחֲנֶה וּמִשְׁרָתוֹ
 יְהוֹשֶׁעַ בֶּן־נוּן גֵּעַר לֹא יִמֵּשׁ מִתּוֹךְ
 הָאֱהֱל־ פ' שלשי (יג) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
 יְהוָה רְאֵה אֶתָּה אָמַר אֵלַי הֵעַל אֶת־הָעָם
 הַזֶּה וְאַתָּה לֹא הוֹדַעְתָּנִי אֶת אֲשֶׁר־
 תִּשְׁלַח עִמִּי וְאַתָּה אָמַרְתָּ יִדְעֶתִיךָ בְּשֵׁם
 וְגַם־מִצְאָתָּה חֵן בְּעֵינָי: (יד) וְעַתָּה אֲסִיגָא
 מִצְאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ הוֹדַעְנִי גַא אֶת־דְּרֹכֶיךָ

וְאִדְעֶיךָ לְמַעַן אֲמַצְאֶחֶן בְּעֵינֶיךָ וְרָאָה
 כִּי עִמָּךָ הִנּוּי הַזֶּה: (טו) וַיֹּאמֶר פָּנֵי יִלְכוּ
 וְהִנַּחְתִּי לָךְ: (טז) וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲסִיגָא פְּנֵיךָ
 הַלְכִים אֶל־תְּעַלְגוּ מִזֶּה: (יז) וּבִמְהַ וְיִדְעַ
 אֲפֹא כִּי־מִצְאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲנִי וְעַמָּךָ
 הַלּוֹא כָּל־כֶּתֶף עִמָּנוּ וְנִפְלִינוּ אֲנִי וְעַמָּךָ
 מִכָּל־הָעָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה: פ' יביע
 (יח) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה גַם אֶת־הַדְּבָר
 הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֲעֲשֶׂה כִּי־מִצְאָתָּה חֵן
 בְּעֵינֵי וְאִדְעֶיךָ בְּשֵׁם: (יט) וַיֹּאמֶר הָרָאנִי גַא
 אֶת־כְּבֹדֶךָ: (כ) וַיֹּאמֶר אֲנִי אֲעִבִיר כָּל־טוֹבֵי
 עַל־פְּנֵיךָ וְקִרְאֹתִי בְּשֵׁם יְהוָה לְפָנֶיךָ
 וְחִנַּתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲחִזֵּן וְרַחֲמֵתִי אֶת־אֲשֶׁר
 אֲרַחֵם: (כא) וַיֹּאמֶר לֹא־תִכַּל לִרְאֹת אֶת־פָּנָי
 כִּי לֹא־יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחִי: (כב) וַיֹּאמֶר יְהוָה
 הִנֵּה מְקוֹם אֶתִּי וְנִצְבֹתָ עַל־הַצּוּר: (כג) וְהָיָה
 כַּעֲבֹר כְּבֹדִי וְשִׁמְתִיךָ בְּנִקְרַתִּי הַצּוּר
 וְשִׁכַּתִּי כַּפִּי עָלֶיךָ עַד־עֲבָרִי: (כד) וְהִסְרֹתִי

את־כפי וראית את־אחרי וסני לא
 יקאו: פ חשש לך (א) ויאמר יהוה אל־
 משה פסל־לך שני־לחת אבנים
 פראשנים וכתבתי על־הלחת את־
 הדברים אשר היו על־הלחת הראשנים
 אשר שפרם: (ב) והיה נכון לבקר ועלית
 בבקר אל־הר סיני ונצבת לי שם על־
 ראש ההר: (ג) ואיש לא־יעלה עמך וגם־
 איש אל־ירא בכל־ההר גם־הצאן והבקר
 אל־ירעו אל־מול ההר ההוא: (ד) ויפסל
 שני־לחת אבנים פראשנים וישפסם משה
 בבקר ועל אל־הר סיני באשר צוה
 יהוה אתו ויקח בידו שני־לחת אבנים:
 (ה) ויגד יהוה בענין ויתיצב עמו שם ויקרא
 בשם יהוה: (ו) ועבר יהוה ועל־סניו ויקרא
 יתוה והוה אל כהיום והגון ארך אפים
 ורחימסד ואמת: (ז) נצר חסד לא־אלפים
 נשא עון ופשע וחטאה ונקוה לא ינקוה
 י' רבי

פקד ו עון אבות על־בנים ועל־בני בנים
 על־שלשים ועל־רבעים: (ח) וימחר משה
 ויקד ארצה וישתחו: (ט) ויאמר א־נא
 מצאתי חן בעיניך אדני יקד־נא אדני
 בקרבנו כי עם־קשה־עורף הוא וסלחת
 לעוננו ורחמנו ורחמנו ונחל־תנו: שש
 (א) ויאמר הנה אנכי כרת ברית נגד כל־
 עמך אעשה נפלאות אשר לא־נבראו
 בכל־הארץ ובכל־הגוים וראוה כל־העם
 אשר־אתה בקרבו את־מעשה יהוה כי־
 נורא הוא אשר אני עשה עמך: (א) שמר
 לך את אשר אנכי מצוה ביום הַנַּיִן
 גרש מפניך את־האמרי והכנעני והחתי
 והפרזי והחוי והיבוי: (ב) השמר לך פן
 תכרת ברית לישב הארץ אשר אתה
 בא עליה פן־יהנה למנוקש בקרבך: (ג) כי
 את־מזבתם תתצו ואת־מצבתם
 תשברו ואת־אשריו תכרתו: (ד) כי לא

תשתחוו לאל אחר כי יהוה קנא שמו
 אל קנא הוא: (ט) פן תכרת ברית ליושב
 הארץ וגו' ו אחר אלהיהם וזבחו
 לאלהיהם וקרא לה ואכלת מזבחו:
 (ט) ולקחת מבנותיו לבניך וגו' בנותי אחרי
 אלהיהן והגנו את בניך אחרי אלהיהן:
 (י) אלהי מסכה לא תעשה לך: (י) את חג
 המצות תשמר שבעת ימים תאכל
 מצות אשר צויתך למועד חדש האביב
 כי בחדש האביב יצאת ממצרים: (י) כל
 פטר רחם לי וכל מקנה תזכר פטר שור
 ושה: (י) ופטר חמור תפדה בשה ואם
 לא תפדה וערפתו כל בכור בניה תפדה
 ולא יראו פני ריגום: (יא) ששת ימים תעבד
 וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר
 תשבת: (יב) וחג שבעת תעשה לך בפורי
 קציר חטים וחג האסיף תקופת השנה:
 (יג) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך

ד' רבתי

את פני הארץ ויהוה אלהי ישראל: (כ) כר
 אוריש גוים מפניך והרחבתי את גבולך
 ולא יחמד איש את ארצך בעקלתך
 לראות את פני יהוה אלהיך שלש
 פעמים בשנה: (כ) לא תשתח על חמץ
 דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח:
 (כ) ראשית בפורי אדמתך תביא בית יהוה
 אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו: פ
 שביעי (כ) ויאמר יהוה אל משה כתב לך
 את הדברים האלה כי על פני הדברים
 האלה כתתי אתך ברית ואת ישראל:
 (כ) ויהי שם עם יהודה ארבעים יום
 וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא
 שתה וכתב על הלחת את דברי הברית
 עשרת הדברים: (כ) ויהי בדת משה מתר
 סיני ושני לחת העדת ביד משה בדתו
 מן ההר ומשה לא ידע כי קבן עור פניו
 בדברו אתו: (ל) וירא אהרן וכל בני

ישראל את-משה והנה קרן עזר פניו
 וייראו מגשת אליו: (א) ויקרא אליהם משה
 וישבו אליו אהרן וכל-הנשאים בעדה
 וידבר משה אליהם: (ב) ואחרי-כן נגשו
 כל-בני ישראל ויצוים את כל-אשר דבר
 יהוה אתו בדבר סיני: (ג) ויקל משה
 מדבר אתם ויתן על-פניו מסוה: (ד) וכל
 משה לפני יהוה לדבר אתו יסיר את-
 המסוה עד-ציאתו ויצא ודבר אל-בני
 ישראל את אשר יצוה: (ה) וראו בני-
 ישראל את-פני משה כי קרן עזר פני
 משה והשיב משה את-המסוה על-
 פניו עד-באו לדבר אתו: ס ס ס

סדר ויקהל

לה (א) ויקהל משה את-כל-עדת בני
 ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים
 אשר צוה יהוה לעשת אתם: (ב) ששת
 ימים תעשה מלאכה וביום השביעי

יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה
 כל-העשה בו מלאכה יומת: (ג) לא-
 תבצרו אש בכל משבתכם ביום
 השבת: (ד) ויאמר משה אל-כל-עדת
 בני-ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה
 יהוה לאמר: (ה) קחו מאתכם תרומה ליהוה
 כל גדיב לבו וביאה את תרומת יהוה
 זהב וכסף ונחשת: (ו) ותבלת וארנמן
 ותולעת שני ושש ועזים: (ז) וערת אילים
 מאדמים וערת תחשים ועצי שמים:
 (ח) ושמן למאור ובשמים לשמן המשחה
 ולקטרת הפנים: (ט) ואבני-שהם ואבני
 מלאים לאפוד ולחשן: (י) וכל-הכסלב
 בקם וקאו ויעשו את כל-אשר צוה
 יהוה: (יא) את-המשכן את-אהלו ואת
 מכסהו את-דקרו ואת-קרשיו את-
 בריחו את-עמדיו ואת-אדניו: (יב) את
 הארן ואת-בדיו את-הכפרת ואת פרכת

המִסְךָ: (י) אֶת־הַשֶּׁלֶחַן וְאֶת־בְּדִיו וְאֶת־
 כָּל־כֵּלָיו וְאֶת־לֶחֶם הַפָּנִים: (י) וְאֶת־מִנְחַת
 הַמֶּאֱזֹר וְאֶת־כֵּלָיָהּ וְאֶת־נֶרְתִיבָהּ וְאֶת־שֶׁמֶן
 הַמֶּאֱזֹר: (י) וְאֶת־מִזְבַּח הַקְטֹרֶת וְאֶת־בְּדִיו
 וְאֶת־שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים
 וְאֶת־מִסְךְ הַפֶּתַח לַפֶּתַח הַמִּשְׁכָּן: (י) אֶת־
 מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־מִכְבַּר הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־
 לוֹ אֶת־בְּדִיו וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו אֶת־הַכִּיֹּרֶת
 וְאֶת־כַּנּוֹ: (י) אֶת־קַלְעֵי הַחֹצֵר אֶת־עַמֻּדָיו
 וְאֶת־אֲדָנֶיהָ וְאֶת־מִסְךְ שַׁעַר הַחֹצֵר:
 (י) אֶת־יִתְדֵת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־יִתְדֵת הַחֹצֵר
 וְאֶת־מִיתְרֵיהֶם: (י) אֶת־בְּגָדֵי הַשֹּׁרֵט
 לַשָּׂרֵת בַּקֹּדֶשׁ אֶת־בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן
 הַכֹּהֵן וְאֶת־בְּגָדֵי בָנָיו לְכַהֵן: (י) וַיָּבֵאוּ כָּל־
 עַבְדֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מִלְּפָנֵי מֹשֶׁה: שְׁנֵי (כ) וַיָּבֵאוּ
 כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־נִשְׂאוֹ לִבּוֹ וְכָל־אִישׁ
 נָדְבָה רִחוֹ אֹתוֹ הֵבִיאוּ אֶת־תְּרוּמַת
 יְהוָה לְמַלְאכֵת אֹהֶל מוֹעֵד וּלְכָל־עֲבֹדָתוֹ

וּלְבְגָדֵי הַקֹּדֶשׁ: (כ) וַיָּבֵאוּ הָאֲנָשִׁים עַל־
 הַנָּשִׁים כָּל־נְדִיב לֵב הֵבִיאוּ חָה וְגִזָּם
 וְטַבַּעַת וְכוּמָז כָּל־כֵּלֵי זָהָב וְכָל־אִישׁ
 אֲשֶׁר הֵנִיף תְּנוּפֶת זָהָב לַיהוָה: (כ) וְכָל־
 אִישׁ אֲשֶׁר־נִמְצָא אֹתוֹ תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
 וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים וְעֹרֹת אֵילִם
 מְאֻדָּמִים וְעֹרֹת תַּחֲשִׁים הֵבִיאוּ: (כ) כָּל־
 מְרִים תְּרוּמַת כֶּסֶף וְנְחֹשֶׁת הֵבִיאוּ אֶת־
 תְּרוּמַת יְהוָה וְכָל־אִישׁ נִמְצָא אֹתוֹ עֲצֵי
 שִׁטִּים לְכָל־מְלָאכֵת הָעֲבֹדָה הֵבִיאוּ:
 (כ) וְכָל־אִשָּׁה חַכְמַת־לֵב בְּיָדֶיהָ טָווּ וַיָּבֵאוּ
 מַטְוֵה אֶת־הַתְּכֵלֶת וְאֶת־הָאַרְגָּמָן אֶת־
 תוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת־הַשֵּׁשׁ: (כ) וְכָל־הַנָּשִׁים
 אֲשֶׁר נִשְׂא לִבָּן אֲתָנָה בְּחֻכְמָה טָווּ אֶת־
 הָעִזִּים: (כ) וְהַנְּשֹׂאִם הֵבִיאוּ אֶת־אֲבָנֵי
 הַשֹּׁהַם וְאֶת־אֲבָנֵי הַמַּלְאִים לְאַפֹּד
 וְלַחֹשֶׁן: (כ) וְאֶת־הַבָּשָׂם וְאֶת־הַשֶּׁמֶן
 לְמֶאֱזֹר וְלַשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלַקְטֹרֶת הַסַּמִּים:

(כט) כֹּל-אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר נָדַב לִבָּם אֹתָם
 לְהָבִיא לְכָל-הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 לַעֲשׂוֹת בְּיַד-מֹשֶׁה הֵבִיאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל
 נְדָבָה לַיהוָה: פ' שליש (שני כססן מוסכין)
 (ל) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רְאוּ קָרָא
 יְהוָה בְּשֵׁם בְּצַלְאֵל בֶּן-אוּרִי בֶן-חֹר
 לְמִטֵּה יְהוּדָה: (לא) וַיִּמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים
 בְּחַכְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל-מְלָאכָה:
 (לב) וְלַחֲשֵׁב מַחֲשָׁבֹת לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב
 וּבְכֶסֶף וּבְנַחֲשֵׁת: (לג) וּבַחֲרָשֶׁת אֲבָן
 לְמַלְאָת וּבַחֲרָשֶׁת עֵץ לַעֲשׂוֹת בְּכָל-
 מְלָאכָת מַחֲשָׁבֹת: (לד) וְלַהֲזִירֹת נָתַן בְּלִבּוֹ
 הַיָּוָא וְאַהֲלִיאֵב בֶּן-אוּחִיסֶמֶד לְמִטֵּה-דָן:
 (לה) מֵלֵא אֹתָם חֲכַמְת־לֵב לַעֲשׂוֹת כָּל-
 מְלָאכָת חָרָשׁ וְחֲשֵׁב וְרָקַם בְּתַבְלִית
 וּבְאַרְבָּמִן בְּתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבִשְׂשׁ וְאַרְגָּנ
 עֹשִׂי כָּל-מְלָאכָה וְחֲשֵׁבִי מַחֲשָׁבֹת:
 לו (א) וַעֲשֵׂה בְּצַלְאֵל וְאַהֲלִיאֵב וְכָל־

אִישׁ חַכְמ־לֵב אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה חַכְמָה
 וְתַבּוּנָה בְּהֵמָּה לְדַעַת לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-
 מְלָאכָת עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ לְכָל אֲשֶׁר-צִוָּה
 יְהוָה: (א) וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל-בְּצַלְאֵל וְאֶל-
 אַהֲלִיאֵב וְאֶל כָּל-אִישׁ חַכְמ־לֵב אֲשֶׁר
 נָתַן יְהוָה חַכְמָה בְּלִבּוֹ כָּל אֲשֶׁר נִשְׁאָו
 לִבּוֹ לְקַרְבָּה אֶל-הַמְּלָאכָה לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ:
 (א) וַיִּקְחוּ מִלִּפְנֵי מֹשֶׁה אֶת כָּל-הַתְּרוּמָה
 אֲשֶׁר הֵבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמְלָאכָת
 עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ וְהֵם
 הֵבִיאוּ אֵלָיו עוֹד נְדָבָה בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר:
 (ד) וַיָּבֵאוּ כָּל-הַחַכְמִים הָעֹשִׂים אֶת כָּל-
 מְלָאכָת הַקֹּדֶשׁ אִישׁ-אִישׁ מִמְּלָאכְתּוֹ
 אֲשֶׁר-הִקְמָה עֹשִׂים: (ה) וַיֹּאמְרוּ אֶל-מֹשֶׁה
 לֵאמֹר מֵרַבִּים הָעָם לְהָבִיא מִמֵּי הָעֲבֹדָה
 לְמְלָאכָה אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ:
 (ו) וַיִּצְוֶה מֹשֶׁה וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בְּמַחְנֵה לֵאמֹר
 אִישׁ וְאִשָּׁה אֶל-יַעֲשׂוּ-עוֹד מְלָאכָה

לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא:
 (י) והמלאכה היתה דים לכל המלאכה
 לעשות אותה והותר: ס יבני (י) ויעשו
 כל חכם לב בעשי המלאכה את
 המשכן עשו וריעת שש משור ותכלת
 וארגמן ותולעת שני פרקים מעשה
 חשב עשה אתם: (י) ארד היריעה האחת
 שמנה ועשרים באמה ורחב ארבע
 באמה היריעה האחת מדה לכל
 היריעת: (י) ויחבר את חמש היריעת אחת
 אל אחת וחמש יריעת חבר אחת אל
 אחת: (י) ויעש ללא תכלת על שפת
 היריעה האחת מקצה במחברת בן
 עשה בשפת היריעה הקיצונה במחברת
 השנית: (י) חמשים ללא עשה ביריעה
 האחת וחמשים ללא עשה בקצה
 היריעה אשר במחברת השנית מקבילת
 הלאות אחת אל אחת: (י) ויעש חמשים

קרסי זהב ויחבר ארת היריעת אחת
 אל אחת בקרסים ויהי המשכן אחד: פ
 (י) ויעש יריעת עזים לאהל על המשכן
 עשתי עשרה יריעת עשה אתם: (י) ארד
 היריעה האחת שלשים באמה וארבע
 אמות רחב היריעה האחת מדה אחת
 לעשתי עשרה יריעת: (י) ויחבר את חמש
 היריעת לבד ואת שש היריעת לבד:
 (י) ויעש ללא חמשים על שפת היריעה
 הקיצנה במחברת וחמשים ללא עשה
 על שפת היריעה קחברת השנית:
 (י) ויעש קרסי נהשת חמשים לחבר את
 האהל להיות אחד: (י) ויעש מכסה לאהל
 ענת אילים מאדמים ומכסה ענת
 תחשים מלמעלה: ס חמשי (י) ויעש את
 הקרשים למשכן עצי שטים עמדים:
 (כ) עשו אמת ארד הקרש ואמה וחצי
 האמה רחב הקרש האחד: (כ) שתי ידת

לַקָּרֶשׁ הָאֶחָד מִשְׁלֹבֹת אַחַת אֶל־אַחַת
 בֶּן עֶשֶׂה לְכָל קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן: (כ) וַיַּעַשׂ
 אֶת־הַקְּרָשִׁים לַמִּשְׁכָּן עֶשְׂרִים קְרָשִׁים
 לַפֶּאֱתָנִים וְגַב תִּימָנָה: (כא) וְאַרְבָּעִים אֲדָנִי־
 כֶּסֶף עָשָׂה תַּחַת הַקְּרָשִׁים הַקְּרָשִׁים שְׁנֵי
 אֲדָנִים תַּחַת־הַקָּרֶשׁ הָאֶחָד לְשֵׁתֵי יָדָיו
 וּשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־הַקָּרֶשׁ הָאֶחָד לְשֵׁתֵי
 יָדָיו: (כב) וּלְצַלַּע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנַיִת לַפֶּאֱתָה
 צִפּוֹן עָשָׂה עֶשְׂרִים קְרָשִׁים: (כג) וְאַרְבָּעִים
 אֲדָנִיהֶם כֶּסֶף שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקָּרֶשׁ
 הָאֶחָד וּשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקָּרֶשׁ הָאֶחָד:
 (כד) וּלְיָרְכְתֵי הַמִּשְׁכָּן יָמָה עָשָׂה שִׁשָּׁה
 קְרָשִׁים: (כה) וּשְׁנֵי קְרָשִׁים עָשָׂה לַמִּקְצֵעַת
 הַמִּשְׁכָּן בְּיָרְכְתֵים: (כו) וְהָיוּתוֹ אַמָּם מִלְּמִטָּה
 וַיְהִי וְהָיוּ תַמִּים אֶל־רֹאשׁוֹ אֶל־הַטַּבַּעַת
 הָאֶחָת בֶּן עֶשֶׂה לְשֵׁתֵיהֶם לְשְׁנֵי הַמִּקְצֵעַת:
 (כז) וְהָיוּ שְׁמֹנֶה קְרָשִׁים וְאֲדָנֵיהֶם כֶּסֶף
 שִׁשָּׁה עֶשְׂרֵי אֲדָנִים שְׁנֵי אֲדָנִים שְׁנֵי אֲדָנִים

תַּחַת הַקָּרֶשׁ הָאֶחָד: (לח) וַיַּעַשׂ בְּרִיחֵי עֲצֵי
 שִׁטִּים חֲמִשָּׁה לַקְּרָשֵׁי צַלַּע־הַמִּשְׁכָּן
 הָאֶחָת: (לט) וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחִים לַקְּרָשֵׁי צַלַּע־
 הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנַיִת וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחִים לַקְּרָשֵׁי
 הַמִּשְׁכָּן לְיָרְכְתֵים יָמָה: (מ) וַיַּעַשׂ אֶת־
 הַבְּרִיחִים הַתִּיבֹן לְבָרוֹחַ בַּתּוֹךְ הַקְּרָשִׁים
 מִן־הַקְּצֵה אֶל־הַקְּצֵה: (מא) וְאֶת־הַקְּרָשִׁים
 צִפָּה זָהָב וְאֶת־טַבַּעֲתָם עָשָׂה זָהָב בְּתִים
 לְבְרִיחֵם וַיִּצַּף אֶת־הַבְּרִיחִים זָהָב: (מב) וַיַּעַשׂ
 אֶת־הַפְּרָכֶת תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי
 וְשֵׁשׁ מְשֹׁרֵר מֵעֵשֶׂה חֲשֹׁב עָשָׂה אֹתָהּ
 בְּרָבִים: (מג) וַיַּעַשׂ לָהּ אַרְבָּעָה עֲמֻדֵי שִׁטִּים
 וַיִּצַּפֵּם זָהָב וַיְהִים זָהָב וַיִּצַּק לָהֶם אַרְבָּעָה
 אֲדָנֵי־כֶסֶף: (מד) וַיַּעַשׂ מִסָּד לַפֶּתַח הָאֹהֶל
 תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֹׁרֵר
 מֵעֵשֶׂה רָקָם: (מה) וְאֶת־עֲמֻדָיו חֲמִשָּׁה
 וְאֶת־וַיְהִי וַיִּצַּף הָרֹאשִׁים וְחֲשָׁקֵיהֶם זָהָב
 וְאֲדָנֵיהֶם חֲמִשָּׁה נְחֹשֶׁת: פ לו (ס) וַיַּעַשׂ

בצלאל את הארון עצי שטים אמתים
 וחצי ארפו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי
 קמתו: (ט) ויצפדו זהב טהור מבית ומחוץ
 ויעש לו זר זהב סביב: (י) ויצק לו ארבע
 טבעות זהב על ארבע פעמיתיו ושתי
 טבעות על צלעו האחת ושתי טבעות על
 צלעו השנית: (יא) ויעש בדי עצי שטים
 ויצף אתם זהב: (יב) ויבא את הפדים
 בטבעות על צלעת הארון לשאת את
 הארון: (יג) ויעש כפרת זהב טהור אמתים
 וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה: (יד) ויעש
 שני כרבים זהב מקשה עשה אתם
 משני קצות הכפרת: (טו) כרוב אחד מקצה
 מזה וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת
 עשה את הכרבים משני מצוותו: (טז) ויהיו
 הכרבים פרושי כנפים למעלה סבבים
 בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל
 אחיו אל הכפרת היו פני הכרבים: פ

קמתו ק

(יז) ויעש את השלחן עצי שטים אמתים
 ארפו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו:
 (יח) ויצף אתו זהב טהור ויעש לו זר זהב
 סביב: (יט) ויעש לו מסגרת טפה סביב
 ויעש זר זהב למסגרתו סביב: (כ) ויצק
 לו ארבע טבעות זהב ויתן את הטבעות
 על ארבע הפאות אשר לארבע רגליו:
 (כא) לעמת המסגרת היו הטבעות פתים
 לפדים לשאת את השלחן: (כב) ויעש
 את הפדים עצי שטים ויצף אתם זהב
 לשאת את השלחן: (כג) ויעש את הפליוסו
 אשר על השלחן את קערותיו ואת
 כפתיו ואת מנקיותיו ואת הקשות אשר
 יסד בהן זהב טהור: פ ששי (שלישי כסון
 מסובין) (כד) ויעש את המנורה זהב טהור
 מקשה עשה את המנורה ירבה וקנה
 גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה היו:
 (כה) וששה קנים יצאים מצדיה שלשה קנג

מנחה מצדה האחד ושלשה קני מנחה
מצדה השני: (ט) שלשה גבעים משקדים
בקנה האחד פפתו ופרח ושלשה
גבעים משקדים בקנה אחד פפתו
ופרח בן לששת הקנים היוצאים מן
המנחה: (י) ובמנחה ארבעה גבעים
משקדים בפתיה ופרחיה: (יא) ובפתו
תחת שני הקנים ממנה ובפתו תחת
שני הקנים ממנה ובפתו תחת שני
הקנים ממנה לששת הקנים היוצאים
ממנה: (יב) בפתייהם וקנתם ממנה היו
בלה מהשה אחת זהב טהור: (יג) ויעש
את גרתייה שבעה ומלקחיה ומחתתיה
זהב טהור: (יד) בכר זהב טהור עשה אותה
ואת בל-כליה פ (טו) ויעש את מזבח
הקטרת עצי שטים אמר ארכו ואמרו
רחבו רבוע ואמיתים קמתו ממנו היו
קרנתיו: (טז) ויצף אתו זהב טהור את-גו

ואת-קירתי סביב ואת-קרנתיו ויעש
לו זר זהב סביב: (יז) ושתי טבעות זהב
עשה-לו ומתחת לזרו על שתי צלעותיו
על שני צדיו לבתים לבדים לשאת אתו
בהם: (יח) ויעש את הבדים עצי שטים ויצף
אתם זהב: (יט) ויעש את-שמן המשחה
קדש ואת-קטרת הסמים טהור מעשה
רקח: ס שבעי (כ) לח (א) ויעש את-
מזבח העלה עצי שטים חמש אמות
ארכו וחמש-אמות רחבו רבוע ושלש
אמות קמתו: (כא) ויעש קרנתיו על ארבע
פנתיו ממנו היו קרנתיו ויצף אתו
נחשת: (כב) ויעש את-כל-כלי המזבח את-
הסירת ואת-היעים ואת-המזרקת את-
המזלגת ואת-המחתות כל-כליו עשה
נחשת: (כג) ויעש למזבח מכבד מעשה
רשת נחשת תחת כרפפו מלמטה עד-
קציו: (כד) ויצק ארבע טבעות בארבע

הקצות למכבד הנחשת בתים לבדים: ^(ז) ויעש את הפדים עצי שמים ויצא אתם נחשת: ^(ח) ויבא את הפדים במבעת על צלעת המזבח לשאת אתו בהם נכוב לחת עשה אתו: ^(ט) ויעש את הפניו נחשת ואת פניו נחשת במראת הצבאות אשר צבאו פתח אהל מועד: ^(י) ויעש את החצר לפאתו נגב תימנה קלעי החצר שש משור מאח באמה: ^(יא) עמודיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת וני העמודים וחשקיהם כסף: ^(יב) ולפאת צפון מאה באמה עמודיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת וני העמודים וחשקיהם כסף: ^(יג) ולפאת דים קלעים חמשים באמה עמודיהם עשרה ואדניהם עשרה וני העמודים וחשקיהם כסף: ^(יד) ולפאת קדמה מזרחה חמשים אמה: ^(טו) קלעים חמשי עשרה אמה אל חבתה עמודיהם שלשה

ואדניהם שלשה: ^(טז) ולבתה השנית מזוה ימנה לשער החצר קלעים חמש עשרה אמה עמודיהם שלשה ואדניהם שלשה: ^(יז) כל קלעי החצר סביב שש משור: ^(יח) והאדנים לעמודים נחשת וני העמודים וחשקיהם כסף וצפוי ראשיהם כסף והם מחשקים כסף כל עמדי החצר: ^(יט) מספר ^(כ) ומסד שער החצר מעשה רקם תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור ועשרים אמה ארך וקומה ברחב חמש אמות לעמת קלעי החצר: ^(כא) ועמודיהם ארבעה ואדניהם ארבעה נחשת ונייהם כסף וצפוי ראשיהם וחשקיהם כסף: ^(כב) וכל היתרת למשכן ולחצר סביב נחשת: **ס ס ס**
סדר פקודי
^(כג) אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פני משה עבדת הלויים

בְּיַד אִיתָמָר בִּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן׃ (כג) וּבַצֶּלְאֵל
 בִּן־אוּרִי בִן־חֹר לַמִּטָּה יְהוּדָה עָשָׂה אֶת
 כָּל־אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ (כד) וְאֵתוֹ
 אֲדֵלְאֵיב בִּן־אֲחִיסָמָךְ לַמִּטָּה־דָן חָרָשׁ
 וְחֹשֶׁב וְרוֹקֵם בַּתְּכֵלֶת וּבְאַרְגָּמָן וּבַת־זָלָעַת
 הַשָּׁנִי וּבַשֵּׁשׁ׃ (כה) כָּל־הַזָּהָב הָעֲשׂוּי
 לַמְּלֶאכֶה בָּבַל מְלֶאכֶת הַקֹּדֶשׁ וַיְהִי
 זָהָב הַתְּנוּפָה תִּשְׁעֵ וְעֶשְׂרִים כֶּכֶר וְשִׁבְעֵ
 מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ׃
 (כו) וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדָה מֵאֹת כֶּכֶר וְאַלְפֵ
 וּשְׁבַע מֵאוֹת וְחֲמִשָּׁה וּשְׁבַע עִשְׂרֵים שֶׁקֶל
 בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ׃ (כז) בָּקַע לַגְּלִילֹת מַחְצִית
 הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ לְכָל הָעֵבֶר עַל־
 הַפְּקוּדִים מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה
 לְשֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשָׁת אֲלָפִים וְחֲמִשׁ
 מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים׃ (כח) וַיְהִי מֵאֵת כֶּכֶר הַכֶּסֶף
 לְצִקָּת אֶת אֲדֹנֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲדֹנֵי
 הַסִּדְרָת מֵאֵת אֲדֹנֵים לַמֵּאֵת הַכֶּכֶר כֶּכֶר

לְאָדֹן׃ (כט) וְאֶת־הָאֶלֶף וּשְׁבַע הַמֵּאוֹת
 וְחֲמִשָּׁה וּשְׁבַע עֶשְׂרֵים וָיוֹם לְעֹמֻדִים
 וְצִפְפָּה רֵאשִׁיהֶם וְחֲשֹׁק אֲהֶם׃ (ל) וְנִחַשְׁתָּ
 הַתְּנוּפָה שְׁבַע עִים כֶּכֶר וְאַלְפִים וְאַרְבַּע־
 מֵאוֹת שֶׁקֶל׃ (לא) וַיַּעַשׂ כָּהֵן אֶת־אֲדֹנֵי־פֶתַח
 אֶת־לְמוֹעֵד וְאֵת מִזְבַּח הַנִּחֹשֶׁת וְאֵת־מִכְבַּר
 הַנִּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־לוֹ וְאֵת כָּל־כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ׃
 (לב) וְאֵת־אֲדֹנֵי־הַחֶצֶר סָבִיב וְאֵת־אֲדֹנֵי־שַׁעַר
 הַחֶצֶר וְאֵת כָּל־יִתְדֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֵת־כָּל־
 יִתְדֹת הַחֶצֶר סָבִיב׃ (לג) וּמִן־הַתְּכֵלֶת
 וְהָאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי עָשׂוּ כַּגִּדֵי־שֶׁרֶד
 לְשִׁרְת כֶּכֶר וַיַּעַשׂוּ אֶת־כַּגְּדֵי הַקֹּדֶשׁ
 אֲשֶׁר לְאֶהֱרֹן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
 מֹשֶׁה׃ פ שְׁנֵי (חֲמִישִׁי כֶסֶן מִסּוֹכָיִן)

(ד) וַיַּעַשׂ אֶת־הָאֶפֶד זָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
 וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ־מִשְׁרָךְ׃ (ה) וַיִּרְקְעוּ אֶת־
 סְתֵי הַזָּהָב וּקְצִיץ פְּתִילִם לַעֲשׂוֹת בְּתוֹךְ
 הַתְּכֵלֶת וּבְתוֹךְ הָאַרְגָּמָן וּבְתוֹךְ תוֹלַעַת

השני ובתוך השש מעשרה חשב:
 (י) כתפת עשורלו חברת על שני קצוותיו
 חב: (י) וחשב אפדתו אשר עליו ממנו
 הוא כמעשרו זהב תכלת וארגמן
 ותלעת שני ושש משור כאשר צנה
 יהנה את משה: (י) ויעשו את אבני
 הזהם מסבת משבצת זהב מספתחת
 פתוחי חותם על שמות בני ישראל:
 (י) וישם אתם על כתפת האפד אבני
 זכרון לבני ישראל כאשר צנה יהנה את
 משה: פ (י) ויעש את החשן מעשה
 חשב כמעשה אפד זהב תכלת וארגמן
 ותלעת שני ושש משור: (י) רבוע היה
 כפול עשו את החשן זהב ארבו ורת
 דהבו כפול: (י) וימלאו בו ארבעה טורי
 אבן טור אדם פטדה וברקת המור
 האחד: (י) והמור השני נסד ספיר ויהלם:
 (י) והמור השלישי לשם שבו ואחלקה:
 קצתו ק

(י) והמור הרביעי תרשיש שהם וישפה
 מוסבת משבצת זהב כמלאתם:
 (י) והאבנים על שמות בני ישראל הנה
 שתים עשרה על שמותם פתוחי חתם
 איש על שמו לשנים עשר שקמ: (י) ויעשו
 על החשן שרשרת נבלת מעשה עבת
 זהב טהור: (י) ויעשו שתי משבצת זהב
 ושתי טבעת זהב ויתנו את שתי הטבעת
 על שני קצות החשן: (י) ויתנו שתי
 העבתת זהב על שתי הטבעת על
 קצות החשן: (י) ואת שתי קצות שתי
 העבתת נתנו על שתי המשבצת ויתנם
 על כתפת האפד למול פניו: (י) ויעשו
 שתי טבעת זהב וישימו על שני קצות
 החשן על שפתו אשר אל עבר האפד
 ביתה: (י) ויעשו שתי טבעת זהב ויתנם
 על שתי כתפת האפד מלמטה ממול
 פניו לעמת מחברתו ממעל לחשב

האָפּד: (כא) וַיִּרְבְּסוּ אֶת־הַחֹשֶׁן מִמִּבְעַתָּיו
 אֶל־מִבְעַת הָאָפֶד בַּפְּתִיל תְּכֵלֶת לְהִיט
 עַל־הַשֵּׁב הָאָפֶד וְלֹא־יִיחַ הַחֹשֶׁן מֵעַל
 הָאָפֶד כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ
 שְׁלִישׁ (שש) וַיַּעַשׂ אֶת־מַעֲוֵל הָאָפֶד
 מַעֲשֵׂה אָרָג כְּלִיל תְּכֵלֶת: (ט) וּפִי־הַמַּעֲוֵל
 בְּתוֹכוֹ כְּפִי תַחְרָא שֹׁפָה לְפָיו סָבִיב לֹא
 יִקְרָע: (כד) וַיַּעַשׂוּ עַל־שׁוּלֵי הַמַּעֲוֵל רִמּוֹנֵי
 תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי מִשְׁזָר:
 (כה) וַיַּעַשׂוּ פְּעֻמּוֹת וְהָב מִהוֹר וַיִּתְּנוּ אֶת־
 הַפְּעֻמּוֹת בְּתוֹךְ הַרְמָנִים עַל־שׁוּלֵי הַמַּעֲוֵל
 סָבִיב בְּתוֹךְ הַרְמָנִים: (כו) פְּעֻמּוֹת וְרִמּוֹן
 פְּעֻמּוֹת וְרִמּוֹן עַל־שׁוּלֵי הַמַּעֲוֵל סָבִיב לְשֵׁרֶת
 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס (כז) וַיַּעַשׂוּ
 אֶת־הַכֶּתֶנֶת שֵׁשׁ מַעֲשֵׂה אָרָג לְאַהֲרֹן
 וּלְבָנָיו: (כח) וְאֶת־הַמַּצְנֶפֶת שֵׁשׁ וְאֶת־פָּאָרֵי
 הַמַּגִּבֵּעַת שֵׁשׁ וְאֶת־מַכְנָסֵי הַבָּד שֵׁשׁ
 מִשְׁזָר: (כט) וְאֶת־הָאֲבָנִים שֵׁשׁ מִשְׁזָר

וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי מַעֲשֵׂה
 רָקָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס
 (לא) וַיַּעַשׂוּ אֶת־צִיָּץ נִזְר־הַקֹּדֶשׁ וְהָב
 מִהוֹר וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו מִכְתָּב פְּתוּחֵי הוֹתֵם
 קֹדֶשׁ לַיהוָה: (לב) וַיִּתְּנוּ עָלָיו פְּתִיל
 תְּכֵלֶת לְתֵת עַל־הַמַּצְנֶפֶת מִלְּמַעְלָה
 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס
 (לג) וַתְּכַל כָּל־עֲבֹדֹת מִשְׁכַּן אֹהֶל מוֹעֵד
 וַיַּעַשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה בְּיַד־עֲשׂוֹ: פ וַיְבִיאוּ אֶת־
 הַמִּשְׁכָּן אֶל־מֹשֶׁה אֶת־הָאֹהֶל וְאֶת־כָּל־
 כְּלָיו קַרְסָיו קַרְשָׁיו בְּרִיתוֹ וְעַמּוּדָיו וְאַדְמִיּוֹ:
 (לד) וְאֶת־מַכְסֵה עוֹרֹת הָאֵילִם הַמְּאֻדָּמִים
 וְאֶת־מַכְסֵה עֹרֹת הַתַּחֲשִׁים וְאֶת פְּרָכֹת
 הַמִּסְךָ: (לה) אֶת־אַרְוֵן הָעֹדֶת וְאֶת־בְּדָיו
 וְאֶת הַכַּפְּרֹת: (לו) אֶת־הַשְּׁלֶחֶן אֶת־כָּל־
 כְּלָיו וְאֶת לֶחֶם הַפָּנִים: (לז) אֶת־הַמִּנְחָה
 הַמְּהֻרָה אֶת־נִרְתִיבָה גֵרֶת הַמַּעֲרֻכָה וְאֶת־

כֹּל־כְּלִיָּהּ וְאֵת שֶׁמֶן הַמֶּאֱזֹר: (לח) וְאֵת
 מִזְבַּח הַזֶּהָב וְאֵת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֵת
 קַמְרֹת הַפְּמִים וְאֵת מִסַּךְ פֶּתַח הָאֹהֶל:
 (לט) אֵת ׀ מִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת וְאֵת־מִכְבַּר
 הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־לוֹ אֶת־בְּרָדָיו וְאֶת־כֹּל־
 כֶּלָיו אֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־כַּנּוֹ: (ס) אֵת קַלְעֵי
 הַחֹצֵר אֶת־עַמֻּדֶיהָ וְאֶת־אֲדָנֶיהָ וְאֶת־
 הַמִּסָּךְ לְשַׁעַר הַחֹצֵר אֶת־מִיתְרָיו
 וְיִתְדֹתֶיהָ וְאֵת כֹּל־כְּלֵי עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן
 לְאֹהֶל מוֹעֵד: (סא) אֶת־בְּגָדֵי הַשֹּׂרֵד
 לְשָׂרֵת בְּקֹדֶשׁ אֶת־בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן
 הַכֹּהֵן וְאֶת־בְּגָדֵי בָנָיו לְכַהֵן: (סב) כָּכֹל
 אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֶשְׂרִי
 בָּנָי יִשְׂרָאֵל אֵת כֹּל־הַעֲבֹדָה: (סג) וַיֵּרָא
 מֹשֶׁה אֶת־כֹּל־הַמְּלָאכָה וְהַגִּדָה עֲשׂוּ
 אֹתָהּ בְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה בֶּן עֶשְׂרִי וַיְבָרַךְ
 אֹתָם מֹשֶׁה: פ חֲמִשִּׁי (שְׁבִיעִי כְּסֵל מְסֻכָּרִין)
 מ (ס) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר:

(א) בַּיּוֹם־הַהַדְּשִׁי הָרִאשׁוֹן בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ
 תִּקְוִים אֶת־מִשְׁכַּן אֹהֶל מוֹעֵד: (ב) וְשִׁמַּתָּ
 שֵׁם אֵת אֲרֹן הַעֲדוּת וְסִכַּתָּ עַל־הָאָרֶץ
 אֶת־הַפְּרֹכֶת: (ג) וְהִבַּאתָ אֶת־הַשְּׁלֵחָן
 וְעַרְכָתָּ אֶת־עַרְכּוֹ וְהִבַּאתָ אֶת־הַמְּנֹדָה
 וְהִעַלְתָּ אֶת־נִרְתָּיהָ: (ד) וְנִתְּתָה אֶת־
 מִזְבַּח הַזֶּהָב לְקַמְרֹת לִפְנֵי אֲרֹן הַעֲדוּת
 וְשִׁמַּתָּ אֶת־מִסַּךְ הַפֶּתַח לְמִשְׁכָּן:
 (ה) וְנִתְּתָה אֵת מִזְבַּח הָעֹלָה לִפְנֵי פֶתַח
 מִשְׁכַּן אֹהֶל־מוֹעֵד: (ו) וְנִתְּתָה אֶת־הַכִּיֹּר
 בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנִתְּתָה שֵׁם
 מַיִם: (ז) וְשִׁמַּתָּ אֶת־הַחֹצֵר סָבִיב וְנִתְּתָה
 אֶת־מִסַּךְ שַׁעַר הַחֹצֵר: (ח) וְלָקַחְתָּ אֶת־
 שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִשְׁחַתָּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן
 וְאֶת־כֹּל־אֲשֶׁר־בּוֹ וּקְדַשְׁתָּ אֹתוֹ וְאֶת־
 כֹּל־כְּלָיו וְהָיָה קֹדֶשׁ: (ט) וּמִשְׁחַתָּ אֶת־
 מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־כֹּל־כְּלָיו וּקְדַשְׁתָּ אֶת־
 הַמִּזְבֵּחַ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קְדָשִׁים:

(א) ומשחת את הכיור ואת בנו וקדשת
 אתו: (ב) והקרכת את אהרן ואת
 בניו אל פתח אהל מועד ורחצת אתם
 במים: (ג) והלבשת את אהרן את בגדיו
 הקדש ומשחת אתו וקדשת אתו וכהן
 לי: (ד) ואת בניו תקריב והלבשת אתם
 בתנת: (ה) ומשחת אתם כאשר משחת
 את אביהם וכהנו לי והיתה להיות להם
 משחתם לכהנת עולם לדרתם: (ו) ויעש
 משה ככל אשר צוה יהוה אתו בן
 עשה: ם ששי (ז) ויהי בחדש הראשון
 בשנה השנית באחד לחדש הנקום
 המשכן: (ח) ויקם משה את המשכן ויתן
 את אדניו וישם את קרשיו ויתן את
 בריחיו ויקם ארבע עמודיו: (ט) ויפרש
 את האהל על המשכן וישם את מכסה
 האהל עליו מלמעלה כאשר צוה יהוה
 את משה: ם (י) ויקח ויתן את העדת

אל הארון וישם את הכפים על הארון
 ויתן את הכפרת על הארון מלמעלה:
 (כא) ויבא את הארון אל המשכן וישם
 את פרכת המסך ויסך על ארון העדות
 כאשר צוה יהוה את משה: ם (כב) ויתן
 את השלחן באהל מועד על ירך המשכן
 לפניו מחוץ לפרכת: (כג) ויערך עליו
 ערך לחם לפני יהוה כאשר צוה יהוה
 את משה: ם (כד) וישם את המנורה
 באהל מועד נכח השלחן על ירך
 המשכן נגבה: (כה) ויעל הנרת לפני
 יהוה כאשר צוה יהוה את משה: ם
 (כו) וישם את מזבח הזהב באהל מועד
 לפני הפרכת: (כז) ויקטר עליו קמרת
 סמים כאשר צוה יהוה את משה: ם
 שבעי (כח) וישם את מסך הפתח למשכן:
 (כט) ואת מזבח העלה ישם פתח משכן
 אהל מועד ויעל עליו את העלה

וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
 מֹשֶׁה: **ס** (ל) וַיִּשֶׂם אֶת־הַכִּיֹּר בֵּין־אֹהֶל
 מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן שִׁמְרָה מִיַּם
 לְרַחֲצָה: (לא) וַרְחֲצוּ מִמֶּנּוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
 וּבְנֵיהֶם וְיָדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: (לב) בְּכֹאֵם
 אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וּבִקְרֹבַתֶּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ
 יְרַחֲצוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: **ס**
 (לג) וַיִּקַּם אֶת־הַחֲצֵר סָבִיב לַמִּשְׁכָּן
 וְלַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן אֶת־מִסְדֵּי שַׁעַר הַחֲצֵר
 וַיְכַל מֹשֶׁה אֶת־הַמְּלָאכָה: **פ** מַמְטִיר
 (לד) וַיִּכֶס הָעֲגֹן אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וּבְכוֹד
 יְהוָה מָלֵא אֶת־הַמִּשְׁכָּן: (לה) וְלֹא־יִכָּל
 מֹשֶׁה לָבוֹא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד כִּי־שָׁבַן
 עָלָיו הָעֲגֹן וּבְכוֹד יְהוָה מָלֵא אֶת־
 הַמִּשְׁכָּן: (לו) וּבְהֶעֱלֹת הָעֲגֹן מֵעַל הַמִּשְׁכָּן
 יִסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל־מַסְעֵיהֶם: (לז) וְאִם־
 לֹא יֵעֲלֶה הָעֲגֹן וְלֹא יִסְעוּ עַד־יוֹם
 הָעֲלָתוֹ: (לח) כִּי עָנַן יְהוָה עַל־הַמִּשְׁכָּן

וְיָמָם וְאִשׁ תִּהְיֶה לִילָה בְּזוֹ לְעִינֵי כָל־
 בְּיַת־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־מַסְעֵיהֶם:

חוק

סכום פסוקי דספר ואלה שמות אלף ומאתים ותשעה אר"ט
 סימן: והציוו אלהים לא תקלל. ופרשיותיו י"א. אי זה בית
 אשר תבנו לי סימן: ופרדיו כ"ט. ולילה ללילה יחודה דעת
 סימן: ופסקותיו י"ד. ופרקיו מ'. תורת אלהיו בלבו סימן:
 מנין הפתוחות תשע וששים. והסתומות חמש ותשעים
 הכל מאה וששים וארבע פרשיות ישלח עודך סקדש
 ומציון יסעדך סימן:

שמות הטעמים לפי סדר האשכנזים

זָרְקָהּ סְגוּלָּה מִנְחָה רַבִּיעַ פְּזִיר גְּדוּלָּה
גְּדוּלָּה קִדְמָא וְאִזְלָא תְּלִישָׁא קִטְמָה
מִהַפְּדָה פִּשְׁמָא זָקַף קִטְמֵן זָקַף גְּדוּלָּה דְרָגָא
תְּבִיר מִרְכָּא מִפְּחָא אֶתְנַחְתָּא אִזְלָא גְרִישׁ
גְּרִישׁוֹם יִתִּיב פְּסִיק וְשִׁלְשֵׁלַת יָרַח בֵּן
יוֹמֵוּ קִרְנֵי פְּרָה מִרְכָּא כְּפֻלָּה מִפְּחָא
מִתַּג מִקְפֵי סוּף פְּסוּק:

שמות הטעמים לפי סדר הספרדים

זָרְקָהּ מִקְפֵי שׁוּפְרֵי הוֹלְךָ סְגוּלָּתָא פְּזִיר גְּדוּלָּה
יָרַח בֵּן יוֹמֵוּ קִרְנֵי פְּרָה גְּעִיא תְּלִישָׁא אִזְלָא
גְּרִישׁ פְּסִיק וְרַבִּיעַ שׁוּפְרֵי מִהוּפְדָה קִדְמָא
תְּבִיר קִדְמֵן זָקַף קִטְמֵן זָקַף גְּדוּלָּה שִׁלְשֵׁלַת
שְׁנֵי גְרִישׁוֹם תְּבִיר טַעְמֵן דְרָגָא תְּבִיר מִאֲרִיךְ
מִרְכָּא אֶתְנַחְתָּה רַבָּא דְגִישׁ יִתִּיב תְּרַצָּה
שׁוּבֹלַת שׁוּבֹלַת מִפְּסִיק בְּהָא שְׂבָא גְעִיא
גְעִיא שְׂבָא סוּף פְּסוּק:

ברכת ההפטרה

קדם קריאת ההפטרה ולחזר שגומר הגולה יצחק המעטיר זככם וז

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בְּנִבְיָאִים מְזוּבִים וְרָצָה בְּדַבְרֵיהֶם הַנְּאֻמִּים בְּאַמְתָּ:
בְּרוּךְ אַתָּה יי הַבּוֹחֵר בַּחֲזוֹרָה וּבַמִּשְׁחָה עֲבָדוֹ
וּבִישְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבְנִבְיָאֵי הָאֲמֵת וְצָדֵק:

לסר סהמטרים יצחק המעטיר ד' זככות שלו:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל
הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדְּרוֹת הָאֵל הַנְּאֻמֵן הַאוֹמֵר
וְעוֹשֶׂה הַמִּדְבָּר וּמְקַיֵּם שְׂכָל־דְּבָרָיו אֲמֵת וְצָדֵק:
נְאֻמֵן אַתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְנִאֻמְנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר
אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אַחֲזִיר לֹא־יִשׁוּב־רִיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נְאֻמֵן
(וְרַחֲמֵן) אַתָּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הָאֵל הַנְּאֻמֵן בְּכָל־
דְּבָרָיו:

רחם על ציון כי היא בית חינוך ולעלוכת נפש
חושיע במהרה גְּמִינֵנו. בְּרוּךְ אַתָּה יי מְשַׁפֵּם
צִיּוֹן בְּבִנְיָה:

שְׂפָחֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלֵינוּ הַנְּבִיאֵי עֲבָדֶיךָ וּבְמַלְכוּת
בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בְּמַחֲרָה יָבֵא וְיַגְלֵל לַפְּנֵי עַל־כִּסְאוֹ
לֹא־יֵשֵׁב זָר וְלֹא יִגְדְּלוּ עוֹד אַחֲרָיִם אֶת כְּבוֹד.
כִּי בְשֵׁם קִדְשֶׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לֹא שְׂלֵא יִקְבֶּה נֹד לְעוֹלָם
עַד. בְּרוּךְ אַתָּה יי מֶגֶן דָּוִד:

ברכת החפמורה

על-החורה ועל-העבודה ועל-הנביאים ועל-יום
השבת הנה שנתת-לנו "אלהינו לקדשה ולמנוחה
לקבוד ולתפארת. על-הכל "אלהינו אנחנו
מודים לך ומברכים אותך יתברך שמוך בסי-כל-
חי תמיד לעולם ועד: ברוך אתה "מקדש השבת

חפמורת שמות (כמנהג הספרדים)

בירמיה סימן א'

העמדנו הקי' בפנים, ולטטה הכתיב כרו להקל על הקורא.
דברי ירמיה בן-חלקיהו מן-הנביאים אשר
בעתות בארץ בנימן: אשר היה דברי-הוה אלו
בימי יאשיהו בן-אמון מלך יהודה בשלש-עשרה
שנה למלכו: והיו בימי יהויקים בן-יאשיהו מלך
יהודה עשרת-עשרה שנה לצדקיהו בן
יאשיהו מלך יהודה עד-גלות ירושלים בחדש
החמישי: והיו דברי-יהוה אלי לאמר: בטרם אצרך
בבשן יעתיק ובטרם תצא מרחם הקדשתיך
נביא לגוים נתתיך: ואמר אהיה אדני יהוה הנה
לא-יעשתי דבר ביגער אנכי: ואמר יהוה אלי
אל-תאמר גער אנכי כי על-כל-אשר אשלחך
סלך ואת כל-אשר אצוה תדבר: א-תתיא
אמר ב'

חפמורת שמות

מפניהם כי-אתך אני להצילך נאס-יהוה: וישלח
יהוה את-ידו ויגע על-פי ואמר יהוה אלי הנה
נתתי דברי בפיך: ראה הפקדתיך ו היום הנה
על-הגוים ועל-הממלכות לנתוש ולנתוץ ולהאבד
ולחרס לבנות ולגטוע: והיו דברי-יהוה אלי
לאמר מה-אתה ראה ירמיהו ואמר מקל שקד
אני ראה: ואמר יהוה אלי היטבת לראות כי
שקד אני על-דברי לעשותו: והיו דברי-יהוה ו
אלי שנית לאמר מה אתה ראה ואמר סיר נפוח
אני ראה ופניו מפני צפונה: ואמר יהוה אלי
מצפון הפתח הרעה על-כל-ישובי הארץ: כי ו
הנני קרא לכל-משפחות ממלכות צפונה נאס-
יהוה ובאו ונתנו איש כסאו פתח ו שערי ירושלים
ועל כל-חומותיה סביב ועל כל-ערי יהודה:
ודברתי משפטי אותם על-כל-רעתם אשר עובדי
ונקשרו לאלהים אחרים וישפתחו למעשי ביהם:
ואתה האזר מתניך וקמה ודברת אליהם ארץ
כל-אשר אנכי אצוה אל-תחת מפניהם פך-אתה
לפניהם: ואני הנה נתתיך היום לעיר מבצר
ולעמדה ברזל ולחמות נחשת על-כל-הארץ למלכי
יעדה לשרית להטגיה ולעם הארץ: ונלחטי

הפטרות שמות

אֵלֶיךָ וְלֹא יִכְלוּ לֶךְ כִּי־אֶתָּה אֲנִי נֹאמֵי־יְהוָה
 לְהַצִּילֶךָ: וְיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: הַלֹּחַד וְקִרְאֵת
 בְּאָזְנֵי יְרוּשָׁלַם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה וְכִרְתִּי לֶךְ
 חֶסֶד גַּעֲרִיךָ אֶהְבֵּת פְּלוּלֶיךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר
 בְּאַרְצָן לֹא זְרוּעָה: קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לַיהוָה רֵאשִׁית
 תְּבוּאָתָהּ בַּל־אֲכָלֶיּוּ יֵאָשְׁמוּ רַעַה תָּבֵא אֲלֵיהֶם
 נֹאמֵי־יְהוָה:

הפטרות שמות (כמנהג האשכנזים)

בישעיה סימן כ"ז.

הַבָּאִים יִשְׂרָשׁ יַעֲקֹב יַצִּיץ וּפְרַח יִשְׂרָאֵל וּמְלֵאוֹ
 פְּגִימֵי־גֵבַל תִּנּוּבָה: הַבְּמַעֲכַת מִפְּרוּי הַכְּרוּ אִם־כִּהְרֹג
 הִרְגִּיו הִרְגֵּ: בְּסֹאמָאָה בְּשִׁלְחָה תִּרְיַבְנָה הַבָּה
 בְּרוּחוֹ וְתִקְשֶׁה בְּיוֹם קָדִים: לָכֵן בְּזֹאת יִכְפַּר עוֹד
 יַעֲקֹב וְזֶה כָּל־פְּרִי הַסֵּךְ תִּטְאֲתוּ בְּשִׁמּוֹ כָּל־
 אֲבָנֵי מִזְבֵּחַ פְּאַבְנֵי־גֹר מִנְפָצוֹת לֹא־יִקְמוּ אִשְׁרִים
 וְחִסְנִים: כִּי עִיר בְּצִוְרָה בְּדַד נִהָ מְשֻׁלַּח וְגַעֲבֹב
 כַּפְדָּבֶר שֵׁם יַרְעָה אֶגֶל וְשֵׁם יִרְבֵּץ וְכֵלֶה סַעֲסִיחַ:
 כִּיבֶשׁ קִצְרִיהַ תִּשְׁבְּרִנָּה גִשִּׁים בְּאוֹת מֵאִירֹרַח
 אוֹתָהּ כִּי לֹא עַם־בִּינוֹת הוּא עַל־כֵּן לֹא־יִתְחַמְּנוּ
 עֲשׂוּהוּ וְיִצְרוּ לֹא יִתְנַנּוּ: וְהָיָה בְּיוֹם הַהוּא יִחַבֵּט
 יְהוָה מִשְׁבַּלַּת הַנְּהַר עַד־גִּמְלָל מֵאָרְצִים וְנַתַּם

הפטרות שמות

הַלְקִמּוֹ לְאֶחָד אֶחָד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְהָיָה בְּיוֹם
 הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גְּדוּל וּבָאוּ הַתְּאֻבִּים בְּאַרְצָן
 אֲשׁוּר וְהַפְּדוּחִים בְּאַרְצָן מִצְרַיִם וְהַשְׁפִּחֹנוּ לַיהוָה
 בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַם: הוּי עֲטַרְת גְּאוֹת שְׁבוּרֵי
 אֶפְרַיִם וְצִיץ נִבְל צְבִי תִפְאֲרֹתוֹ אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ
 גֵּיא־שְׁמָנִים חֲלוּמֵי יוֹן: הַנֶּחַ חֹזֵק וְאִמְץ לְאֹדְנֵי
 כְּזָרִם כְּרֹד שְׁעַר קֶשֶׁב כְּזָרִם מִים כְּפִירִים שְׁטִמִּים
 הַנִּים לְאַרְצָן בִּיד: בְּרַגְלִים תִּרְמַסְנָה עֲטַרְת גְּאוֹת
 שְׁבוּרֵי אֶפְרַיִם: וְהָיְתָה צִיצֵת נִבְל צְבִי תִפְאֲרֹתוֹ
 אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ גֵּיא־שְׁמָנִים כְּבַפְּרֹה כְּזָרִם כְּזִיץ
 אֲשֶׁר יִרְאֶה הָרְאָה אוֹתָהּ בְּעוֹדָה בְּכַפּוֹ יִבְלַעְנָה:
 בְּיוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהוָה צְבָאוֹת לַעֲטַרְת צְבִי
 וְלַצִּיצִיֹּת תִּפְאֲרָה לְשֹׂאֵר עַמּוֹ: וְלָרוּחַ מִשְׁפָּט
 לְיוֹשֵׁב עַל־הַמִּשְׁפָּט וְלַגְּבוּרָה מִשִּׁבֵי מַלְחָמָה
 שְׁעָרָה: וְגַם־אֵלֶּה בְּיַיִן שָׁנוּ וּבִשְׁכָר תָּעוּ בְּתוֹן
 וּנְבִיא שָׁנוּ כִּשְׂכָר נִבְלַעוּ מִדְּמֵי־תַעֲוֵי מִן־הַשְׂכָּר
 שָׁנוּ בְּרָאָה פִקּוּ פְּלוּלֵיהוּ: כִּי בַל־שִׁלְחָנוֹת מְלֵאוֹ
 קִיא צִאָה בַּל־מְקוֹם: אֶת־מֵי יוֹרָה דָּעָה וְנֹתֵרֵי
 יִבְנוּ שְׁמוּעָה גְּמוּלֵי מַחְלֵב עֲתִיקֵי מַשְׁדֵּים: כִּי צִי
 לָצוּ צוֹ לָצוּ קוֹ לָקוּ קוֹ לָקוּ וְעִיר שֵׁם וְעִיר שֵׁם:
 כִּי בַלְעִי שָׁסָה וּבְלִשׁוֹן אֶתְרַת יִדְבַר אֶל־הַעַם

הפטרות שמות

הזה: אשר ו אמר אליהם זאת המנוחה הנחה
 לעמך וזאת הפרגעה ולא אבוא שמוע: והזה
 להם דברי יהוה צו לצו צו לצו קו לקו לקו
 ועיר שם ועיר שם למען ילכו וכשלו אחור
 ונשברו ונקשו ונלכדו: לכן בזה אמר יהוה אל-
 בית יעקב אשר פדה את אברהם לא-עתה בוש
 יעקב ולא עתה פגיו יחורו: כי בראותו ילדיו
 מעשה ידי בקרבן יקדשו שמי וקדושו את-
 מדוש יעקב ואת-אלהי ישראל יעריצו:

הפטרות וארא

ביוחאל סימן כ"ה כ"ט.

בזה אמר אדני יהוה בקבצי ו את-בית ישראל
 מן העמים אשר נפצו כם ונקבשתי כם לעיני
 הגוים וישבו על-אדמתם אשר נתתי לעבדי
 לעקב: וישבו עליה לבטח ובנו בתים ונטעו
 כרמים וישבו לבטח בעשותי שקטים בכל
 השאמים אתם מסביבתם וידעו כי אני יהוה
 אלוהיהם: בשנה העשירית בעשירי בשנים אשר
 לתדוש הזה דברי יהוה אל לאמר: בן-אדם שים
 פניו על-פרעה מלך מצרים והנבא עליו ועל-

הפטרות וארא

מצרים בלה: דבר ואמרתי בזה אמר ו אדני יהוה
 הנני עליך פרעה מלך מצרים הסנים הגדול
 הרבץ פרעו: ואריו אשר אמר לי ואני ואת
 עשיתיני: ונתתי חכים בלתיך והדבקתי דגת-
 יאריך בקשקשתך והעליתיך מתוך יאריך ואת
 כל-דגת יאריך בקשקשתך תדבק: ונטשתיך
 המדברה אותך ואת כל-דגת יאריך על-פני
 השדה תפול לא תאסף ולא תקבץ לחית הארץ
 ולעוף השמים נתתיך לאכלה: וידעו כל-ישובי
 מצרים כי אני יהוה יען היותם משענת קנה
 לבית ישראל: בתפושם בך בכה תרוץ וקבעת
 להם כל-פתח ובהשענם עליך תשבר והעמדת
 להם כל-מתנים: לכן זה אמר אדני יהוה הנני
 מביא עליך חרב והכרתי ממך אדם ובהמה:
 והיתת ארץ-מצרים לשממה וחרפה וידעו כי אני
 יהוה יען אמר יאר לי ואת עשיתי: לכן הנני
 אליך ואל-יאריך ונתתי את-ארץ מצרים לחרבות
 חרב שממה ממגדל סננה ועד-גבול כוש: לא
 תעבר-בה רגל אדם ורגל בהמה לא תעבר-בה
 ולא תשב ארבעים שנה: ונתתי את-ארץ מצרים
 שממה בתוך ו ארצות נשפות ועריה בתוך ערים

יחזיקים כ' בכפר כ'

הפטרות וארא

מחרבות ההיין שמתה ארבעים שנה והפצתי את
 מצרים בגוים וחריתים בארצות: כי כה אמר אדני
 יהוה מקץ ארבעים שנה אקבץ את מצרים מן
 העמים אשר נפצו שמה: ושבתו את שבות
 מצרים והשבתו אתם אתם שמה: ואת שבות
 מקדשתם והיו שם ממלכה שפלה: מן הפמלכות
 ההנה שפלה ולא תתנשא עוד על הגוים
 והמעטתים לבלתי רדות בגוים: ולא יהיה עוד
 לבית ישראל למבטח מזביר עון בפנותם אתיהם
 וידעו כי אני אדני יהוה: ויהי בעשרים ושבע שנה
 בראשון באחד לחדש היה דבר יהוה אלי לאמר:
 בן אדם נבוכדראצר מלך בבל העביר את חילו
 עבדה גדולה אל צד כל ראש מקרה וכל כתף
 מרוטה ושקר לא היה לו ולחילו מצד על העבדה
 אשר עבד עליה: לכן כה אמר אדני יהוה הנני
 נתן לנבוכדראצר מלך בבל את ארץ מצרים
 ונשא המנה ושלל שללה ונזן בזה והיתה שכן
 לחילו: פעלתו אשר עבד בה נתתי לו את ארץ
 מצרים אשר עשו לי נאם אדני יהוה: פנים הווא
 אצמיים לרון לבית ישראל ולה אתן פתחון פח
 בתוכם וידעו כי אני יהוה:

הפטרות בא

בירמיה סימן מז.

מדבר אשר דבר יהוה אל ירמיהו הנביא לבוא
 נבוכדראצר מלך בבל להכות את ארץ מצרים:
 הנידו במצרים והשמיעו במגדול והשמיעו בנה
 ובתחפנתם אמרו התיצב והכן לך כי אכלה חרב
 סביביך: מדוע נסתף אבייך לא עמד כי יהוה
 הדפו: הרבה פושל גם נפל איש אל רעהו
 ויאמרו קומה ונשבה אל עמנו ואל ארץ
 מולדתנו מפני חרב הינה: קראו שם פרעה מלך
 מצרים שאון העביר המועד: חי אני נאם המלך
 יהוה צבאות שמו כי תבבור פהרים ובכרמל פים
 יבוא: כלי גולה עשוי לך יושבת בת מצרים כי
 נח לשמה תהיה ונצתה מאין יושב: עגלה יפה
 פיה מצרים קרץ מצפון בא בא: גם שכניה
 בקרבה פעגלי מרפק פי נסתהמה הפנו נסו יחדיו
 לא עמדו כי יום אידם בא עליהם עת פקדתם:
 קולה פנחש ילך כי בחיל ילכו ובקרדמות באו
 לה פחטבי עצים: פרתו יערה נאם יהוה כי לא
 יחקר כי רבו מארבה ואין להם מספר: הבישה
 בת מצרים נתנה ביד עס צפון: אמר יהוה צבאות

הפטרות בא

אלהי ישראל הנני מוקד אל-אמון מנא ועל-
 פרעה ועל-מצרים ועל-אלהיה ועל-מלכיה ועל-
 פרעה ועל-הבשמים בו: ונתתים ביד מבקשי
 נפשם וביד נבוכדנאצר מלך-בבל וביד עבדיו
 ואחריהם תשבין כימיקדם נאם-יהוה: ואמה אל-
 תירא עבדי יעקב ואל-תסת ישראל כי הנני
 מושיעה מרחוק ואת-זרעה מארץ שבים ושב
 יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד: אמה אל-תירא
 עבדי יעקב נאם-יהוה כי אמה אני כי אעשה
 כלה בכל-הגוים | אשר הדהתיד שמה ואתה לא-
 אעשה כלה וסרתיה למשפט ונקח לא אנקד:

הפטרות בשלח

בשופטים סימן ד' וסימן ה' וספרים מחלין להם ותשר.

ודבורה אשה נביאה אשת לפידות היא שפחה
 את-ישראל בעת הקיאו: והיא ושבבת פחת-המדר
 דבורה בין הרמה ובין בית-אל בהר אפרים ויעלו
 אליה בני ישראל למשפט: ותשלח ותקרא לברק
 בן-אבינעם מקדש נפתלי ותאמר אליו הלא-
 צוה | יהוה אלהי-ישראל לך ומשכת בחר תבור
 ולקחת עמך עשרת אלפים איש מבני נפתלי

הפטרות בשלח

ומבני זבולן: ומשכתו אליך אל-נחל קישון את-
 סיסרא שר-צבא יבין ואת-דרכו ואת-המוטו
 ונתתיהו בידך: ותאמר אליה ברק אם-תלכי עמי
 והלכתי ואם לא תלכי עמי לא אלך: ותאמר הלא
 אלך עמך אפס כי לא תהיה תפארתי על-הדרך
 אשר אתה הולך כי ביד-אשה ימכו יהוה את-
 סיסרא ותקם דבורה ותלך עם-ברק קדשה: ויזעק
 ברק את-זבולן ואת-נפתלי קדשה ויעל פרגליו
 עשרת אלפי איש ותעל עמו דבורה: וחבר תקיני
 נפרד מקין מבני חבב חתן משה ויש אהלו עד-
 אלון בצעננים אשר את-קדש: ויגדו לסיסרא
 כי עלה ברק בן-אבינעם הר-תבור: ויזעק סיסרא
 את-פלדרכבו השע מאות רכב פרזל ואת-כל-
 העם אשר אהו מחרשת הגוים אל-נחל קישון:
 ותאמר דבורה אל-ברק קום כי זה היום אשר
 יתן יהוה את-סיסרא בידך הלא יהוה יצא לפניך
 ויגד ברק מהר תבור ועשרת אלפים איש אחריו:
 ויהם יהוה את-סיסרא ואת-פלדרכב ואת-כל-
 המחנה לפי-חרב לפני ברק ויגד סיסרא מעל
 המרפבה ויגם פרגליו: וברק רדף אחרי הר-כב
 ואחרי המחנה עד זרשת הגוים נפל כל-מתגן

בצענים כ'

הפטרות בשלח

סִינַיָא לְפִי-חֶרֶב לֹא נִשְׁאַר עַד-אֶקֶד: וּמִי־סִדְרָא נִמְנֵ
 בְּרַגְלָיו אֶל-אֱהֹל יַעַל אִשׁתְּ תִבְרַתְּ עֲקִינִי בְּיַ שְׁלוֹם
 בֵּין יְבִין מִלֶּדֶד-חֲצוֹר וּבֵין בֵּית תִּבְרַתְּ עֲקִינִי: וּמִצֵּא
 יַעַל לְקִרְאֵת סִינַיָא וּתְאֹמֵר אֵלָיו סוּרָה אֲדֹתִי סוּרָה
 אֵלָי אֶל-תִּירָא וְיִסַר אֵלָיָה הַאֲהֵלָה וּתְכַסְּהוּ
 בְּשִׂמְכָה: וַיֹּאמֶר אֵלָיָה תִשְׁקִינִי נָא מַעֲשֵׂי-מַיִם בְּיַ
 צִמְתִּי וּתְסַפֵּחַ אֶת-נֶאֱדָר הַחֶלֶב וּתְשַׁקְּהוּ וּתְכַסְּהוּ:
 וַיֹּאמֶר אֵלָיָה עַמֵּד פֶּתַח הַאֲהֹל וְהִירָה אִם-אִישׁ
 יָבֹא וְשֹׁאֲלֶךָ וְאָמַר הִישֵׁ-פֹה אִישׁ וְאָמַרְתָּ אֵין:
 וּתְפַקַּח יַעַל אִשְׁתְּ-חֶרֶב אֶת-יְתֵד הַאֲהֹל וּתְשֵׂם אֶת-
 הַמַּסְבֵּת בְּיָדָהּ וּתְבֹא אֵלָיו בְּלֹאט וּתְתַקַּע אֶת-
 הַיְתֵד בְּרַקְתּוֹ וּתְצַנַח בְּאֶרֶץ וְהוּא-נִרְבֵּם וַיַּעַף
 וַיִּמָּח: וְהִנֵּה בְרַק רָדַף אֶת-סִינַיָא וּתְצֵא יַעַל
 לְקִרְאֵתוֹ וּתְאֹמֵר לוֹ לָךְ וְאֶרְאֶךָ אֶת-הָאִישׁ אֲשֶׁר-
 אָמַר מִבְּקִשׁ וַיָּבֹא אֵלָיָה וְהִנֵּה סִינַיָא נִפְלַח מִתּוֹ
 וְהַיְתֵד בְּרַקְתּוֹ: וַיִּכְנַע אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יְבִין
 מִלֶּדֶד-בְּגַעַן לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וּתְלַךְ יַד בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל
 הַלּוֹד וְקִשְׁתָּה עַל יְבִין מִלֶּדֶד-בְּגַעַן עַד אֲשֶׁר תְּכִרִיתוּ
 אֶת יְבִין מִלֶּדֶד-בְּגַעַן:

כלל משפטים המפטרות

וּתְשֵׂר דְּבוּרָה וּדְבַק בְּדֹאבִינְעָם בַּיּוֹם הַהוּא

הפטרות בשלח

לְאֹמֵר בְּפִרְעַת פְּרַעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהַתְנַדֵּב עִם בְּרַכִּי
 יְהוָה: שְׁמַעוּ מַלְכִים הַאֲזִינוּ רֹנִים אֲנֹכִי לַיהוָה
 אֲנֹכִי אֲשִׁירָה אֲזַמֵּר לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: יְהוָה
 בְּצִאֲתָךְ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדֵּה אֲדוֹם אֶרֶץ רַעֲשָׂה
 בְּסִ-שָׁמַיִם נִמְסּוּ בְּסִ-עֵבִים נִמְסּוּ מַיִם: הָרִים נָלוּ
 מִפְּנֵי יְהוָה זֶה סִינֵי מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
 בְּיַמֵּי שְׁמֵר בְּן-עֲנַת בְּיַמֵּי יַעַל חֲדָלוּ אֲרָחוֹת וְהִלְכִי
 נְתִיבוֹת יִלְכִי אֲרָחוֹת עַקְלָקוֹרֹת: חֲדָלוּ פְרוּזוֹן
 בְּיִשְׂרָאֵל חֲדָלוּ עַד שְׁקַמְתִּי דְּבוּרָה שְׁקַמְתִּי אִם
 בְּיִשְׂרָאֵל: יִבְחַר אֱלֹהִים חֲדָשִׁים אִן לַחֵם שְׁעָרִים
 מִן אִם-רִאָה וְלִמַּח בְּאֶרְבָּעִים אֶלֶף בְּיִשְׂרָאֵל:
 לְכֹל לְחֻזְקֵי יִשְׂרָאֵל הַתְּהַנְדְּבִים בְּעַם בְּרַכִּי יְהוָה:
 רַכְבִּי צִתְנוֹת צִהֲרוֹת יִשְׁבִי עַל-מִדְּיָן וְהִלְכִי עַל-
 הַרְדִּי שִׁיחוֹ: מִקּוֹל מְחַצְצִים בֵּין מִשְׁאֲפִים שֵׁם יִתְנֹ
 צִדְקוֹת יְהוָה צִדְקַת פְּרוּזוֹן בְּיִשְׂרָאֵל אִן יִרְדוּ
 לְשַׁעֲרִים עִם-יְהוָה: עֲרִי עֲרִי דְּבוּרָה עֲרִי עֲרִי
 דְּבָרֵי-שִׁיר קוִים בְּרַק וְשִׁבְחָה שְׁבִיחָה בְּדֹאבִינְעָם:
 אִן יִרְדוּ שְׂרִיד לְאֲדִירִים עִם יְהוָה יִרְדְּלוּ בְּנִפְרִים:
 מִנֵּי אֶפְרַיִם שְׂרֵשֶׁם בְּעִמְלָק אַחֲרֶיךָ בְּנִמְזִין בְּעַמְמִי
 מִנֵּי מְכִיר יִרְדוּ מְחַלְקִים וּמִזְבִּילֵן מִשְׁכִּים בְּשִׁבְט
 סַפְרִ: וְשָׂרִי בְּשִׁשְׁבָר עִם-דְּבָרָה וַיִּשְׁשָׁכְר בֶּן בְּרַק

בשמק שלח בדגליו בפלגות ראובן גדלים חקקו
 לב: למה ישבת בין המשפטים לשמע שרקור
 עדרים לפלגות ראובן גדלים חקקו לב: גלעד
 בעבר הירדן שכן ודן למה יגור אניית אשר ישב
 לחוף ימים ועל מפרציו ושכנו: זבלון עם חרף
 נפשו למית ונפתלי על מרומי שדה: באו מלכים
 נלחמו אז נלחמו מלכי גזען בתענד על מי מגדו
 בצע כסף לא לקחו: מן שמנים נלחמו הכוכבים
 ממשלותם נלחמו עם סיסרא: נחל קישון גרפם
 גחל קדומים גחל קישון תדרכי גפשי עז: אז
 הלמו עקביסם מהרות החרות אפיריו: אורו
 מרוז אמר מלאך יהוה ארו ארו ישביה פי לא
 באו לעזרת יהוה לעזרת יהוה בגבורים: תברך
 מנשים על אשת חבר הקיני מנשים באהל תברך:
 מים שאל חלב נתנה בספל ארירים הקריבה
 המאה: ידה ליתד משלחנה וימינה להלמות
 עמלים והלמה סיסרא מחקה ראשו ומחציה
 וחלפה בקחו: בין רגליה פרע גפל שכב בין
 רגליה פרע גפל באשר פרע שם גפל שדוד:
 בעד החלון נשקפה ותפב אם סיסרא בעד
 האנגב מדנע בשש רכבו לבוא מדוע אחרו

פעמי מרבותיו: חכמות שותתיה פשנה אף
 היא תשיב אמריה לה: הלא ימצאו יחלקו שלל
 רחם רחמתי לראש נכר שלל צבעים לסיסרא
 שלל צבעים רקמה צבע רקמתי לצוארי שלל:
 מן יאבדו כל אויבי יהוה ואהבו בצאת השמש
 בגברתו ותשקט הארץ ארבעים שנה:

הפטרות יתרו

בישיבה סימן ו.

בשנת מות המלך עזיהו נאראה את אדני ישב
 על כפא רם ונשא ושוליו מלאים את ההיכל:
 שרפים עמדים | ממעל לו שש כנפים שש כנפים
 לאחד בשמים | וכפה פניו ובשמים וכפה רגליו
 ובשמים יעופף: וקרא זה אל זה ואמר קדוש |
 קדוש קדוש יהוה צבאות מלא כל הארץ כבודו:
 וינעו אמות הספים מקול הקורא והבית יפלא
 עשן: ואמר אוי לי כי נדמיתי כי איש טמא
 שפתים אנכי ובתוך עם טמא שפתים אנכי ישב
 כי את המלך יהוה צבאות ראו עיני: ויעף אלי
 אחד כן השרפים ויגידו רצפה במלקחים לקח
 מעל המזבח: וינע על פי נאמר הנה ננע זרה

על שפתיך וסר עונך ותפאתך תכפר: ואשמו
את יקול אדני אמר את מי אשלח ומי ילד לני
ואמר הניני שלחני: ואמר לך ואמרת לעם הזה
שמעו שמוע ואל תמלינו וראו ראו ואל תתדעו:
השמן לבי העם הזה ואוניו תכבד ועינו השט
פן יראה בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יבין ושב
ורפא לו: ואמר עד-מתי אדני ואמר עד אשר
אם-טאו ערים מאין יושב ובתים מאין אדם
והאדמה תשאה שוממה: ותק יהוה את האדם
ורבה העזובה בקרב הארץ: ועוד בה עשיריה
ושבה והיתה לבשר באלה ובאלון אשר בשלכת
מצבתם עם זרע קדש מצבתה:

מן חסידים ספרדים. חלל החסידים וסופין יהיה בימי.

ויהי בימי אחז בן יותם בן עזריהו מלך יהודה
עלה רצין מלך-ארים ופקח בן רמליהו מלך-
ישראל ויהשלם לפלחמה עליה ולא יכל להלחם
עליה: ויהי לבית דוד לאמר נחה ארים על-אפרים
ונגע לבבו ולבב עמו בנוע עצי-ער מפני רוח:
ויאמר יהוה אל-ישעיהו צא-נא לקראת אחז
אתה ושאר ישוב בגוף אל-קצה תעלת הכרבה
העליונה אל-מסלת שדה כובם: ואמרת אל

השומר והשקט אל-תירא ולבבו אל-יירד משני
ונבוה האודים העשנים האלה כחריצא רצין
וארים ובן-רמליהו: ען כיהעין עליך ארים רעה
אפרים ובן-רמליהו לאמר: נעלה ביהודה ונקיצנה
ונבקייענה אלינו ונמליך סרף בתוכה את בן
טכאל: כיוילך ילד-לנו בן נמנ-לנו ותהי השפחה
על-שכמו ויקרא שמו פלא ויעץ אל צבור אביר
עד שר-שלום: למרבה השפחה ולשלום אין-קץ
על-בפא דוד ועל-ממלכתו להבין אתה ולסעדה
כמשפט ובצדקה מעתה ועד-עולם קנאת יהוה
צבאות תעשה-זאת:

הפסרת משפטים

חלל על ימים ספרדים מל שקלים. ספרים חס סוף רח

כרטייה סוף רח.

הדבר אשר-היה אל-ירמיהו מאת יהוה את-
ברת הפלך צדקיהו ברית את-כל העם אשר
בירושלם לקרא לתם החר: לשלח איש את-
עבדו ואיש את-שפחתו העברי והעבריה חפשים
לכלתו עבד-כם ביהודי אחיהו איש: ושקט

כל־השלים וכל־העם אשר־באו כפרית לשלח
 איש את־עבדו ואיש את־שפחתו חפשים לבלתי
 עבדכם עוד וישמעו וישלחו: וישבו אחרי־כן
 וישבו את־העבדים ואת־השפחות אשר שלחו
 חפשים ויכבשום לעבדים ולשפחות: והי דבר־
 יהוה אל־ירמיהו מאת יהוה לאמר: כה־אמר
 יהוה אלתי ישראל אנכי ברחתי ברית את־אבותיכם
 ביום הוציאתי אתם מארץ מצרים מבית עבדים
 לאמר: מקץ שבע שנים תשלחו איש את־אחיו
 העברי אשר יכר לך ועבדך שש שנים ושלחתו
 חפשי מעמך ולא־שמעו אבותיכם אלי ולא הסו
 את־אזנם: ותשבו אתם היום ותעשו את־הישור
 בעיני לקרא דרוך איש לרעהו ותכרתו ברית
 לפני כפרית אשר־נקרא שמי עליו: ותשבו
 ותחללו את־שמי ותשבו איש את־עבדו ואיש
 את־שפחתו אשר־שלחתם חפשים לנפשם
 ותכבשו אותם להיות לכם לעבדים ולשפחות:
 לכן כה־אמר יהוה אתם לא־שמעתם אלי לקרא
 דרוך איש לאחיו ואיש לרעהו הנני קרא לכם
 דרוך נאסיהוה אל־החרב אל־החרב ואל־הרעב
 ונתתי אתכם לזעזע לכל ממלכות הארץ: ונתתי
 יאבישום כ לזעזע כ

את־האנשים העברים את־בריתי אשר לא־הקימו
 את־דברי הברית אשר כרתו לפני העגל אשר
 כרתו לשנים וישעבדו בין כרתיו: שבי יהודה
 ושבי ירושלם הסרסים והתבגנים וכל עם הארץ
 העברים בין כתרי העגל: ונתתי אותם ביד
 איביהם וביד מבקשי נפשם והיתה נבלתם
 למאכל לעוף השמים ולבהמת הארץ: ואת־
 צדקיהו מלך־יהודה ואת־שריו אתן ביד איביהם
 וביד מבקשי נפשם וביד חיל מלך כבל העלים
 מעליכם: הנני מצוה נאסיהוה ותשבתים אל־
 העיר הזאת ונלחמו עליה ולכדהו ושרפה באש
 ואת־ערי יהודה אתן שממה מאין ישב: כה אמר
 יהוה אס־לא בריתי ימכם ולילה חקות שמים
 וארץ לא־שמתי: גם־ירע יעקוב ודוד עבדי
 אמאם מקחת מורעו משלים אל־ירע אברתם
 ישחק ויעקב ב־אשכ את־שכותם ורתמתי:

הפטרת תרומה

במלכים א סי ה'

יהוה נתן חכמה לשלמה כאשר דבר־לו והיו
 שלום בין־הירם ובין שלמה ויכרתו ברית שניהם:

ויעל המלך שלמה מס מבל ישראל ויהי הפס
 שלשים אלה איש: וישלחם לבנונה עשרת
 אלפים בחודש חליפות חדש יהיו בלבנון שנים
 חדשים בביתו ואדניהם על-הפס: ויהי לשלמה
 שבעים אלה נשא סבל ושמונים אלה חצב בהר:
 לבד משורי הנצבים לשלמה אשר על-המלאכה
 שלשת אלפים ושלוש מאות הרדים בעם העשים
 במלאכה: ויצו המלך ויסעו אבנים גדולות אבנים
 יקרות לנסד הבית אבני גזית: ויפסלו בני שלמה
 ובני הירום והגבלים ויכינו העצים והאבנים
 לבנות הבית: ויהי בשמונים שנה וארבע מאות
 שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים בשנה
 הרביעית בחדש זו הוא החדש השני למלך
 שלמה על-ישראל ויבן הבית ליהוה: והבית
 אשר בנה המלך שלמה ליהוה ששים-אמה ארבו
 ועשרים רחבו ושלושים אמה קומתו: והאולם
 על-פני היכל הבית עשרים אמה ארבו על-פני
 רחב הבית עשר באמה רחבו על-פני הבית:
 ויעש לבית חלונות שקפים אטמים: ויבן על-קיר
 הבית תיע סביב אח-קורות הבית סביב להיכל
 ולדברי געש צלעות סביב: הוציע הסתחףתן
 יצע ב' הוצע ב'

חמש באמה רחבה והתיכנה שש באמה רחבה
 והשלישית שבע באמה רחבה פי מגרעות נתן
 לבית סביב הוציא לכלתי אחז בקירות הבית:
 והבית בהבנתו אבן שלמה מסע נבנה ומקבות
 והפרזן כל-כלי ברזל לא-נשמע בבית בהבנתו:
 פתח הצלע התיכנה אל-בתר הבית הימנית
 וכלולים יעלו על-התיכנה ומן-התיכנה אל-
 השלשים: ויבן את-הבית ויכלוהו ויספן את-הבית
 גבים ושדרת בארזים: ויבן את-הציע על-כל-
 הבית חמש אמות קומתו ויאחז את-הבית בעצי
 ארזים: ויהי דברי-יהוה אל-שלמה לאמר: הבית
 הזה אשר-אתה בנה אמלך בחקתי ואת-
 משפטי תעשה ושמת את-כל-מצותי ללכת
 בהם והקמת את-דברי אהד אשר דברתי אל-
 נדב אביך: ושכנת בתוך בני ישראל ולא אעזב
 את-עמי ישראל:

הפטרת תצוה

לכל נפש ואור מעשרים על פסח אחד.
 ביחוקאל סימן ט"ג.

אמה בראדם הגד את-בית-ישראל את-הבית

בשנה השלישית לאמר לך הראה אל-אחאב
 ואתנה מטר על-פני האדמה: וגלף אליהו להראות
 אל-אחאב והרעב חזק בשמרון: ויקרא אחאב
 אל-עבדיו אשר על-הגבית ועבדיו היו ירא
 את-יהוה מאד: והיו בהקרית איזבל את נביאי
 יהוה ויקח עבדיו מאה נביאים ויחביאם חמשים
 איש במערה וכלכלם לחם ומים: ויאמר אחאב
 אל-עבדיו לך בארץ אל-פלמעני המים ואל
 כל-הנחלים אולי ו נמצא חציר ונחיה סוס ופרד
 ולוא נכרית מהבהמה: ויחלקו להם את-הארץ
 לעבר-בה אחאב הלך בדרך אחד לבדו ועבדיו
 הלך בדרך אחד לבדו: והיו עבדיו בדרך והנה
 אליהו לקראתו ויפרהו ויפל על-פניו ויאמר האמה
 זה אדני אליהו: ויאמר לו אני לך אמר לאדניך
 הנה אליהו: ויאמר מה תמאני בי-אמה נתן את-
 עבדך ביד-אחאב להמיתני: חיו יהוה אליהו אם-
 ישגוי וממלכה אשר לא-שלח אדני שם לבקשך
 ואמרו אין והשביע את-הממלכה ואת-הגוי כי לא
 ימצאכה: ועשה אתה אמר לך אמר לאדניך הנה
 אליהו: והיה אני ו אלך מאתך ורוח יהוה ישאך
 על-אשר לא-אדע ובאתי להניד לאחאב ולא

מן בהמה ב'

וימצאך והרגני ועבדך ירא את-יהוה מערי: הלא-
 הנד לאדני את אשר-עשיתי בהרג איזבל את
 נביאי יהוה ואחאב מנביאי יהוה מאה איש
 חמשים חמשים איש במערה וכלכלם לחם ומים:
 ועשה אתה אמר לך אמר לאדניך הנה אליהו
 והרגני: ויאמר אליהו חיו יהוה צבאות אשר עמדת
 לפניו כי היום אראה אליו: ויגלף עבדיו לקראת
 אחאב ויגדלו ויגלף אחאב לקראת אליהו: והיו
 פראות אחאב את-אליהו ויאמר אחאב אליו
 האתה זה עבר ישראל: ויאמר לא עברתי את-
 ישראל כי אם-אתה ובית אביך בעזבכם את-
 מצות יהוה ותלך אחרי הפעלים: ועשה שלח
 קבץ אליו את-כל ישראל אל-הר הפרמל ואת
 נביאי הבעל ארבע מאות וחמשים ונביאי האשרה
 ארבע מאות אכלו שלחן איזבל:

כלן ומחלים הספרים והאיטליאני וקל ספרים .

וישלח אחאב בכל-בני ישראל ויקבץ את-
 הנביאים אל-הר הפרמל: ויגש אליהו אל-כל-
 העם ויאמר עד-מתו אתם פסחים על-שתי
 הסעפים אם יהוה האלהים לכו אחרי ו אם-הבעל
 לכו אחרי ולא-ענו העם אתו דבר: ויאמר אליהו

אלהים אני נותרתי נביא ליהוה לבדי ונביא
הבעל ארבע מאות וחמשים איש: והתנו לנו
שנים פרים ויבחרו להם הפר האחד וינתרו
וישימו על העצים ואש לא ישימו ואני אעשה ו
את הפר האחד ונתתי על העצים ואש לא
אשים: וקראתם בשם אלהיכם ואני אקרא בשם
יהוה והיה האלהים אשר יענה באש הוא האלהים
ניען פל העם ויאמרו טוב הדבר: ויאמר אלהיו
לנביאי הפעל בחרו לכם הפר האחד ועשו
ראשונה כי אתם הרבים וקראו בשם אלהיכם
ואש לא תשימו: ויקחו את הפר אשר נתן להם
ועשו וקראו בשם הפעל מהפקר ועד הצהרים
לאמר הבעל עגנו ואין קול ואין ענה ויפסחו על
המזבח אשר עשה: והיו בצהרים והתל בתם
אלהיו ויאמר קראו בקול גדול כי אלהים הוא
בישיש ובישיג לו ובידך לו אוילי ישן הוא
והקץ: ויקראו בקול גדול ויהגדו במשפטים
בחרבות וברמחים עד ששפך דם עליהם: והיו
בעבד הצהרים ויתנבאו עד לעלות המנחה ואין
קול ואין ענה ואין קשב: ויאמר אלהיו לכל העם
גשו אלי וגשו כל העם אליו ורפא את מזבח

יהוה הקדוש: ויקח אלהיו שתיים עשרה אבנים
ובספר שבמי בגרועקב אשר היה דבר יהוה
אליו לאמר ישראל יהיה שמך: ומבנה את האבנים
מזבח בשם יהוה ועש תעלה כבית סאתים ורע
סביב למזבח: וישך את העצים ונתח את הפר
משם על העצים: ויאמר מלאי ארבעה כדים מים
וצקו על העלה ועל העצים ויאמר שנו וישנו
ויאמר שלשו וישלשו: וילכו המים סביב למזבח
ונם את התעלה מלא מים: והיו בפלות המנחה
מש אלהיו הנביא ויאמר יהוה אלהי אברהם
יצחק וישראל היום ידע כי אתה אלהים בישראל
נאני עבדך ובדברך עשיתי את כל הדברים
האלה: עגני יהוה עגני מדעי העם הוה כיה אתה
יהוה האלהים ואתה הסבת את לבם אחיזית:
ותפל אשר יהוה ותאכל את העלה ואת העצים
ואת האבנים ואת העפר ואת המים אשר בפתלה
לקחה: ורא כל העם ויפלו על פניהם ויאמר
יהוה הוא האלהים יהוה הוא האלהים:

הפטרת ויקהל (כמנהג ספרדים)

במלכים א' ס"ו

וישלח המלך שלמה ויקח את חירם מצור:

בְּיָמֵי אֱלֹהֵי אֱלֹמֶנָה הָיָה מִפְּטוּחַ נִפְתְּלֵי וְאָבִיו אִישׁ
 צִוִּי חֹדֶשׁ נְחֻשֶׁת וְיִפְלֵא אֶת־הַחֲכֵמָה וְאֶת־הַחֲבוּנָה
 וְאֶת־הַדַּעַת לַעֲשׂוֹת כָּל־מְלָאכָה בְּנִחְשֶׁת וַיְבֹא
 אֶל־הַפְּלֹךְ שְׁלֹמֹה וַיַּעַשׂ אֶת־כָּל־מְלָאכָתוֹ: וַיַּצַּר
 אֶת־שִׁנֵּי הָעֲמֻדִים נְחֻשֶׁת שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה אַמָּה
 קוֹמַת הָעֲמֻד הָאֶחָד וְחֹמֶט שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה אַמָּה
 יָסַב אֶת־הָעֲמֻד הַשֵּׁנִי: וְשִׁתֵּי כְתָרֹת עָשָׂה לַתֵּת
 עַל־רֵאשֵׁי הָעֲמֻדִים מִצָּק נְחֻשֶׁת חֲמִשׁ אַמּוֹת
 קוֹמַת הַכְּתָרֹת הָאֵלֶּת וְחֲמִשׁ אַמּוֹת קוֹמַת הַכְּתָרֹת
 הַשֵּׁנִית: שְׂבָכִים מַעֲשֶׂה שְׂבָכָה גְדֻלִים מַעֲשֶׂה
 שְׂרָשָׁרוֹת לַכְּתָרֹת אֲשֶׁר עַל־רֵאשׁ הָעֲמֻדִים שְׁבַע
 לַכְּתָרֹת הָאֵלֶּת וְשְׁבַע לַכְּתָרֹת הַשֵּׁנִית: וַיַּעַשׂ
 אֶת־הָעֲמֻדִים וְשִׁנֵּי טוֹרִים סָבִיב עַל־הַשְּׂבָכָה
 הָאֵלֶּה לְכַסּוֹת אֶת־הַכְּתָרֹת אֲשֶׁר עַל־רֵאשׁ הַרְפִּיזִים
 וַכֵּן עָשָׂה לַכְּתָרֹת הַשֵּׁנִית: וְכִתְרֹת אֲשֶׁר עַל־רֵאשׁ
 הָעֲמֻדִים מַעֲשֶׂה שׁוֹשָׁן בְּאֵלֶם אַרְבַּע אַמּוֹת:
 וְכִתְרֹת עַל־שִׁנֵּי הָעֲמֻדִים גַּם־מִמַּעַל מְלַעֲמַת
 הַבָּטָן אֲשֶׁר יַעֲבֹר הַשְּׂבָכָה וְהַרְמוּנִים מֵאֵתִים טוֹרִים
 סָבִיב עַל הַכְּתָרֹת הַשֵּׁנִית: וְגַם אֶת־הָעֲמֻדִים
 לְאֵלֶם הִיטִיל וְגַם אֶת־הָעֲמֻד הַיְמָנִי וַיִּקְרָא אֶת־
 שְׁמוֹ יָבִין וְגַם אֶת־הָעֲמֻד הַשְּׂמָאלִי וַיִּקְרָא אֶת־
 שְׂבָכָה ב'

שְׁמוֹ בָעֻז: וְעַל רֵאשׁ הָעֲמֻדִים מַעֲשֶׂה שׁוֹשָׁן
 וְחָתָם מְלָאכֶת הָעֲמֻדִים: וַיַּעַשׂ אֶת־הֵם מִצָּק
 עֶשֶׂר בְּאַמָּה מִשְׁפָּתוֹ עַל־שְׁפָתוֹ עַגְלָה וְסָבִיב וְחֲמִשׁ
 בְּאַמָּה קוֹמָתוֹ וְקָו שְׁלֹשִׁים בְּאַמָּה יָסַב אֹתוֹ סָבִיב:
 וּפְקָעִים מִתַּחַת לְשְׁפָתוֹ וְסָבִיב סָבָבִים אֹתוֹ עֶשֶׂר
 בְּאַמָּה מִקְפִּים אֶת־הֵם סָבִיב שְׁנֵי טוֹרִים הַפְּקָעִים
 יִצְקִים בְּיַצְקָתוֹ: עֹמֵד עַל־שִׁנֵּי עֶשֶׂר בְּקָר שְׁלֹשָׁה
 פְּנִיִם וְצִפּוֹנָה וְשְׁלֹשָׁה פְּנִיִם יָפָה וְשְׁלֹשָׁה פְּנִיִם
 גְּבֻבָה וְשְׁלֹשָׁה פְּנִיִם מִזְרָחָה וְהֵם עֲלֵיהֶם מְלַמְעֵלָה
 וְכָל־אֲחֵרֵיהֶם בְּיָתָה: וְעַבְדוֹ טָפַח וְשָׁפָתוֹ כַּמַּעֲשֶׂה
 שְׁפָת־בֹּס פָּרַח שׁוֹשָׁן אֶלְפִים בַּת יָבִיל:

הפטרות ויקהל (כמנהג האשכנזים)

ויסוף הפטרת פקודי מוטג הספידים והואטיליאני. וחס סוף
 פ' שקלים ופטרות של שקלים בן שבע עגבים. חפילו ברת לו
 מתר חדש. וחס ופטרות יועש חירום ל' פקודי. ונקט ספד
 ויעש חירום סוף הפטרת ויקהל עגפדים.

במלכים א' סימן ר'

וַיַּעַשׂ חִירוֹם אֶת־הַכִּיּוֹת וְאֶת־הַיָּעִים וְאֶת־
 הַמְּזֻרְקוֹת וַיְכַל חִירוֹם לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמְּלָאכָה
 אֲשֶׁר עָשָׂה לַפְּלֹךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה: עֲמֻדִים
 שְׁנַיִם וְגֻלֹת הַכְּתָרֹת אֲשֶׁר עַל־רֵאשׁ הָעֲמֻדִים
 יִקְוֶה כ'

שָׁתִים וְנִשְׁכְּכוֹת שְׁתִים לְכַסּוֹת אֶת־שְׁתֵי גִלְתֵי הַפְּתוּחַ אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ הָעַמּוּדִים: וְאֶת־הַרְפָּנִים אַרְבַּע מֵאוֹת לְשְׁתֵי הַשְּׁכָבוֹת שְׁנֵי־טוּרִים רַמְנִים לְשִׁבְכָה הָאֶחָת לְכַסּוֹת אֶת־שְׁתֵי גִלְתֵי הַפְּתוּחַ אֲשֶׁר עַל־סָנֵי הָעַמּוּדִים: וְאֶת־הַמְּכַנּוֹת עֶשֶׂר וְאֶת־הַכִּיּוֹת עֶשְׂרֵה עַל־הַמְּכַנּוֹת: וְאֶת־הַיָּס הָאֶחָד וְאֶת־נִבְכָר שְׁנַיִם עֶשֶׂר פַּחַת הַיָּס: וְאֶת הַסִּירוֹת וְאֶת־הַיָּעִים וְאֶת־הַסְּדָרוֹת וְאֶת־הַפְּלִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר עָשָׂה חִירָם לְמִלָּךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה נְחֹשֶׁת מִמַּדָּשׁ: כַּכֶּבֶר הַיָּרֹד אַחֲרָם הַמִּלָּךְ בַּמַּעֲבָה הָאֲדוּמָה בֵּין סָבוֹת וּבֵין צִרְתָּן: וַיַּעַח שְׁלֹמֹה אֶת־כָּל־הַפְּלִים מִרַב מְאֹד מְאֹד לֹא נִתְקַן מִשְׁקַל הַנְּחֹשֶׁת: וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֶת־כָּל־הַפְּלִים אֲשֶׁר בֵּית יְהוָה אֶת מִזְבְּחַ הַזָּהָב וְאֶת־הַשִּׁלְחָן אֲשֶׁר עָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים זָהָב: וְאֶת־תְּבַנּוֹת הַמִּשְׁמָן וְהַמִּשְׁמָל לַפֶּנִּי הַדְּבִיר זָהָב סָגוּר וְהַפֶּחַח וְהַפֶּתַח וְהַמְּלַקְחִים זָהָב: וְהַסְּפוֹת וְהַמִּזְבְּרוֹת וְהַמְּזוּרָוֹת וְהַכַּפּוֹת וְהַפְּחָחוֹת זָהָב סָגוּר וְהַפְּתוּחוֹת לְדִלְתוֹת הַכִּיּוֹת הַפְּנִימִי לְקֹדֶשׁ נִקְדָּשִׁים לְדִלְמֵי הַכִּיּוֹת לְחִיכֵל זָהָב:

וְהָאֵלֶּה כֹּ

וְנִבְכָר בֵּין נְחוֹשֶׁת, חֹכֵל חֹס סוּם טַל ט' שְׁקִלִים צ"ב וַיְקַדַּח לוֹ מַעֲטִיף לְמִקְרֵי וַיַּעַשׂ חִירָם כֹּ כ' וַיְקַח לְכַמְלֵכִים א' סוּמָן ד' ח'.

וְהַשִּׁלְמָה כָּל־הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה נִמְלָךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה וַיָּבֵא שְׁלֹמֹה אֶת־קִדְשֵׁי וְדָוִד אֲבִיו אֶת־הַכֶּסֶף וְאֶת־הַזָּהָב וְאֶת־הַבָּלִים נְתֹן בְּאִצְרוֹת בֵּית יְהוָה: אִזּו יִקְבַּל שְׁלֹמֹה אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת־כָּל־רְאֵשֵׁי הַמַּטּוֹת נְשִׂאֵי הָאֲבוֹת לְבָנָי יִשְׂרָאֵל אֶל־הַמִּלָּךְ שְׁלֹמֹה יְרוּשָׁלַם לְהַעֲלוֹת אֶת־אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה מֵעִיר דָּוִד הִיא צִיּוֹן: וַיִּקְהֲלוּ אֶל־הַמִּלָּךְ שְׁלֹמֹה כָּל־אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּיָרֵחַ הָאֲתָנִיט בַּחֵג הוּא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי: וַיָּבֵאוּ כָּל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת־הָאֲרוֹן: וַיַּעֲלוּ אֶת־אֲרוֹן יְהוָה וְאֶת־אֵהָל מִעַד וְאֶת־כָּל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בְּאֵהָל וַיַּעֲלוּ אֹתָם הַכֹּהֲנִים וְתַלְוִיִּם: וְהַמִּלָּךְ שְׁלֹמֹה וְכָל־עַבְדֵי יִשְׂרָאֵל הַנּוֹעַדִים עָלָיו אֹתוֹ לַפְּנֵי הָאֲרוֹן מְזַבְּחִים צִאֹן וּבִקְרָא אֲשֶׁר לֹא־יִסְמְרוּ וְלֹא־יִפְגּוּ מִרַב: וַיָּבֵאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת־אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה אֶל־מְקוֹמוֹ אֶל־דְּבִיר הַכִּיּוֹת אֶל־קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים אֶל־פַּחַת בְּנֵי הַכְּרוּבִים: בְּיַמֵּי הַכְּרוּבִים פְּדָשִׁים בְּנֵי־שֵׁם אֶל־מְקוֹם הָאֲרוֹן וַיִּסְמְנוּ הַכְּרוּבִים עַל־הָאֲרוֹן וְעַל־בְּרָיו מְלַמְעֵלָה: וַיֵּאָרְט

הבדים ויראו ראשי הבדים מן-הקדש על-פני
נדביר ולא יראו החמצה והיו שם עד היום הזה:
אין קאלון רק שני לחות האבנים אשר הנח שם
משה בחרב אשר ברת יהוה עם-בני ישראל
בצאתם מארץ מצרים: והיו בצאת הכהנים מן-
הקדש והענו מלא את-בית יהוה: ולא-יכלו
הכהנים לעמד לשרת מפני הענו כי-מלא כבוד-
יהוה את-בית יהוה: אז אמר שלמה יהוה אמי
לשכן בערפל: בנה בניתי בית זבל לך מכון
לשבתך עולמים: ויסב הפלך את-פניו ויברך
את כל-קהל ישראל וכל-קהל ישראל עמד:
ויאמר ברוך יהוה אלהי ישראל אשר דבר בפיו
את דוד אבי ובידו מלא לאמר: מן-היום אשר
הוצאתי את-עמי את-ישראל ממצרים לא-בחרתי
בעיר מכל שבטי ישראל לבנות בית להיות שמי
שם ואבחר בידו להיות על-עמי ישראל: והיה
עם-ללב דוד אבי לבנות בית לשם יהוה אלהי
ישראל: ויאמר יהוה אל-דוד אבי יען אשר היה
עם-ללבך לבנות בית לשמי הטיבת בי היה עם-
ללבך: רק אפה לא תבנה הבית כי אם-בנה
היוצא מחלציה הוא-יבנה הבית לשמי: ויקם

יהוה את-דודו אשר דבר ואקם פחת דוד אבי
ואשב על-כסא ישראל כאשר דבר יהוה ואבנה
הבית לשם יהוה אלהי ישראל: ואשם שם מקום
לארון אשר-שם ברית יהוה אשר ברת עם-אבותינו
בהוציא אתם מארץ מצרים:

הפטרות פרושת שקלים

למסעיד קרין ומהלכו פי כי תשא עד לכפר על נמשותיכם.
מלך מוסלים המספרים במלכים ב' סימן י"א:

ויברת יהוידע את-הבית בין יהוה ובין הפלך
ובין העם להיות לעם ליהוה ובין הפלך ובין
העם: ויבאו כל-עם הארץ בית-הפעל ויחצוהו
את-מזבחתו ואת-זלמיו שברו היטב ואת מתן
בתן הפעל הרגו לפני המזבחות וישם הבתן
פקדת על-בית יהוה: ונקח את-שרי המאוח
ואת-הכרי ואת-הרצים ואת כל-עם הארץ
מידי את-הפלך מבית יהוה ויבואו הרד-ששו
הרצים בית הפלך וישב על-כסא המלכים:
מישמח כל-עם-הארץ והעיר שקמה ואת עתליו
המיתו בחרב בית הפלך:

מבורח כ' יסל כ'

כאן מתחילים ראשונים:

בדשבע שנים יהואש במלכו בשנת שבע
 ליהוא מלך יהואש וארבעים שנה מלך בירושלם
 ושם אמו צביה מבאר שבע: ויעש יהואש הישר
 בעיני יהוה כל ימיו אשר הורה יהודע הכהן:
 רק הבמות לאסרו עוד העם מזבחים ומקטרים
 בבמות: ויאמר יהואש אל הכהנים כל כסף
 הקדשים אשר יבא בית יהוה כסף עובר איש
 כסף נפשות ערבו כל כסף אשר יעלה על לב
 איש להביא בית יהוה: יקחו להם הכהנים איש
 מאת מבניו והם יחזקו את כדק הבית לכל אשר
 ימצא שם כדק: והיו בשנת עשרים ושלוש שנה
 ל מלך יהואש לאחזקו הכהנים את כדק הבית:
 ויקרא המלך יהואש ליהודע הכהן ולכהנים ויאמר
 אליהם מדוע אינכם מחזקים את כדק הבית ועשה
 אל תקחו כסף מאת מברככם ביי לכדק הבית
 תחנהו: ויאמרו הכהנים לבלתי קחת כסף מאת
 העם ולבלתי חזק את כדק הבית: ויקח יהודע
 הכהן ארון אחד ויקב חר בדלתו ויתן אותו אצל
 המזבח מימין כבוא איש בית יהוה ונתנו שמה
 הכהנים שמרי כסף את כל הכסף המובא בית

יבטן ב'

יהוה: והיו בראותם בירב הכסף בארון ועל
 ספר המלך והכהן הגדול ניצרו ויטנו את הכסף
 הנמצא בית יהוה: ונתנו את הכסף המתן על
 ידי עשרי המלאכה המפקדים בית יהוה ויציאוהו
 לחרשי העץ ולבנים העשים בית יהוה: ולגדרים
 ולחצבי האבן ולקנות עצים ואבני מחצב לתוך
 את כדק בית יהוה ולכל אשר יצא על תבנית
 לחזקה: אך לא יעשה בית יהוה ספות כסף
 מזפרות מוקרות חצרות כל כלי חב וכלי כסף
 מד כסף המובא בית יהוה: ביר לעשי המלאכה
 תגדו וחזקו בו את בית יהוה: ולא יחשבו את
 האנשים אשר יטנו את הכסף עלידם לתת לעשי
 המלאכה כי באמנה הם עשים: כסף אשם וכסף
 חטאות לא יובא בית יהוה לכהנים יהוה:

קריאה למפטיר בפרשת זכור. כסף ל כי תצא:

זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם
 מצרים: אשר קרד בדרך ונשב בד כל הנחשלים
 אחריך ואמר ענה ונגע ולא ירא אלהים: והיה
 בנהים יהודי אלהיו ו לך מכל איביה מסביב
 בארץ אשר יהודה אלהיו טען לך נחלה לרשתה
 תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח:

הפטרת פרשת זכור

שמואל א' סימן טז.

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־שְׂאוּל אֲתִי שְׁלַח יְהוָה
 לְמַשְׁחֶה לְמִלְךָ עַל־עַמּוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל וְעַתָּה שְׁמַע
 לְקוֹל דְּבַרִי יְהוָה: כִּן נִשְׁמָעִים הַלְשֹׁנִים:
 כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת פָּקְדֵתִי אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה
 עִמָּלֶךְ לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־שָׁם לֹא בְדָרְךָ בַּעֲלֹתוֹ
 מִמְּצָרִים: עַתָּה לֹךְ וּהִפְיֵתָה אֶת־עִמְלֶךְ וְהַחֲרַמְתָּם
 אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לֹו וְלֹא תִחַמַּל עָלָיו וְהִמַּתָּה מֵאִישׁ
 עַד־אִשָּׁה מְעוֹלָל וְעַד־יֹונֵק מְשׁוֹר וְעַד־שֵׁה מְגַמֵּל
 וְעַד־חֲמֹר: וַיִּשְׁמַע שְׂאוּל אֶת־הָעַם וַיִּפְקְדֵם
 בַּשָּׂלָאִים מֵאֵתִים אֶלֶף וּגְבִיל וְעֶשְׂרֵת אֲלָפִים אֶת־
 אִישׁ יְהוּדָה: וַיָּבֵא שְׂאוּל עַד־־עִיר עִמְלֶךְ וַיַּרְבֵּב
 בַּנְּחָל: וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־תַּקִּינִי לְכוּ סִרוּ רֵדוּ
 מִתּוֹךְ עִמְלֶךְ פִּן־אִסְפָּף עִמּוֹ וְאַתָּה עֲשִׂיתָה חֶסֶד
 עִם־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּעֲלוֹתָם מִמְּצָרִים וַיִּסַּר קִינִי
 מִתּוֹךְ עִמְלֶךְ: וַיָּדַךְ שְׂאוּל אֶת־עִמְלֶךְ מִחִוְלָה בְּוֶאֶת
 שׁוֹר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מְצָרִים: וַתִּפָּשׂ אֶת־אֲנָג מִלְּךָ־
 עִמְלֶךְ חָי וְאַת־כָּל־הָעַם הַחֲרִים לְפִי־חָרִב: וַיַּחֲמַל
 שְׂאוּל וְהָעַם עַל־־אֲנָג וְעַל־מִיטֵב הַצֹּאן וְהַבָּקָר
 וְהַמִּשְׁגָּנִים וְעַל־הַפָּרִים וְעַל־כָּל־הַטּוֹב וְלֹא אָבִו

הפטרת פרשת זכור

תַּחֲרִימָם וְכָל־הַמְּלָאכָה נִמְכְּזָה וְנִמַּס אֲתָה הַחֲרִימִי:
 וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֶל־שְׁמוּאֵל לֵאמֹר: נִחַמְתִּי כִּי־
 הִמְלַכְתִּי אֶת־שְׂאוּל לְמֶלֶךְ כִּי־שָׁב מֵאֲחֵרֵי וְאַחֲרֵי־
 דְּבָרַי לֹא הָקִים וַיַּחֲרַ לְשְׁמוּאֵל וַיִּזְעַק אֶל־יְהוָה
 כָּל־הַלַּיְלָה: וַיִּשְׁכַּם שְׁמוּאֵל לְקִרְאֵת שְׂאוּל בַּבֶּקֶר
 וַיָּבֵד לְשְׁמוּאֵל לֵאמֹר בֹּא־שְׂאוּל הַכְּרַמְלָה וְהַגִּידָה
 מַצִּיב לֹו יָד וַיִּסַּב וַיַּעֲבֹד וַיִּרְדַּד הַגִּלְגָּל: וַיָּבֵא שְׁמוּאֵל
 אֶל־שְׂאוּל וַיֹּאמֶר לֹו שְׂאוּל בְּרוּךְ אַתָּה לַיהוָה
 הַקִּימְתִי אֶת־דְּבַר יְהוָה: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל וּמָה קוֹל־
 הַצֹּאן הַזֶּה בְּאֹזְנִי וְקוֹל הַבָּקָר אֲשֶׁר אָנֹכִי שֹׁמֵעַ:
 וַיֹּאמֶר שְׂאוּל מַעֲמַלְקִי הִבִּיאִים אֲשֶׁר חָמַל הָעַם
 עַל־מִיטֵב הַצֹּאן וְהַבָּקָר לְמַעַן זָבַח לַיהוָה אֱלֹהֵיךָ
 וְאַת־הַיֹּתֵר הַחֲרַמְנוּ: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־שְׂאוּל
 הֲרַף וְאִפְיֵדָה לְךָ אֶת אֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה אֵלַי תְּגִילָה
 וַיֹּאמֶר לֹו דְבַר: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הֲלוֹא אִם־קִשְׁן
 אַתָּה בְּעֵינַיִךְ רֹאשׁ שְׂבָמִי יִשְׂרָאֵל אַתָּה וַיִּמְשַׁחֲךָ
 יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל־יִשְׂרָאֵל: וַיִּשְׁלַחֲךָ יְהוָה בְּדַרְךָ
 וַיֹּאמֶר לְךָ וְהַחֲרַמְתָּה אֶת־הַחֲשָׂאִים אֶת־עִמְלֶךְ
 וְנִלְחַמְתָּ כֹּו עַד־כְּלֹוֹתָם אֲתָם: וְלָמָּה לֹא־שָׁמַעְתָּ
 בְּקוֹל יְהוָה וַתַּעַשׂ אֶל־הַשָּׁלָל וַתַּעַשׂ הַרְעָ בְּעֵינַי
 יְהוָה: וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־שְׁמוּאֵל אֲשֶׁר שִׁמַּעְתִּי

בְּקוֹל יְהוָה וְאֵלֶיךָ בְּדָרֶךְ אֲשֶׁר־שַׁלַּחְנִי יְהוָה וְאֵלֵי
 אֶת־אֲנִי מִלֶּךְ עִמְלֹק וְאֶת־עִמְלֹק הַחֲרַמְתִּי: וַיִּקַּח
 הָעַם מִתְּשֻׁלָּי צִיאַן וַיִּבְרַךְ רֵאשִׁית הַחֲרָם לְזִבְחַת
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּגִלְגָל: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל הַחֲפִיץ לַיהוָה
 בְּעֵלוֹת וּבִבְחִים בְּשִׁמְעַת בְּקוֹל יְהוָה הִגְדָה שָׁמַע
 מִזִּבְחַת מִזִּבְחַת מִחֶלֶב אֵילִים: בִּי הַפְּאֵת־
 קָסָם מְרִי וְאָזֶן וַתְּרַפֵּים הַפְּצֵר יַעַן מֵאִסְתָּה אֶת־דְּבַר
 יְהוָה וַיִּמְאָסְךָ מִמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־שְׂמוּאֵל
 הַטָּאֲתִי כִי־עֲבַרְתִּי אֶת־פִּי־יְהוָה וְאֶת־דְּבַר־יְהוָה כִּי
 יִרְאֵתִי אֶת־הָעַם וְאֲשַׁמֵּעַ בְּקוֹלָם: וְעַתָּה שָׂא נָא
 אֶת־הַטָּאֲתִי וְשׁוּב עִמִּי וְאֲשַׁתַּחֲוֶה לַיהוָה: וַיֹּאמֶר
 שְׂמוּאֵל אֶל־שְׂמוּאֵל לֹא אֲשׁוּב עִמָּךְ כִּי מֵאִסְתָּהוּ
 אֶת־דְּבַר יְהוָה וַיִּמְאָסְךָ יְהוָה מִקְּדוֹת מִלֶּךְ־עַל־
 יִשְׂרָאֵל: וַיִּסַּב שְׂמוּאֵל לְלֶכֶת וַיַּחֲזֹק בְּכַנְתֵּי־מַעֲלוֹ
 וַיִּקְרַע: וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׂמוּאֵל קְרַע יְהוָה אֶת־מַמְלַכּוֹת
 יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיֶךָ הַיּוֹם וַיִּתְּנָה לְרַעַף הַטּוֹב מִמֶּךָ:
 וְגַם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַךְ וְלֹא יִנְחַם כִּי לֹא אָדָם
 הוּא לְחַנְקָם: וַיֹּאמֶר הַטָּאֲתִי עַתָּה בְּכַדְנִי נָא נִגְדָה
 זַקְנִי עִמִּי וַנִּגְדָה יִשְׂרָאֵל וְשׁוּב עִמִּי וְהִשְׁתַּחֲוִיתִי לַיהוָה
 אֱלֹהֶיךָ: וַיָּשׁוּב שְׂמוּאֵל אֶתְרֵי שְׂמוּאֵל וַיִּשְׁתַּחֲוֶה שְׂמוּאֵל
 לַיהוָה: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל הִגִּישׁוּ אֵלַי אֶת־אֲנִי מִלֶּךְ

עִמְלֹק וַיִּלְכֵךְ אֵלָיו אֲנִי מֵעַדְנָת וַיֹּאמֶר אֲנִי אֲנִי מִן־
 מֵרֵתֵי־הַמּוֹת: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל כַּאֲשֶׁר שִׁפְלַח נְשִׁים
 מִרְפָּךְ בְּיַד־תְּשַׁבֵּל מִנְשִׁים אִמָּךְ וַיִּשְׁסַף שְׂמוּאֵל
 אֶת־אֲנִי לִפְנֵי יְהוָה בְּגִלְגָל: וַיִּלְכֵךְ שְׂמוּאֵל הַרְמַתָּה
 וַיִּשְׁאֵל עָלָה אֶל־בֵּיתוֹ וַיִּבְעַת שְׂמוּאֵל:

קריאה למפטיר בפרשת פרה

מחללה פקעה ואת חקת התורה (בנוכח י"ט) עד סוף ספרה.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: זֹאת
 חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר דְּבַר אֶל־
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר
 אֵין־בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא־עָלָה עָלֶיהָ עַל: וַנִּתְּתֶם
 אֹתָהּ אֶל־אַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל־מַחֲוֵץ
 לַמַּחֲנֶה וְשָׂתַט אֹתָהּ לִפְנֵינוּ: וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן
 מִדָּמָה בְּאֲצִבְעוֹ וְהִזָּה אֶל־נֹכַח פְּנֵי אֹהֶל־מוֹעֵד
 מִדָּמָה שֶׁבַע פַּעַמִּים: וְשָׂרַף אֶת־הַפָּרָה לַעֲיִנֵינוּ אֶת־
 עֲרֵבָה וְאֶת־בִּשְׂרָה וְאֶת־דָּמָה עַל־פְּרִשָׁה יִשְׂרָף:
 וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אָרֶז וְאֹזֶב וְשִׁנִּי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ
 אֶל־תּוֹף שֹׂרֶפֶת הַפָּרָה: וְכִכֹּס בְּגָדָיו הַכֹּהֵן וְרָחַץ
 בְּשׂוֹרֵי בָמִים וְאַחַר יָבֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה וְטָמֵא הַכֹּהֵן
 עַד־הָעֶרֶב: וְהִשְׂתַּחֲוָה אֹתָהּ יָכֹפִים בְּגָדָיו בַּיּוֹם וְרָחַץ

בְּשֹׁר בָּמִים וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב: וְאִסַּף אִישׁ סָדוֹו
 לְדַת אִסַּף הַפָּרָה וְהִנִּיחַ מַחוּץ לַפְּתִיחַ בְּמִקְוֹם
 סְהוֹר וְהִיחָה לַעֲדוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֶרֶת לְמִי נִדְּהָ
 הַטָּמֵא הוּא: וּכְבֶס הָאִסַּף אֶת-אִסַּף הַפָּרָה אֶת-
 בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב וְהִיחָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַכֹּהֵן
 הַכֹּהֵן בְּתוֹכָם לְחַקֵּת עִלָּם: הַנִּגְעַע בְּמַת לְכָל-נֶפֶשׁ
 אָדָם וְטָמֵא שִׁבְעַת יָמִים: הוּא יִתְחַטֵּא-כּוּ בַיּוֹם
 הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטָּהַר וְאִם-לֹא יִתְחַטֵּא
 בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטָּהַר: כָּל-הַנִּגְעַע
 בְּמַת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר-יָמוּת וְלֹא יִתְחַטֵּא אֶת-
 מִשְׁבְּן יְהוָה טָמֵא וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת מִיִּשְׂרָאֵל
 כִּי מִי נִדְּהָ לֹא-יִזְקַע עָלָיו טָמֵא יְהִי עוֹד טָמֵאתָו
 בּוֹ: זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי-יָמוּת בְּאֵהָל כָּל-דְּבָר
 אֵל-הָאֱלֹהִים וְכָל-אֲשֶׁר בְּאֵהָל יִטָּמֵא שִׁבְעַת יָמִים:
 וְכָל כֹּהֵן אֲשֶׁר אֵינוֹ צָמִיד פְּתִיל עָלָיו טָמֵא
 הוּא: וְכָל אֲשֶׁר-יִגַּע עַל-פָּנָיו הַשֹּׁדֶה בְּחֻלְל-חֶרֶב
 אִו בְּמַת אִו-בְּעֵצִים אָדָם אִו בְּקִבֵּר יִטָּמֵא שִׁבְעַת
 יָמִים: וְלִקְחוּ לְטָמֵא מִעֵפֶר שְׂרָפַת הַחַטָּאת וְנָתַן
 עָלָיו מִים חַיִּים אֵל-כֹּהֵל: וְלָקַח אֲזוּב וְטָבַל בְּמִים
 אִישׁ סְהוֹר וְהִנִּיחַ עַל-הָאֵהָל וְעַל-כָּל-הַבָּיִת וְעַל-
 הַנֶּפֶשׁ הַאֲשֶׁר הָיוּ-שָׁם וְעַל הַנִּגְעַע בְּעֵצִים אִו בְּחֻלְל

אִו כַּמַּת אִו בְּקִבֵּר: וְהִנִּיחַ הַסְּהוֹר עַל-הַטָּמֵא בַּיּוֹם
 הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטָּאוּ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וּכְבֶס
 בְּגָדָיו וְנִתְּחַן בְּמִים וְטָהַר בְּעֶרֶב: וְאִישׁ אֲשֶׁר-יִטָּמֵא
 וְלֹא יִתְחַטֵּא וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת מִתּוֹד הַקֹּהֵל
 כִּי אֶת-מִקְדָּשׁ יְהוָה טָמֵא מִי נִדְּהָ לֹא-יִזְקַע עָלָיו
 טָמֵא הוּא: וְהִיחָה לָהֶם לְחַקֵּת עוֹלָם וּמִזֶּה מִי-
 הַנִּדְּהָ יִכְבֶּס בְּגָדָיו וְהַנִּגְעַע בְּמִי הַנִּדְּהָ יִטָּמֵא עַד-
 הָעֶרֶב: וְכָל אֲשֶׁר-יִגַּע-בּוֹ הַטָּמֵא יִטָּמֵא וְהַנִּגְעַשׁ
 הַנִּגְעַשׁ הַטָּמֵא עַד-הָעֶרֶב:

הפמרת פרשת פרה

ביוחזקאל סימן ל"ז.

וְהָיָה דְבַר-יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּנֵי-אָדָם פִּית
 יִשְׂרָאֵל יֹשְׁבִים עַל-אֲדָמְתָם וַיִּטְמְאוּ אוֹתָהּ בְּדָרְבָם
 וּבְעֵלְיוֹתָם בְּטָמֵאת הַנִּדְּהָ הִיחָה וּרְבָם לִפְנֵי:
 וְאֲשַׁפֵּךְ חֲמָתִי עֲלֵיהֶם עַל-נִדְּהֵם אֲשֶׁר-שָׁכְנוּ עַל-
 הָאָרֶץ וּבְגִלְלוּיָהֶם טָמְאוּהָ: וְאִפְּיָן אַתֶּם בְּנֵי-
 נִדְּהוֹ בְּאַרְצוֹת בְּדָרְבָם וּבְעֵלְיוֹתָם שֹׁפְטֵתִים:
 וַיָּבוֹאוּ אֶל-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר-בָּאוּ שָׁם וַיְחַלְלוּ אֶת-שֵׁם
 קְדוֹשִׁי בְּאָמַר לָהֶם עִם-יְהוָה אֱלֹהֵי מִצְרָיִם וְצִיֹּאן:
 וְאֶחָמֵל עַל-שֵׁם קְדוֹשִׁי אֲשֶׁר חָלְלוּהוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל

הפטרת פרשת פרה

בגוים אשר באו שמה: לכן אמר לבית ישראל
 פה אמר אדני יהוה לא למענכם אני עשה בית
 ישראל כי אס-לשם-קדשי אשר חללתם בגוים
 אשר באתם שם: וקדשתי את-שמי הגדול
 המחולל בגוים אשר חללתם בתוכם וידעו הגוים
 כי אני יהוה נאם אדני יהוה בהקדשי בכם
 לעיניכם: ולקחתי אתכם מן-הגוים וקבצתי
 אתכם מכל-הארצות והבאתי אתכם אל-
 אדמתכם: וזרתי עליכם מים טהורים וטהרתם
 מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם:
 ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם
 תקרתי את-לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב
 בשר: ואת-רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את
 אשר-בחתי תלכו ומשפטי השמרו ועשיתם:
 וישבתם בארץ אשר נתתי לאבותיכם והייחס לי
 לשם ואנכי אהיה לכם לאלהים: והושעת אתכם
 מכל טמאותיכם וקראתי אל-הדגן והרפיתי אתו
 ולא-אתן עליכם רעב: והרפיתי את-פרי העץ
 ותנובת השדה למען אשר לא-תקחו עוד חרפת
 ועב בגוים: וזברתם את-דרכיכם הרעים
 ומעליכם אשר לא טובים ונקטתם בפניכם על

הפטרת פרשת פרה

שונותיכם ועל תועבותיכם: לא למענכם אני עשה
 נאם אדני יהוה יודע לכם בושו והקלמו מדרכיכם
 בית ישראל: פה אמר אדני יהוה ביום טהר
 אתכם מכל עונותיכם והושבתי את-הערים ונבנו
 החרבות: והארץ הנשמה תעבד פחת אשר
 היתה שממה לעיני כל-עובר: ואמרו הארץ הלזו
 הנשמה היתה בגו-עדן והערים החרבות והנשמות
 והנהרסות בצורות ישבו: וידעו הגוים אשר
 ישארו סביבותיכם כי אני יהוה בניתי הנהרסות
 נטעתי הנשמה אני יהוה דברתי ועשיתי:

כאן חסינן ספרדים.

פה אמר אדני יהוה עוד זאת אדרש לבית-
 ישראל לעשות להם ארבה אתם כצאן אדם:
 כצאן קדשים כצאן ירושלים במועדיה בן תהינה
 הערים החרבות מלאות צאן אדם וידעו כי
 אני יהוה:

הפטרת פרשת החדש

סדר למסור נב' בא ונחלת ס' החדש הוא לכם מן סוף
 ססקל, ונעתיק ביהוקאל סימן ס"ה.

כל העם הארץ יהיו אליהם רומה הזאת לנש א

הפטרת פרשת החדש

בְּיִשְׂרָאֵל: וְעַל-הַנְּשִׂיא יְהוָה הָעוֹלוֹת וְהַמִּנְחָה
וְהַקֹּדֶשׁ בַּיּוֹמִים וּבַחֲדָשִׁים וּבַשְּׁבֻתוֹת כְּכֹל-מוֹעֲדוֹ
בֵּית יִשְׂרָאֵל הוּא יַעֲשֶׂה אֶת-הַחֲטָאֹת וְאֶת-הַמִּנְחָה
וְאֶת-הָעוֹלָה וְאֶת-הַשְּׁלָמִים לְכַפֵּר בְּעַד בֵּית-
יִשְׂרָאֵל:

כאן מתחילים הספרדים.

כֹּה-אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה בְּרֵאשׁוֹן בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ
תִּקַּח פֶּרֶךְ-בָּקָר תָּמִים וְחֲטָאֹת אֶת-הַמִּקְדָּשׁ:
וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּמָם הַחֲטָאֹת וְנָתַן אֶל-מוֹזוֹת הַבַּיִת
וְאֶל-אַרְבַּע פְּנוֹת הָעֹזָה לְמִזְבֵּחַ וְעַל-מוֹזוֹת שֵׁעַר
הַחֲצֵר הַפְּנִימִית: וְכֵן תַּעֲשֶׂה בַשְּׁבֻעָה בַחֹדֶשׁ
מֵאִישׁ שִׁנְיָה וּמִסְּפִי וּכְפָרְתָם אֶת-הַבַּיִת: בְּרֵאשׁוֹן
בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ יְהוִה לָכֶם הַפֶּסַח חֹנֵן
שְׁבֻעוֹת יָמִים מִצּוֹת יֵאָכֵל: וְעֲשֶׂה הַנְּשִׂיא בַיּוֹם
הַהוּא בַּעֲדוֹ וּבְעַד כָּל-עַם הָאָרֶץ פֶּר הַחֲטָאֹת:
וּשְׁבַעַת יְמֵי-הַחֹג יַעֲשֶׂה עוֹלָה לַיהוָה וְשִׁבְעַת פָּרִים
וְשִׁבְעַת אֵילִים תָּמִימִם לַיּוֹם שִׁבְעַת הַיָּמִים וְחֲטָאֹת
שְׁעִיר עִזִּים לַיּוֹם: וּמִנְחַה אִיפָה לֶפָר וְאִיפָה לְאֵיל
יַעֲשֶׂה וְשִׁמֵן הֵינן לְאִיפָה: בַּשְּׁבִיעִי בַחֲמִשָּׁה עָשָׂר
יוֹם לַחֹדֶשׁ בַּחֹג יַעֲשֶׂה כְּאֵלֶּה שִׁבְעַת הַיָּמִים
בַּחֲטָאֹת כְּעוֹלָה וּכְמִנְחָה וּכְשִׁמֵן: כֹּה-אָמַר אֲדֹנָי

הפטרת פרשת החדש

יְהוָה שֵׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קָדִים יְהוִה סָגוּר
שֵׁשֶׁת יָמִים הַמַּעֲשֶׂה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִפְתַּח וּבַיּוֹם
הַחֹדֶשׁ יִפְתַּח: וּבֹא הַנְּשִׂיא דָרָךְ אוֹלָם הַשֵּׁעַר
מִחוּץ וְעַמֵּד עַל-מוֹזוֹת הַשֵּׁעַר וְעֲשֵׂה הַפְּנִינִים אֶת
עוֹלָתוֹ וְאֶת שְׁלָמָיו וְהַשְׁתַּחֲוֹחַ עַל-מִסְפַּן הַשֵּׁעַר
וְיָצֵא וְהַשֵּׁעַר לֹא-יִסָּגֵר עַד הָעֶרֶב: וְהַשְׁתַּחֲוֶה עִם
הָאָרֶץ פֶּתַח הַשֵּׁעַר הַהוּא בַשְּׁבֻתוֹת וּבַחֲדָשִׁים
לִפְנֵי יְהוָה: וְהָעוֹלָה אֲשֶׁר-יִקְרַב הַנְּשִׂיא לַיהוָה
בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֵׁשֶׁה כִּבְשִׁים תָּמִימִים וְאֵיל תָּמִים:
וּמִנְחַה אִיפָה לְאֵיל וּלְכִבְשִׁים מִנְחַה מִמֶּת יָדוֹ
וְשִׁמֵן הֵינן לְאִיפָה: וּבַיּוֹם הַחֹדֶשׁ פֶּר בָּדֶ-בָּקָר
תָּמִימִם וְשֵׁשֶׁת כִּבְשִׁים וְאֵיל תָּמִימִם יְהוִי: וְאִיפָה
לֶפָר וְאִיפָה לְאֵיל יַעֲשֶׂה מִנְחָה וּלְכִבְשִׁים כְּאֲשֶׁר
תִּשְׁיֵג יָדוֹ וְשִׁמֵן הֵינן לְאִיפָה: וּבֹא הַנְּשִׂיא דָרָךְ
אוֹלָם הַשֵּׁעַר יָבֹא וּבְדָרְכּוֹ יָצֵא: וּבִבּוֹאֹ עִם-הָאָרֶץ
לִפְנֵי יְהוָה בַּמּוֹעֲדִים הַבֹּא דָרָךְ שֵׁעַר צִפּוֹן
וְהַשְׁתַּחֲוֹת יָצֵא דָרָךְ-שֵׁעַר נֶגֶב וְהָבֹא דָרָךְ-שֵׁעַר
נֶגֶב יָצֵא דָרָךְ שֵׁעַר צִפּוֹנָה לֹא יוֹשֵׁב דָרָךְ הַשֵּׁעַר
אֲשֶׁר בָּא בוֹ כִּי נִכְחוּ יָצֵאוּ: וְהַנְּשִׂיא בְּתוֹכָם כְּבוֹאָם
יָבֹא וּבְצֵאתָם יָצֵאוּ: וּבַחֲנִיּוֹם וּבַמּוֹעֲדִים תִּהְיֶה
הַמִּנְחָה אִיפָה לֶפָר וְאִיפָה לְאֵיל וּלְכִבְשִׁים מִמֶּת

* יצא ק'

ידו ושמן היו לאיפה: וכי יעשה הנשיא נדבה
 עולה או שלמים נדבה ליהוה ופתח לו את-
 השער הפנה קדים ועשה את-עלתו ואת-שלמיו
 באשר יעשה ביום השבת ויזא וסגר את-השער
 אחרי צאתו: וכבש בן-שנתו תמים תעשה עולה
 ליום ליהוה בבקר בבקר תעשה אתו: ומנחה
 העשה עליו בבקר בבקר ששית האיפה ושמן
 שלישית ההין לרם את-הפלת מנחה ליהוה חקות
 עולם תמיד: יעשו את-הבבש ואת-המנחה ואת-
 השמן בבקר בבקר עולת תמיד: עד כהן לספרים.
 בה אמר אדני יהוה כיריפון הנשיא מתנה לאיש
 מבניו נחלתו היא לבניו תהיה אחותם היא
 בנחלה: וכיריפון מתנה מנחלתו לאחד מעבדיו
 יהיה לו עד-שנת הרפור ושבת לנשיא או
 נחלתו בניו להם תהיה: ולא יקח הנשיא מנחלת
 העם להוילתם מאחותם מאחותו ינחל את-בני
 למען אשר לא יפצו עמי איש מאחותו:

קריאה למפטיר בשבת וראש חדש

בשבת וראש חדש מוציאין שני ספרים כראשון קורין שבעה גברי
 נפי השבוע ואוכרים קרויש לעילא. ובספר שני קורין פרשת זו:
 וביום השפית שני-כבשים בני-שנה תמימים
 ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונקפו:
 עלת שבת בשבתו על-עלת התמיד ונקפה:
 ובראשי חדשיכם תקריבו עולה ליהוה פרים
 בני-בקר שנים ואיל אחד כבשים בני-שנה שבעה
 תמימים: ושלושה עשרנים סלת מנחה בלולה
 בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלולה
 בשמן לאיל האחד: ועשרון עשרון סלת מנחה
 בלולה בשמן לכבש האחד עולה ריח ניחח אשה
 לני: ונקפיהם חצי ההין יהיה לפר ושלישת ההין
 לאיל ורביעת ההין לכבש יין זאת עלת החדש
 בחדשו לחדשי השנה: ושעיר עגים אחד לתפאת
 לני על-עלת התמיד יעשה ונקפו:

הפמרת שבת וראש חדש

בישעיה ס"טו פ"ו.

בה אמר יהוה השמים נסאי והארץ תלם דגלי
 איונה בית אשר תבנו-לי ואינה מקום מגורתי:
 ואת-קד-אלה בני עשתתח נהיו קד-אלה נאם

המטרה לשבח וראש חדש

יהוה ואלוה אביס אל עני ונכח-דוח וחרד על-
דבתי : שוחט השוד מכה איש זוכה השה עורף
קלב מעקו מנחה דם-חזיר מזכיר לכנה מכרד
און גס-נהמה בחרו בדרכיהם ובשקוציהם נפשם
הפצה : גם-אני אבחר בתעלליהם ומגוריהם אביא
להם יסון קראתי ואין עונה דברתי ולא שמעו
ויעשו חרע בעיני ובאשר לא-הפצתי בחרו :
שמעו דבר-יהוה חתודים אל-דברו אמרו אחילם
שנאיכם מנדיכם למען שמי יכבד יהוה וגראח
בשמתחכם והם יבשו : קול שאון מעיר קול
מהיבל קול יהוה משלם גמול לאיבי : בטרם
תחיל ילדה בטרם יבוא תבל לה והמליטה זכר :
מי-שמע פזאת מי ראה פאלה תיחל ארץ בניס
אחד אם-יגיד גוי פעם אחת פיהלה גס-יודעה
ציון את-בגיה : האני אשפיר ולא אוליד יאמר
יהוה אם-אני המוליד ועצרהי אמר אל-ידי : שמתו
את-ירושלם וגילו בה כל-אהביה שישו אחיה
משוש כל-הפחאבדים עקיה : למען תינקו ושבועתם
משד תנחמיה למען תמצאו והתענגתם מניו בבלה :
בירכה ו אמר יהוה הנני נטה-אליה בנהר שלום
ויבנהל שוטף כבוד גוים וינקתם על-צד תגשאו

המטרה לשבח וראש חדש

ועל-ברבים תשעשעו : פאיש אשר אפו תנחמנו
בן אנכי אנתחמכם וכירושלם תנחמו : וראיתם
ושש לפכם ועצמותיכם כנשא תפרחנה ונדעה
יד-יהוה את-עבדיו ותעם את-איביו : כיהנה יהוה
פאיש יבוא וכסופה מרפכתי להשיב בחמה אפו
וגערתו בלהבי-אש : כי באש יהוה נשפט ובחר פו
את-כל-בשר ורפו חללי יהוה : הפתקדושים
והמפחירים אל-הנפת אתר אחת פתוד אכלי בשר
החזיר והשקץ והעקבך יחזרו יספו גאם-יהוה :
ואנלי מעשיהם ומחשבתיהם באה לקבץ את-כל
הגוים והלשנות ובאו וראו את-כבודי : ושמתו
בהם אות ושלוחתי מהם ופליטים אל-הגוים
תרשיש פול ולוד משכי קשת תובל ויגן האנים
הרחקים אשר לא-שמעו את-שמעי ולא-ראו את-
כבודי והגידו את-כבודי פגוים : והביאו את-
כל-אחיכם ומכל-הגוים ומנחה ליהוה פסוסיכ
ויכרכב ובצפים ובפחדים ובכפררות על הר
קדשי וירושלם אמר יהוה פאשר יביאו בני
ישראל את-הפנתה בכלי טהור בית יהוה : וגם
מהם אקח לבגדים ללוחם אמר יהוה : כי באשר
השמים התקדושים והארץ תהודש אשר אני עשה

הפטרה לערב ריח שחל בסבת

יהונתן מעם השלחן בחרי-אף ולא-אלל לחם-
החדש השני לחם פי-נעצב אר-דוד פי הכלטן
אביו : והי בפקר ויצא יהונתן השדה למועד דין
ונער קטן עמו : ויאמר לנערו ריח מצא-נא את-
הנחצים אשר אנכי מורה הנער ריח והוא-ירה
הנחצי להעברו : ויבא הנער עד-מקום הנחצי אשר
ירה יהונתן ויקרא יהונתן אחי הנער ויאמר
הלוא הנחצי ממך והקאה : ויקרא יהונתן אחי
הנער מהרה תישה אל-סעמד מלקט גער יהונתן
את הנחצים ויבא אל-ארגיו : והנער לא-ידע מאומה
אף יהונתן ודוד ידעו את-הדבר : ויפן יהונתן
את-בליו אל-הנער אשר-לו ויאמר לו לך הביא
הקיר : הנער בא ודוד קם מאצל הנגב ויפל
לאפיו ארצה וישתחו שלש פעמים וישקפו איש
את-לעהו ויכפו איש את-לעהו עד-דוד הגדיל :
ויאמר יהונתן לדוד לך לשלום אשר נשבענו
שנינו אנחנו בשם יהוה לאמר יהוה יהוה פיני
ויכר ויבין צעי ויבין ורעה עד-עולם :

תפלת שחרית לשבת

סדר קימה

כאשר עשיתו יקום וישארו

מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהתורה נבי
גשמתו בחמלה רבה אמנתך:

קודם סעודת סיכך חזר כהנא יסמיל לנכד כהנא מ

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצונו על גמילת ידים:

כל מיני כמחוסס לרכי בין גדלים כן קטנים ינכך:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר יצו
את האדם בחכמה ובראבו נקבים נקבים
חלולים חלולים גלוי וידוע לפני כסא כבודך
שאתם יסתם אהו מהם. או אם יפתח אהו מהם.
אי אפשר להתקיים אפילו שעה אחת: ברוך
אתה יי רופא כל בשר ומפליא לעשות:

נכנס לרצב כחוס:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצונו על מצנת ציצית:

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתתן
חשובה מצנת ציצית לפניך כאלו קומתיה
בכל פרטיה ודקדוקיה ובגנותיה ותריג מצנת
התלויים בה אמן מלה:

עמיפת טלית גדול

כמעט כדקס לנים טל טלים גדול קודם ככס יאמר לנו סמקוסוס
ברכי נפשי את יי אלהי גדלת מאד. הוד והוד
לקשת. עשה אור בשלמה. נוטה שמים פריעת
קודם עמיפת טלים יאמר זכ :

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחילו
ירחימו ליחד שם ייה ברה ביהודא שלים
בשם כל ישראל. הריני מתעטף גופי בציצית
ובן התעטף גשמי ורמח איברי ושסה גידי
באור הציצית העולה תריג. ובשם שאני
מתבסח בטלית בעולם תזה בן אצכה לחלוקא
ודבנן ולטלית נאה לעולם הבא ועל ידי מצנת
ציצית ינצלו נפשי רוחי ונשמתי ותפילתי מן
החיצונים ותפילתי יפרוש כנפיו עליהם ויצילם
באשר יעיר קבו על טוליו ירחף ותהא חשובת

עמיפת טלית גדול

מצנת ציצית לפני הקדוש ברוך הוא כאלו
קומתיה בכל פרטיה ודקדוקיה ובגנותיה ותריג
מצנת התלויים בה אמן מלה:
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצונו להתעטף בציצית:

ויכנס כלשו כמלים ויאמר זכ :

מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיה
תחסיון: ירוון מדשן ביתך ונחל עדניה
תשקם: כי עמך מקור חיים באורה נראה אור:
משך חסדך לירעיף וצדקתך לישרי לב:

תפלה קודם התפלה

פתח אלהי ואמר רבון עלמין דאנת הוא חד ולא בחשבו
אנת הוא עלאה על כל עלאין סתימא דכל סתימין
לית מחשבה תפיסא בך כלל. אנת הוא דאסקית עשר
תקנין וקנין להו עשר ססירין לאנתנא גהון עלמין
סתימין דלא אתנלון עלמין דאתנלון וכהו אתפסיות
מבני נשא ואנת הוא דקשר לון וסיחד לון. בגין דאנת
מלנא כל מאן דאפריש חד מתבריה כאלו אפריש בך
רבון עלמין אנת הוא עלה העלות וסבת הפכות דאשק
לשילא בתי גביש ותיא גביש כנשנא לנשא דאיה

תים לנושא ובה לית דימיון ולית דייקנא ככל מה דלגא
 זלבר. ובראת שמיא וארעא ואפקית מהון שמעא וסיהרא
 והקבא ומולאי ובארעא אילגין ודשאין ונגתא דעון ועשין
 ותיון ועוסין ובערין ובגו נשא לאשתמדע בהון עלמין ואיד
 יתנגו בהון עלמין ותמאין ואיד אשתמדע עלאי ותמאין
 ולית דיבע קה כלל. ובר מהו לית יחדא בעלא ותמא
 ואנת אשתמדע מעלא ותמא ואנת אשתמדע אדון על
 עלא וכל ספרא כל חד איה לה שם דיבע ובהון אתקראו
 סלאכיא ואנת לית לה שם דיבע דיאנת הוא סמלא כל שמחן
 ואנת לית לה שם דיבע דיאנת הוא סמלא כל שמחן. ואנת
 הוא שלימו דכלהון פר אנת תסלק מניהו אשתמארו כלהון
 שמחן כגוסא בלא נשמחא. אנת חכים ולא בהכמתא דיעא
 אנת הוא מבין ולא כבינה דיעא ולית לה אתר דיעא
 עלא לאשתמדעא תקפה וחילוף לבני נשא לאתחואה לון
 איד יתנגו עלמא דרינא ובהכמי דאית צדק ומשפט כסות
 עובדיהון דיבני נשא ודין איהו גברון ומשפט עמידא
 דאמצעייתא צדק מלכותא קדישא מאוני צדק תרין סמכי
 קשוט הין צדק אוח פריית. כולא לאתחואה איד מתנגו
 עלמא אכל לא דאית לה צדק דיעא דאיהו דין ולא
 משפט דיעא דאיהו רחמי ולא מכל מדות אלון כלל
 ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

לשם יתרו קודשא ברוך הוא ושביבנימיה בן החיל

דדימו ליהרא שם יד ברה ביהודא שלום בשם
 כל ישראל. תריני מתפלל תפלה (שחרית).
 (מוסף). ליתד ספירות העליונות ולהמשיך שפע
 וברכה עליהן ומשם אל הסדרנות התחתונות
 ומשם יושפע על נפשנו ורחמינו ונשמחנו לעבדך
 וליראה ולאהבה את שמך נצח סלה ועד. ויהיה
 תפלתנו מקבלת וברוך לפני כסא כבודך
 להעלות על ידי תפלתנו פירווי גצווי הקדושה
 אשר נהפזרו בין הקליפות חיל בלע ויקיאנו
 מבטנו יורישנו אל ובלע המות לגצח ותצרך
 תפלתנו עם שאר תפלות הצדיקים הירעים
 והמכונים כל כונת צירופי שמונתה הקדושים
 וכל היודים ויווני מדות העליונות הבאים על
 ידי התפלות והברכות. ותפלתנו זו אנו מכונים
 דרך כלל לדעת רבי שמעון פר יתאי הקדוש
 ודעת רבי אלעזר גנו ודעת יוחם בן עוזיה
 הקדוש. ופינו בפייהם ותפלתנו בתפלתם
 ובנותנו בבנותם. ודרי אנו סומכים עליהם
 ככל מכל כל. יהי לרצון אמרי פיני ותקו
 לבני לסקיה יתרה צורני ונאלנו:

קדם התפלה

ידיד נפש אב הרחמן. משוך עבדך אל רצונך.
יריץ עבדך כמו איל. ישמחה אל מל
הדריך. יערב לו ידירותיה מנופת צוף וכל טעם:
הדור נאה ויו העולם. גפשי חולת אהבתך.
אנא אל נא רפא נא לה. בהראות לה
נועם ונר. אז תתחנן ותתפא. והיתה לה
שמחת עולם:

ותיק וקמו רחמיך. וחסה נא על בן אהובך.
כי זה פשה נקסוף נכספתי. לראות
בתפארת עזך. אלה חמדה לבי וחוסה נא
ואל התעלם:

הנלה נא ופרוס חביבי. עלי את סבת שלומך.
תאיר ארץ מכבודך. גגילה ונשמחה בך.
סתר אהוב כי נא מצעד. וחננו כימי עולם:

קדם סיכנו נפש סכנס יסמוס וסנוז זס:

סח טבו אהליך יעקב משכנתיה ישראל: ואני
ברב חסדך אבא ביתך אשתחיה אל היכל
קדשך ביראתך: יי אהבתי מעון ביתך ומקום
ששון כבודך: ואני אשמחה ואתרעה אברכה

בקשה

לפניי עשי: ואני תפילתי לך עת רצון אלודים
ברב חסדך ענני באמת ישעה:

אדון עולם אשר מלך. בטרם כל יציר נברא:
לעת בעשה בחפצו כל. אני מלך שמו

נקרא: ואדני ככלות הכל. לכיו מלך נורא:
והוא היה והוא הנה. והוא יהיה בתפארה:

והוא אחד ואין שני. להמשיכו להחזקתה: והוא
ראשון והוא אחרון. לכל חומר ולכל צורה:

כלי ראשית בלי חכמית. ולו העו ותמסרה:
כלי ערך בלי רמיון. בלי שנוי ותמסרה: בלי

חפיר בלי פירוד. גדול כח ותגבורה: והוא
אלי וחי נואלי. וצור חקלי ביום צרה: והוא

גסי ומנוס לי. מנת פוסי ביום אקרא: והוא
רופא והוא מרפא. והוא צופה והוא עזרה:

בירו אפקיד רחמי. בעת אישן ואעירה: ועם
רנתי גותתי. אדגילי ולא אירא: במקדשו תגל

נפשי. משיחני ישלח מהרה. ואז נשיר בבית
קדשי. אמן אמן שם הנורא:

אברהם את יזה אשר יעני אף לילוח ירתי כליותי: שותי
יחי לעני קמדי כי סיטני כל אמת: לבו שמו

לפי וְיָגֵל כְּבוֹד אֵף בְּשֵׁי יִשְׁעוֹן לְכַמְחָ: כִּי לֹא תַעֲבֹד גַּם
 לְשֹׂאֵל לֹא תִמֵן תְּסוּדָה לְרֵאוּת שְׂחַת: תוֹדִיעֵנִי אֲנִי חַיִּים
 שִׁבְעַת שְׁמֵחוֹת אֵת פְּנֵיךָ נְעִימוֹת בְּיַמֶּיךָ נֶצַח: כִּי יִמֵן מִצִּיּוֹן
 יִשְׁעֵת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוֹב יְיָ שְׁבוֹת עִמּוֹ יֵגַל יִשְׁכַּב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל:
 שְׁעֵרֶךָ בְּדַמֵּי הַיָּם תַּחֲתֶהּ וְהַדָּל שׂוֹאֵל לְפָנֶיךָ יֵה סִלְחָת: לֵךְ
 תִּבְאֵה תַּסְלִחֵי וְשׁוֹעֵי מִקּוֹם כְּבֹשׁ וְעִשְׂרוֹן וּמִנְהַת:
 שְׁעֵרֶךָ מֵאֵד עֵי רֵצָה וְשִׁמְעוּ לְשׁוֹנֵי וְאִם אֲשַׁנֶּה לְפָנֶיךָ
 יֵה סִלְחָת: שְׁעֵרֶךָ תְּרִימוֹת לֵךְ לְבִי וְעֵינַי נִמְה אִין וְגַם עֵץ
 מִקְּתָה: שְׁעֵרֶךָ שְׁמַע קוֹלִי וְשׁוֹעֵתִי הַקְּשִׁיבָה וְתַסְלִחֵי מִקּוֹם
 קִרְבִּי לְקִתָּה: שְׁעֵרֶךָ עֲנֵה קוֹלִי וְשׁוֹעֵתִי וְנִיבִי וְעֵינֶךָ עַל עַם
 נִכְאָה מִקְּתָה: שְׁעֵרֶךָ רֵאֵה כִּי נִכְנַעַה רֹחִי בְּקִרְבִּי וְנִשְׁמַחִי
 מֵאֵד דְּלֵה וְשִׁחָה: שְׁעֵרֶךָ רַחֵם וְחַנּוּן לְפָנֶיךָ תִּמְאֵנוּ סִלַּח
 לֵט וְשִׁלַּח לֵט וְרַחֲמֶה: שְׁעֵרֶךָ חַיִּים וְרַחֵם עַל פְּלִישְׁתִּי
 אִירָאֵל וְהִצִּיאֵם מִצָּרָה לְרַחֲמֶה: שְׁעֵרֶךָ מִקּוֹם מִקְּבֹשׁ מִמֵּן
 מֵאֵד עֲלֻמִּים וְשֵׁם נִעְלָה וְנִרְאָה בְּשִׁמְחָה: שְׁעֵרֶךָ יִשְׁכַּם
 יֵה עַל אֲרָמֹתָם וּמִכְנָם וְיִשְׁכַּבִּים בְּהַאֲסֵם וּבְכַמְחָה: שְׁעֵרֶךָ
 מִתָּה עֵץ וְשִׁשׁ עֵץ וְגַם תַּסְפֵּה וְדוֹנֵיט בְּרַחֲסֶיךָ יֵה סִלְחָת:
 שְׁעֵרֶךָ לֵךְ עֵי וְתַחֲנִנֵי יְדוּהָ הִצִּיאֵנוּ מִצָּרָה לְרַחֲמֶה: שְׁעֵרֶךָ
 אֲדוֹן עוֹלָם לֵךְ חֲמִיד אֲכֵדָה יִשְׁעֵתֶךָ לְעַם עֵי שְׁלֵחָת: שְׁעֵרֶךָ
 גַּם אֵלִים וְיִלְדוּ לְעַד לְעוֹלָם וְאֲדָרֶךְ עַל הַיָּם יִצִּיֵן וְרַחֲמֶה:
 שְׁעֵרֶךָ יִרְצֵה שׁוֹכְנֵי אֶרֶץ יַבְדֵּי וְיִאֲסִרוּ לֵךְ יְדוּהָ תַּסְלִיחָה
 שְׁעֵרֶךָ מֵאֵד שֵׁשׁ לְעַל הַיָּמִינִי וְהַיָּמִינִי קוֹל יִצִּיֵן

וְיִתְחַנֵּן שְׁעֵרֶךָ

כָּל פְּרִיאֵי מַעֲלָה וּמִסְתָּה יִעֲדוֹן יִצְדוֹן כָּלֵם כְּאֲדָר יְדוּהָ אֲדָר
 וְשִׁמְעוּ אֲדָר: יִעֲדוֹן שְׁלֵשִׁים וְשִׁמְעוּ נְתִיבוֹת שְׁכִיבֶיךָ וְכָל
 מִכֵּן יְסוּדֵם יִסְפְּרוּ אֵת נְדָלֶךָ וְהֵם יִצְדוּ כִּי הַלֵּל שְׁלֵךְ וְאֲתָה
 תֵּאֵל הַמַּלְאָךְ הַמִּיּוֹדֵד: יִעֲדוֹן לִבְבוֹת בְּהַשְׁבֵּם עוֹלָם בְּנֵי.
 יִמְצְאוּ כָּל יֵשׁ בְּלִתֶּךָ שְׁנוֹי בְּמִסְפָּר בְּמִשְׁקַל הַלֵּל מִנֵּי כָּלֵם
 נִתְּנוּ מְרֻעָה אֲדָר: יִעֲדוֹן מְרֵאֵשׁ וְעַד סוֹף יֵשׁ לֵךְ מִיָּמֵן
 אֲמֹן חַיִּים וְקִדְּם וְתִמְיָן שִׁחַק וְתַבֵּל לֵךְ עַד נְאֻמֵּי מִנְהָ אֲדָר
 חֲסֵה אֲדָר: יִעֲדוֹן הַלֵּל מִסְפָּר נִפְדָּר וְבֹדֵד אֲתָה תַעֲמֹד וְהֵם
 יִאֲבֹדוּ אֲבֹדֵד לָכֵן כָּל יִצְדֵד יִמֵן לֵךְ כְּבוֹד כִּי מְרֵאֵשׁ וְעַד
 סוֹף הַלֵּל אֲבֵד אֲדָר: יִעֲדוֹן

יִקְדָּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח בְּגִמְצָא וְאִין עַת אֵל
 מִצִּיאֵאוֹתוֹ: אֲדָר וְאִין יְחִיד בְּיַחֲדוֹ וְגַעֲלֵם
 וְגַם אִין סוֹף לְאַחֲדוֹתוֹ אִין לוֹ רַמּוֹת הַגּוֹף
 וְאִינוּ גוֹף לֹא נִעְרַף אֵלָיו קְדָשָׁתוֹ: קְדָמוֹן לְכָל
 דְּבַר אֲשֶׁר נִבְרָא רֵאוּשׁוֹן וְאִין רֵאוּשִׁית לְרֵאוּשִׁיתוֹ
 הַגּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל נִצְרָה יוֹרֵה נְדָלָתוֹ וּמְלַכְתָּתוֹ:
 שֹׁפַע גְּבוּרָתוֹ נְהַנּוּ אֵל אֲנִשֵׁי סִנְלָתוֹ וְתַסְפֵּרָתוֹ:
 לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמִשְׁחָה עוֹד גְּבִיא וּמִבִּישׁ אֵת
 תַּמּוּנָתוֹ: תוֹרֵת אֲמִתּוֹ נִמֵן לְעַמּוֹ אֵל עַל יַד
 גְּבִיאֵי נְאֻמֵן בִּיתוֹ: לֹא יִחְלִיף הַאֵל וְלֹא יִסִּיר
 דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְוֹלָתוֹ: צוּקָה וְיִדְעַס סְחָרֵטוֹ

סביב לסוף דבר בקדמותו: נזמל לאיש קטן
 כמקצלו. נותן לרשע רע גרשעתו: ישלח לקץ
 ימין משיחגו. לפדות מחבי קץ ושועתו: מתים
 יחיה אל ברוב חסדו. ברך עדי עד שם תהלתו:
 אלה שלש עשרה הם עיקרים. יסוד תורת
 משה ונבואתו:

פסוקי דזמרה

ותתפלל חנה והאמר עלץ לבי ביה רמה קרני
 ביה רחב פי על אויבי בישמחתי בישועתי
 אין קדוש ביה כי אין בלתי ואין צור כאלהינו:
 אל תרבו תרבו נבחה נבחה יצא עתק מפיכם
 כי אל דעות יולו נתפגרו עלילות: קשת גבורים
 חתים וגבשלים אורי חיל: שבעים בלחם נשקרו
 ודעבים חנלו עד עקרה לדה שבועה נדפת בנים
 אקללה: יי מכות ופחית מוריד שאול ויעל: יי
 מוריש ומעשיד משפיל אף מרוטם: מקים
 מעפר דל מאשפת רים אביון לחושיב עם
 גדיבים וקסא כבוד ונחלם ביה ליי מצקי ארץ
 גישת עליהם תבל: וגלי חסדיו ישמר השעשע

כחשך ידמו כי לא בלח יגבר אישי: יי וחתו
 מריכוז עליו בשמים קרעם יי ויון אפסי ארץ
 ויתן עז למלכו ויכרם קרן משיחו: איתוהי כמה
 נבדקו ונתמהוהי כמה חקיופיו מלכותה מלכות
 עלם ושלטנה עם דר ודר: ונאנהנו עמך וצאן
 מרעיתך נודה לך לעולם לדור ודור נספר
 תהלתך: ערב ובקר וצהרים אשיחה ואחמיה
 נישמע קולי: קרן יחד פכבי בקר ויריעו כל בני
 אלהים: לא אירא מרבות עם אשר סביב שתי
 עלי: ונאני ביה אצפה אוחילה לאלהי ישעי
 ישמעני אלהי: ביה לך יהוה הודלתי אתה תענה יי
 אלהי: רגלי עמדה במישור כמקהלים אכרף יי
 אלהי נשמה שנתת ביה חוזה היא אתה בראתה
 אתה יצרתה אתה נפתתה ביה ואתה
 משמרה יקרבי ואתה עתיד למלה מפני
 הלה חוזה ביה לעתיד לבא: כל זמן שהנשמה
 בקרבי מודה אני לסינה יי אלהי ואלהי אבותי
 שאמתה הוא רבון כל הפעשים ארון כל
 הנשמות. מושל בכל הקריות חיי ומים לעד:
 ברך אתה יי הפתוח נשמות לקנרים מתים ו

כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַשֶּׁכֶר
 כִּינָה לְהַכְחִיז בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱמִיָּה פּוֹקֵם עוֹרִים׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱמִיָּה מַתִּיר אֲסוּרִים׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱמִיָּה זוֹקֵף כְּפוּסִים׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱמִיָּה מַלְבִּישׁ עֲרוּמִים׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱמִיָּה הַנּוֹתֵן לְעֵרָה פֶּחַ׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱמִיָּה רוֹקֵעַ הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱמִיָּה הַמְכִּינ׃ מַצְעֲדֵי נָכָר׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱמִיָּה שֹׁעֵשֶׂה לִי כָּל צָרָתִי׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱמִיָּה אֲנִי יִשְׂרָאֵל בְּנִבְרָחָה׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱמִיָּה עוֹמֵר יִשְׂרָאֵל בְּתַפְאֲרָה׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱמִיָּה שְׁלֵא עֲשִׂנִי נוֹי (כּוֹתֵם)׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שְׁלֵא עֲשִׂנִי
 עֶבֶד (וְאִשָּׁה אוֹמֵר שְׂפָחָה)׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שְׁלֵא עֲשִׂנִי
 אֲשָׁרָה (וְאִשָּׁה אוֹמֵר שֶׁעֲשִׂנִי כְּרַעֲוֵנוּ)׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר
 חֲבָלֵי שִׁינָה מֵעֵינֵינוּ וְתַנּוּמָה מֵעַמְעָסֵינוּ׃
 וְהֵי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

שְׁתַּרְנְיֵלְנוּ בְּתוֹרַתְךָ וּתְדַבְּרֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאֵל
 תִּבְיָאֵנוּ לִידֵי חַטָּא וְלֹא לִידֵי עֲבִרָה וְלֹא לִידֵי
 נִסְיוֹן וְלֹא לִידֵי כִזְיוֹן וְתַרְחִיבֵנוּ מִיֵּצֵר הָרַע
 וְתַדְּבִיקֵנוּ בְּיֵצֵר הַטּוֹב וְתַגְּנוּ לְאַהֲבָה לְחֵן וּלְחַסֵּד
 וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָּל רוּאֵנוּ וְנִמְלֵנוּ
 חֲסָדִים טוֹבִים. כְּרוּךְ אַתָּה יי נוֹמֵל חֲסוּדִים
 טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃
 יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
 שְׁתַּצִּילֵנוּ הַיּוֹם וּבְכֹל יוֹם וְיוֹם מֵעַזֵּי פָּנִים
 וּמַעֲזוֹת פָּנִים. מֵאֲדָם רַע מֵאִשָּׁה רָעָה. מִיֵּצֵר
 רַע. מִחֶבֶר רַע מִשְׂכּוֹן רַע. מִפְּנֵעַ רַע. מֵעֵץ הָרַע
 מִלְּשׁוֹן הָרַע. מִפְּלִשְׁיָנוּת. מֵעֲדוּת שֶׁקָּר. מִשְׁנֵאֵה
 הַבְּרִיּוֹת. מֵעֲלִילָה. מִפְּתִיחַ מְשׁוּגָה. מִחֻלְאִים
 רָעִים מִמְּקָרִים רָעִים מִדִּין קָשָׁה וּמִכַּעַל דִּין
 קָשָׁה בֵּין שְׂדוּאָה בֵּין בְּרִית וּבֵין שְׂאִינוּ בֵּין בְּרִית
 וּמִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנָּם׃
 כְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
 בְּמִצְוֹתָיו וְרָצוֹנוּ עַל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ׃
 וְחַעֲרַב נָא יי אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תוֹרַתְךָ בְּפִינוּ
 וּבְסִיּוּת עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ

וַיִּצְעָצְעוּ וַיִּצְעָצְעוּ וַיִּצְעָצְעוּ בְּלִבָּם יָדְעוּ שִׁמְךָ
 וְלֹאֲמְרֵי תוֹרְתְךָ לְשִׁמְתָהּ בְּרוּךְ אַתָּה יי המלמד
 תורה לעמו ישראל:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אלהינו מלך העולם אשר בחר
 בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ
 בְּרוּךְ אַתָּה יי נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

נְדַבְרֵי יְהוָה אֵל מִטָּה לֵאמֹר כִּי־אֵל אֱהִי וְאֵל
 בְּנֵי לֵאמֹר כִּי תִדְבְּרוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אָמַר לָהֶם: יִדְבְּרוּ יי וְיִשְׁמְרוּ יֵאָר יי פְּנֵי
 אֱלֹהֵי וַיְהִי יֵאָר יי פְּנֵי אֱלֹהֵי וְיִשֶׁם לָךְ
 שְׁלוֹם: וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנֹכִי
 אֲבָרְכֵם:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ זְכָרְנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב
 מִלִּפְנֵיךָ וּפְקֹדוֹתֵינוּ בְּפִקְדֹת וְשׁוֹעֵה וְנִחְמִים
 מִשְׁמֵי שָׁמַי קָדָם וְזִכּוֹר לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ אֲהַבֵת
 הַקְּדוֹמוֹנִים אֲבָרְכֵם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֵת
 הַבְּרִית וְאֵת הַחֶסֶד וְאֵת הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
 לְאֲבָרְכֵם אֲבִינוּ בְּחַר הַמּוֹדֵיָה וְאֵת הַעֲקֵדָה
 שֶׁעָקַד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ בְּבֵית
 בְּתוֹרְתְךָ:

כִּי אֲחֵר תִּדְבְּרִים הָאֱלֹהִים וְהָאֱלֹהִים נִסְחָ אֶת־
 אֲבָרְכֵם וְיֵאָמֵר אֱלֹהֵי אֲבָרְכֵם וְיֵאָמֵר הַבְּנִי
 וְיֵאָמֵר קָדְמָא אֵת בְּנֵיךְ אֶת־יְהוָה אֲשֶׁר־אֲהַבֵת
 אֶת־יִצְחָק וְלֹד־לָךְ אֵל אֲרָץ הַמּוֹדֵיָה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם
 לְעֹלָתְךָ עַל אֲחֵר הַחַרִּים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֵי: בְּשִׁבְעַם
 אֲבָרְכֵם בְּבִקְרָת וְיִחַלֵּשׁ אֶת־חַמְדוֹ וְיִקַּח אֶת־שִׁבְעַ
 בְּעֵרְוֵי אִתּוֹ וְאֵת יִצְחָק בְּנוֹ וְיִבְרַע עֲצֵי עֹלֹת וְיִקַּם
 בְּלִדְךָ אֵל־הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר־אָמַרְתָּ לָּנוּ הָאֱלֹהִים: כִּי־סֵם
 הַשְּׁלִישִׁי וְיִשָּׂא אֲבָרְכֵם אֶת־עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת־
 הַמִּקְדָּשׁ מִרְחֹק: וְיֵאָמֵר אֲבָרְכֵם אֵל־נְעֻרָיו שֶׁכֵּר
 לָכֶם פֶּה עִם הַחֲמֹר וְאָנֹכִי וְהַנְּעַר נִלְכָה עַד־כִּי
 וְנִשְׁמַחְתֶּיךָ וְנִשְׂוִיבָה אֵלֵיכֶם: וְיִקַּח אֲבָרְכֵם אֶת־
 עֲצֵי הָעֹלָה וְיִשֶׁם עַל־יִצְחָק בְּנוֹ וְיִקַּח בְּיָדוֹ אֶת־
 הָאֵשׁ אֶת־הַפָּאֲבָלָת וְיִלְכֶי שְׁנֵיהֶם יְהוָה: וְיֵאָמֵר
 יִצְחָק אֵל־אֲבָרְכֵם אֲבִיו וְיֵאָמֵר אֲבִי וְיֵאָמֵר
 הַבְּנִי כִּי־וְיֵאָמֵר הַבָּה הָאֵשׁ וְהַעֲצִים וְאֵת הַשֶּׁה
 לְעֹלָה: וְיֵאָמֵר אֲבָרְכֵם אֱלֹהִים וְיִרְאֶה־לָּנוּ הַשֶּׁה
 לְעֹלָה בְּנוֹ וְיִלְכֶי שְׁנֵיהֶם יְהוָה: וַיִּבְאֵר אֵל־הַמִּקְדָּשׁ
 אֲשֶׁר אָמַרְתָּ לָּנוּ הָאֱלֹהִים יִבְנוּ שָׁם אֲבָרְכֵם אֶת־
 הַמִּזְבֵּחַ וְיַעֲרֹךְ אֶת־הַעֲצִים וְיַעֲקֹר אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ

תעם אתי על המוצא מפעל לעניים: וישנה
אברהם את יחידה את הפאולה לשחם את
בני: ויקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר
אברהם ואברהם ויאמר בני: ויאמר אל-השלה
ידך אל-הנער ואל-תעש לו מאימה כיוצא
בעמי כירבא אלהים אתה ולא חשבת את
בנה את יחידה מפני: וישא אברהם את עינו
ורא והנה איל אחר גאמו בפבד בקרניו וילצ
אברהם ויקח את האיל בעלה לעלה פחת
בני: ויקרא אברהם שם המקום ההוא יחיה ו
יראה אשר יאמר היום בנה יהוה יראה: ויקרא
מלאך יהוה אל-אברהם שנית מן השמים:
ויאמר בני בשבע עמי נאם יהוה כי ען אשר עשית
את הדבר הזה ולא חשבת את בנה את יחידה:
כירבד אברהם והרבה ארפה את-רעה בקרבני
השמים ובחול אשר על-שפת הים וירש רעה
את שער איביו: ותחברכו ברעה כל גוי הארץ
עקב אשר שמעת בקליו וישב אברהם אל-
עצרו וקמו וילכו יחד אל באר טבע וישב
אברהם נבאר טבע

הוא של עולם כמו שכתב אברהם אבי את החסד לעשר
תורה בלב שלם בן יבשו החסד את צדקה מצליח
ועליו בחסד על מידתו ותתנה עשן " אלתי במצח
הסוד ובסוד החסדים חזנים על לפניו ששוח הדין ובשוקן
תודל לשון תרון אשר מעמד יסעוד ויאמר ומגדלת
קום לו " אלתי את הדבר שהבטחת בתורה על יד
משה עבדך נאמר: וקראתי את בריתי עקב ואת בריתי
יקרא ואת את בריתי אברהם אולי ותאריך חסד:
ונאמר ואת גם זאת בהיותם בארץ איביתם
לא מאסתים ולא געלתים לכלתם להסר
בריתי אתם כי אני " אלהיכם: ונאמר וקראתי
להם ברית ראשונים אשר הוצאתי אתם מארץ
מצרים לעיני הנוגים להיות להם לאלהים אני:
ונאמר ושב " אלהיך את שביתך ורחמך ושב
וקבצך מכל העמים אשר הטיצך " אלהיך שפתי
אם יהיה נדחה בקצה השמים משם יקבצך " אלהיך ומשם יקחה:
ותביאך " אלהיך אל הארץ
אשר ירשו אבותיך וירשתה ותטיבך ותרחק
מאבותיך: ונאמר על ידי נביאך " חנני לה
קרני היה ודעם לגברים אף ישועתנו בעת
פדו: ונאמר ועתה יהא לעקב ומשם יקחה

ונאמר בכל צרתם לו צר ויטלאך פניו הושיעם
 באהבתו ובחמלתו הוא גאלם וינטלם וינשאם
 כל ימי עולם: ונאמר מי אל כמוך נושא עון
 ועבר על פשע לשארית נחלתו לא החזיק לעד
 אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבוש
 עונותינו ותשליך במצולות ים כל חטאתם:
 תתן אמת לעקב חסד לאברהם אשר גשבעת
 לאבותינו מימי קדם: ונאמר והביאותים אל
 הר קדשי ושפתיהם בבית הסלתי עולתיהם
 וחבתיהם לרצון על מזבחי כי ביתי תפלה
 יקרא לכל העמים:

אלו דברים שאין להם שיעור הפאה והבגדים והראיון
 וגמילות חסדים ותלמוד תורה: אלו דברים שאדם עושה
 אותם אוכל מפורותיהם בעולם הזה והקרן קמת לו לעולם
 הבא. ואלו הם כבוד אב ואם וגמילות חסדים ובקור חולים
 והתנעת אורחים והשקמת בית הגנסת והבאת שלום בין
 אדם לתביו ובין איש לאשתו ותלמוד תורה בנגד כלם:
 לעולם יהא אדם רוא שמים בפתר בגולוי ומורה
 על האמת הדיבר אמת בלבבו תשכם ואמר:

רבוץ (בל) העולמים ואדוני האדונים לא עד
 צדקותינו אנתנו מפילים מתנננינו לפנה בי על

רחמיך ורבים. יי שמעה יי סלחה יי הקשיבה
 ועשה אל תאחר למענה אלתי כי שמך נקרא
 על עירך ועל עמך. מה אני מה חיינו מה חסדנו
 מה צדקותינו מה ישועתנו מה חסדנו מה נבחרתנו
 מה נאמר לפניה יי אלתינו ואלתי אבותינו הלא
 כל הנבחרים באין לפניה ואנשי השם בלא היו
 וחקמים בבלי מדע ונבוגים בבלי השכל בירוב
 מעשינו תהו וימי חיינו הבל לפניה ומותר
 האדם מן הבחמה און כי הפל הבל. לכו
 הנשמה הטורה שהיא עתידה ליתן דין וחשבון
 לפני כסא כבודך וכל נזים באין נגדה: שנאמר
 הן נזים כמר מדלי וקשחק מאזנים נחשבו הן
 איום פדק יטול:

אכל אנחנו עמך בני בריתך בני אברהם איתך
 שנשבעת לו בחר המורה. זרע יצחק
 עמך שנשבעת על נפי הפזבח עדת יעקב בנה
 כבודך שמא הבהתך שאהבתך אותו ומשמחתך
 ששמחת בו כראת שמו ישראל וישרון:

לפיך אנחנו חגיגים להודות לך לשבחך
 לשאך הלהטך ולתן לך שבת

והודיה לשמה הגדול ותקיים אנהנו לומר לפניך
 שירה בכל יום תמיד אשרנו מה טוב חלקנו
 ומה נעים נורלנו ומה יפה מאד ורשתנו. אשרנו
 קשאונו משפיימין ומעריבין בכתמי בגסיות ובבבתי
 סדר שות ומעחדים שמך בכל יום תמיד ואומרים
 פשמים באתה:

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד:

(גלות) ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אתה הוא אחד קודם שבראת העולם ואתה
 הוא אחד לאחר שבראת העולם אתה
 הוא אל בעולם הזה ואתה הוא אל בעולם
 הבא ואתה הוא ושנותך לא יתמו. קדש שמך
 בעולמך על עם מקדשך שמך. ובישיעתך מלכנו
 תרום ותגביה בקרנו והושיענו בקרוב למצו
 שמך: ברוך המקדש שמו ברבים:

אתה הוא יי האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת בשמי
 השמים העליונים והמתחתונים אתה הוא ראשון ואתה
 הוא אחרון ומבלעדך אין אלהים. קדש נפשות קדש מארבע
 קצוות הארץ יצוי ויש כל בני עולם כי אתה הוא

אלהים לבדך עליך לכל ממלכת הארץ אתה עשית את
 השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בה ומי בכל
 מעשה ידך בעליונים ובמתחתונים (או במתחתונים) שיאמר
 לך מה תעשה ומה תפעל. אבינו שבשמים חי וקיים עשה
 עמנו צדקה וחסד בעבור נבדד שמך הגדול הגבור והנורא
 אשר קרא עלינו וקם לנו יי אלהינו מה שכתוב את הדבר
 שהבטחתנו על ידי צנניה חזק נאמר בעת הליא אביא
 אתכם ובעת קבצי אתכם כי אתן אתכם לשם ולתהלה

בכל עמי הארץ בשבחי את שבחתיכם לעיניכם אמר יי:
 יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלו אבותינו שאתכם עלינו
 ותמהול לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו
 ותמהול ותסלח לכל פשעינו ושתבנה בית המקדש במתה
 קיימי ונקריב לפניך קרבן תמיד שכתוב פענע כמו
 שכתבת עלינו בתורתך על ידי משה עבדך נאמר:

מדבר יי אל משה לאמר: צו את בני ישראל
 ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי
 ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי כמועד: ואמרת
 להם זה האשה אשר תקריבו ליהוה בכלשים
 בגרשנה תמימם שנים ליום עלה תמיד: את
 הקבש אחד תעשה בכקר ואת הקבש השני
 תעשה בין הערפים: בעשירית האיפה קלה

למנחה בלילה בשמן בחית רביעית ההין: עלת
 תמיד העשית בחר סיני לרבים נחת אשה ליהודה
 ונספו רביעית ההין לקבש האחד בקדש הפך
 נספו שחר ליהודה: ואת הקבש השני מעשה בין
 הערבים במנחת הבקר ונספו מעשה אשה
 רח נחת ליהודה:

לסגם וביום השבת שגר כבשים בגי שנה תמימם
 ושני עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן ונספו:
 עלת שבת בשבתו על עלת התמיד ונספה:
 נלסס סגם ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליי פרים
 בגר בקר שנים ואיל אחד כבשים בגר
 שנה שבועה תמימם: ושלשה עשרנים סלת
 מנחה בלילה בשמן לפר האחד ושני עשרנים
 סלת מנחה בלילה בשמן לאיל האחד: ועשרון
 עשרון סלת מנחה בלילה בשמן לקבש האחד
 עלה בית נחת אשה לוי: ונספיהם חצי ההין
 יהיה לפר ושלישת ההין לאיל ורביעית ההין
 לקבשין ואת עלת חדש בחדשו לחדשי השנה:
 ושעיר עזים אחד לחטאת לוי על עלת התמיד
 עשה ונספו:

אתה הוא יי אלתינו שהקמירי אבותינו לפניך
 את קטורת הסמים בזמן שפית הפקדוש
 קים. עאשר צוית יי יי טל ידי משה נביאך
 כפתוב בתורתך: ויאמר יהודה אל משה ואל
 סמים נטה וישחלת ויחלפנה סמים וילבנה זבח
 בד כבוד יהיה: ועשית אתה קמדת רקח מעשה
 רקח ממלח שהור קדש: ושחקת ממנה הדק
 ונתת ממנה לפני העדת באהל מועד אשר
 אנעד לה שמה קדש קדשים תהיה לכם: ונאמר
 והקמיר עקיו אהרן קטורת סמים בבקר בבקר
 בהיטיבו את הנרות יקמירנה: ובהעלות אהרן
 את הנרות בין הערבים יקמירנה קטורת תמיד
 לקני יהודה לדרתיכם:

אט רבנן פטום הקמרת ביחד היה נעשית. שלש מאות
 וששים ושמונה מנים היו בה. שלש מאות וששים
 ותשעה כמנן: מות החמה. מנה בכל יום פס בשחרית
 וקום בין הערבים. ושלשה מנים יתרים שמתם מכנס
 להן נזיל ונמל מהם מלא חמנו ביום הגפורים. ומחויין
 למכתשת בערב יום הגפורים. כדי לקום מנחת זבחה מן
 תדקה: ואחד עשר סמנים היו בה ואילו היו תדקי והחפור
 בנה. וכל כונה משנה שבעים שבעים מנה. מר. וישית

וְשֹׁמֵר עֲשֵׂה. וְכִפְתּוֹ. מִשְׁקָל שְׁשֵׁה עָשָׂר. שְׁשֵׁה עָשָׂר מִסֵּה
 הַקֶּשֶׁת שְׁנַיִם עָשָׂר. וְקִלְסוֹהַ שְׁלֹשֶׁה. וְקַמּוֹן תְּשֻׁעָה. בִּזְרִית
 בְּרִישׁוֹהַ תְּשֻׁעָה קָבוּץ. יָיִן קַמְרִיסוֹן הַיֵּיזֵן הַלְּמָא וְקַבִּיץ הַלְּמָא.
 וְאִם לֹא מִצָּה יִי-דֵה יִסֵּן מִבֵּית חֹמֶר חֲרִיף עִתִּיק. מִלֶּחֶ
 יִי מִית רֹבֵעַ (הַקָּב) מַעֲלָה עֲשׂוֹן כֹּל שְׁהוּא. רַבִּי נֶתָן הַכְּבִלִי
 וְאִמֵּר אִף כֶּסֶף הַדְּרוֹן כֹּל שְׁהוּא. וְאִם נֶתָן כֶּה דִּבְשׁ פִּסְלָה
 וְאִם חֹמֶר אַחַת מִכֹּל סַמְנִיָּה חַיִּיב מִיתָה. רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן
 זְמֵרָא לֹא אָמַר. הַצִּי אֵינוֹ אֵלָּא שָׂרָף הַזּוֹמֵם מַעֲצֵי הַקְּסָמָה.
 בִּזְרִית בְּרִישׁוֹהַ לְמָהּ הִיא בָּאָה כְּרִי לְשֹׁפֹת כֶּה אֵת הַצְּפוּרָן
 כְּרִי שְׁתָּרַח נֶאֱמַר. יָיִן קַמְרִיסוֹן לְמָהּ הִיא בָּאָה. כְּרִי לְשֹׁרֹת
 כֹּל אֵת הַצְּפוּרָן. מִכֵּנִי שְׁתָּרַח עֲרֵה. וְהִלָּא מִי רַגְלִים יִסֵּן לֹא
 אֵלָּא שְׂמָחַן מַכְוִיסוֹן מִי רַגְלִים בְּמַקְדָּשׁ מִכֵּנִי הַכְּבוֹד:

בָּאָה רַבִּי נֶתָן וְאִמֵּר כִּשְׁהוּא שְׁחָק. וְאִמֵּר חֲזִיק הַיֵּב הַיֵּב
 חֲזִיק מִכֵּנִי שְׁחָקוֹל יִמָּה לְבָשִׁים. פִּסְמָה לְהַצְּאִין
 בְּשֵׁרָה. לְשִׁלִּישׁ וְרִבְעֵי לֹא יִשְׁמַעוּ: אָמַר רַבִּי הַזְּרָה וְהַ
 הַכְּלָל. אִם נִמְדָּתָה בְּשֵׁרָה. לְהַצְּאִין אוֹ חֹמֶר אֲנֹחַ מִכֵּל
 טַמְנִיָּה חַיִּיב מִיתָה:

תָּנִי כִּי קָפְרָא אַחַת לְיִשְׁשִׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שְׁנָה הֵיחָה בָּאָה
 שֶׁל שְׂדֵים לְהַצְּאִין: וְעוֹד תָּנִי כִּי קָפְרָא. אִלּוּ הָיָה
 נֶתָן כֶּה קִרְמוֹב שֶׁל דִּבְשׁ אִין אָדָם יָכוֹל לְעַמֵּד מִכֵּנִי
 רִדְמָה. וְלִמָּה אִין קַמְרִיסוֹן כֶּה דִּבְשׁ מִכֵּנִי שְׁתָּרַח אֲמַרָה
 כִּי כֹל שְׂמָחַן וְכֹל דִּבְשׁ לֹא תִסְמַח מִכֵּנִי אִשְׁתֵּי לִי:

גִּם יִי צְבָאוֹת עֲשֵׂנוּ מְשֻׁבָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב מִלְּחָה:
 יִי צְבָאוֹת אֱלֹהֵי אֲדָם בּוֹסֵם כְּרִי: יִי הוֹשִׁיעָה
 סִפְלָד יַעֲנֵנו כִּיּוֹם קָרָאנוּ: וְעָרְכָה לִי מִנְחָה
 יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם כִּימֵי עוֹלָם וְכִשְׁנַיִם קַדְמוֹנִית:
 אֲנִי הִנֵּה מְסַדֵּר סִדְרֵי הַמַּעֲרָכָה מִשְׁמָא דְנִמְרָא
 (וְאֵלֶּכָּא דְאֵבָא שְׂאֵל). מַעֲרָכָה גְדוֹלָה קוֹדְמָת
 לְמַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קַמְוֹרָת. וּמַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל
 קַמְוֹרָת קוֹדְמָת לְסִדְרֵי שְׁנֵי גְזָרֵי עֲצִים. וְסִדְרֵי
 שְׁנֵי גְזָרֵי עֲצִים קוֹדְם לְדִישׁוֹן מְזֻבָּח הַפְּנִימִי.
 וְדִישׁוֹן מְזֻבָּח הַפְּנִימִי קוֹדְם לְהַטְבַּח חֲמֵשׁ גְּרוֹת.
 וְהַטְבַּח חֲמֵשׁ גְּרוֹת קוֹדְם לְדָם הַתְּמִיד. וְדָם
 הַתְּמִיד קוֹדְם לְהַטְבַּח שְׁמֵי גְרוֹת. וְהַטְבַּח שְׁמֵי
 גְרוֹת קוֹדְמָת לְקַמְוֹרָת. וְקַמְוֹרָת קוֹדְמָת לְאֵבָרִים.
 וְאֵבָרִים קוֹדְמִין לְמִנְחָתָה. וּמִנְחָתָה קוֹדְמָת לְחִבִּיתִין.
 וְחִבִּיתִין קוֹדְמִין לְגִסְכִּין. וְגִסְכִּין קוֹדְמִין לְמוֹסָפִין.
 וּמוֹסָפִין קוֹדְמִין לְכֹזָבִין. וְכֹזָבִין קוֹדְמִין לְחִמִּיד
 שֶׁל בֵּין הַעֲרָפִים: שְׂמָאָר וְעֵרָף עֲלֵיהָ הַעֲלָה
 וְהַקְּמִיד עֲלֵיהָ חֲלָבֵי הַשְּׁלָמִים. עֲלֵיהָ הַשְּׁלָם כֹּל
 הַקְּרָבָנוֹת בָּלֵם:

אֵינָא בְּכֵה גְדוֹלָה יִמְצֵה חֲמֵי צְרִיחָה אֲבִירָחִין

ככל רוח עמף שנבט מרנו נרא
 מא נבור וירשי יחדך כבבת שקמם.
 ברכם מדרם רחמם צדקה תמיד נמלם.
 תסין קדוש ברוב טובה נהל עתה.
 יחיד נאה לעמף פנה חכמי קדשתך.
 שועתנו קבל ולמע צעקתנו יודע תעלומות.
 ברוך שם נבוד מלכותו לעולם ועד :

רבונו העולמים אלה צויתנו להקריב קרבן
 התמיד במועדו ולהיות כהנים בעבודתם
 לרוחם בדיבנם וישאל במעמדם ועתה בעונותינו
 חרב בית המקדש ובטל התמיד ואין לנו לא
 כהן בעבודתו ולא לוי בדיבנו ולא ישאל
 במעמדם. ואלה אמרת וגשלתמה פרים שפתינו.
 לכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
 שיהא שים שפתותינו חשוד ומקובל ומרופח
 לפניך כלאי הקרבנו קרבן התמיד במועדו ועמנו
 על מעמרו : ונאמר וישחט אותו על דרך
 המזבח צפונה לפניי ורקע בני אהרן הכהנים
 את דמו על המזבח סביב : ונאמר זאת הודרה
 לעזה לפניך ולחשיה ולאשים ולפלאים
 קרבן העולמים

איהו מקומן של זבחים קדשי קדשים שחישתן
 בצמון וקפול וקפול דמן בכלי שרת בצמון ודמן מעין
 הניה על בין הבדים ועל הפרוכת ועל מזבח
 הזהב מתנה אחת מהן מעבבת שברי הדם
 היה שופך על יסוד מערבי שלמזבח החיצון
 אם לא נתן לא עכב. פרים הנשקפים ושעדים
 הנשקפים שחישתן בצמון וקפול דמן בכלי שרת
 בצמון ודמן מעין הניה על הפרוכת ועל מזבח
 הזהב מתנה אחת מהן מעבבת. שברי הדם היה
 שופך על יסוד מערבי שלמזבח החיצון אם לא
 נתן לא עכב אלו ואלו נשקפין בבית הדשן :
 חטאת הצבור ותחיד אלו הן חטאת הצבור
 קעדי ראשי חדשים ושל מצעות שחישתן
 בצמון וקפול דמן בכלי שרת בצמון ודמן מעין
 ארבע מתנות על ארבע קדנות. כעד עלה
 כפב שופנה לסוכב וקא לו לקרן דרומית מדרחיה
 מדרחיה צפונית. צפונית מערבית. מערבית
 דרומית. שברי הדם היה שופך על יסוד דרומי
 והכלין לפניו מן הפלעים לגבי קדמה כפב

מאכל ליום ולילה עד הצותה: העולה קודם
קדשים שחיטתה בצפון וקבול דמה בקלי שרת
בצפון ודמה שעון שמי מתנות שהן ארבע
ומעונה הפשטנותה וכליל לאשים זבחי שלמי
בבית ראשמות. אלו הן ראשמות אשם גילות
אשם מעילות אשם שפחה חרופה אשם נזיר
אשם מצורע אשם מליי. שחיטתן בצפון וקבול
דמן בקלי שרת בצפון ודמן שעון שמי מתנות
שהן ארבע ונאכלין לפנים מן הקלעים לזבחי
קהונה בקל מאכל ליום ולילה עד הצותה.
התורה ואיל נזיר קדשים קלים שחיטתן בקל
מקום בעזרה ודמן שעון שמי מתנות שהן ארבע
ונאכלין בקל העיר לכל אדם בקל מאכל ליום
ולילה עד הצותה. המזבח מהם כפיצא בהם אלא
שהמזבח נאכל לזבחים להשיחם ולבניהם
ילעבדיהם: שלמים קדשים קלים שחיטתן בקל
מקום בעזרה ודמן שעון שמי מתנות שהן ארבע
ונאכלין בקל העיר לכל אדם בקל מאכל לשני
ימים ולילה אחד: המזבח מהם כפיצא בהם אלא
שהמזבח נאכל לזבחים להשיחם ולבניהם

ילעבדיהם תכבוד ותפארת ותפארת קדשים
קלים שחיטתן בקל מקום בעזרה ודמן שעון
מתנות אחרת. וכלבד שהן בנגד תמיד: שינה
באכילתן תכבוד נאכל לזבחים ותפארת לכל
אדם ונאכלין בקל העיר בקל מאכל לשני ימים
ולילה אחד: הפסח אינו נאכל אלא בלילה
ואינו נאכל אלא עד הצותה ואינו נאכל אלא
למנונו ואינו נאכל אלא אדני

דני ישמעאל איש גושלש עשרה שנה הוציא התורה קדושת
בהן. מקל דחוס ומנוחה שנת. סבבן אב ותוב אחר.
סבבן אב משני הזבחים מעלל ופרס ומפרס וכלל. בקל
ופרס וכלל אי אחר דן אלא בעין הפרס. מקלל שהוא
צדק לפרס ומפרס שהוא צדק לכלל. כל דבר שחתום
בכלל ודא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו דא
אלא ללמד על הכלל כלל דא. וכל דבר שהיה בכלל
וצאו למען מען אחד שהוא כענין דא לתבא ודא
לתחמוד. וכל דבר שהיה בכלל ודא למען מען אחד
שלא כענין דא לתבא ודא לתחמוד. וכל דבר שהיה בכלל
ודא ליון בדרך חודש אי אחר יכול לתחוד לקללו
עד שחודשו תשוב לקללו בפרט. ודבר המה מענין
דבר המה מענין. ויש קדושת המנוחה מן המנוחה

עד שיבא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם :
 יהודה בן תימא אומר הוי עז כגמר וקל כגשר ורץ
 כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביו
 שבשמים. הוא היה אומר עז פנים לגיהנם.
 ובושת פנים לגן עדן :

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
 שתבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן
 חלקנו בתורתך. לעשות רצונך בלבב שלם :

והומר קדיש דכצנ :

יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא דיברא
 כרעותיה ומליך מלכותיה. ויצמח פורקניה.
 ויקרב משיחה. בתיכון וביומיוכו ויבתיי דכל בית
 ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן : יהא
 שמה רבא מברך לעלם ולעדמי עלמא יתברך.
 וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתחדד
 ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא בריך הוא לעקא
 מן כל פרקתא ושירתא השבחתא ונחמתא.
 ואמרו בעלמא ואמרו אמן :

על ישראל ועד רבנו ועל תלמידהו. ועל כל
 תלמידי תלמידהו. דעסקין באורייתא קדישהא.
 די באתרא דרין ודי בקב אתר ואתר

יהא להון ולבון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמין
 וחיין אריבין ומזין רויחא ופירקנא מן קדם
 אבוהון דשמיא וארעא ואמרו אמן :

יהא שלמא רבא מן שמיא. חיים ושבע.
 וישועה ונחמה ושיבא. ורפואה. ונאילה.
 וסליחה. וכפרה. ורייח ותצלה לנו ולכל עמו
 ישראל ואמרו אמן : עושה שלום במרומי הוא
 ברחמינו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל
 ואמרו אמן :

הודו ליי קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו :
 שירו לו זמרו לו שיחו בכל נפלאותיו : התהללו
 בשם קדשו ישמח לב מבקשי יי. דרשו יי ועזו
 בקשו פניו תמיד : זכרו נפלאותיו אשר עשה
 מפתיו ומשפטי פיהו. זרע ישראל עבדו בני
 יעקב בחיריו : הוא יי אלהינו בכל הארץ
 משפטייו. זכרו לעולם פריחו דבר צנה לאלה
 דור : אשר פרת את אברהם ושכנעתו ליצחק :
 ויעמידה ליעקב לחק לישראל פריית עולם :
 לאמר לד איתן ארץ כנען חבל נחלתכם :
 פדויתכם מתי מספר כמעט וגרים בה : ויתהלכו
 מגוי אל גוי ומממלכה אל עם אחר : לא הגיית

לְאִישׁ לְעִשְׁקֶם וַיִּזְכַּח עֲלֵיהֶם מַלְכִים׃ אֵל תִּנְעֹר
 בְּמִשְׁחֵי וּבִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעֹר׃ שִׁירוּ לִי כָּל הָאָרֶץ
 בְּשִׁירוֹ מַיִם אֶל יוֹם יִשׁוּעַתוֹ׃ סִפְרוּ בְּנוֹת אֶת
 כְּבוֹדוֹ בְּכָל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו׃ כִּי גִדּוֹל יי
 וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים׃ כִּי כָּד
 אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם עֲשָׂה׃ הוֹד
 וְהִדְר לְפָנָיו עַד וַחֲדוּה בְּמִקְוָמוֹ׃ הָבוּ לִי
 מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים הָבוּ לִי כְבוֹד וְעֹז׃ הָבוּ לִי
 כְבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבִזְאוּ לְפָנָיו הַשְׁתַּחֲוּוּ
 לִי בַּהֲדַרְת קֹדֶשׁ׃ חִילוּ מִלְּפָנָיו כָּל הָאָרֶץ אַף
 תִּפְזֹן תִּבְלַל בְּל תַּמּוּט׃ יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגְלַל
 הָאָרֶץ וַיֹּאמְרוּ בְּנוֹת יי מְלֶכֶ׃ יִרְעֵם הַיָּם וּמַלְאוּ
 יַעֲלֵץ הַשָּׁדָה וְכָל אֲשֶׁר בּוֹ׃ אִזּוּ יִרְגְּנוּ עֲצֵי הַיַּעַר
 מִלְּפָנָיו יי כִּי בָא לְשֹׁפֹט אֶת הָאָרֶץ׃ הוֹדוּ לִי
 כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ׃ יֵי וַיֹּאמְרוּ הוֹשִׁיעֵנו
 אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנו וּבְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת
 לְשֵׁם קֹדֶשׁךָ לְהַשְׁתַּבַּח בְּתִהְלֶיךָ׃ בְּרוּךְ יי
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ
 כָּל הָעַם אָמֵן וְהִלָּל לִי׃ רוּמְמוֹ יי אֱלֹהֵינוּ
 וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהֵרִם רַגְלָיו קְדוֹשׁ הוּא׃ רוּמְמוֹ יי
 אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהֵרִם קְדוֹשׁ בִּי קְדוֹשׁ יי אֱלֹהֵינוּ׃

נְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עֲוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבֵּה לְהַשִּׁיב
 אִפּוֹ וְלֹא יַעִיר כָּל חַמַּת׃ אַתָּה יי לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ
 מִמֶּנִּי חֲסִדֶךָ וְאַמְתָּךְ תִּמְיֵד וְצִדְקָתִי׃ זְכוּ רַחֲמֶיךָ יי
 וְחֲסִדֶיךָ כִּי מַעֲוֹלִם הִפַּח׃ תִּנּוּ עַד לְאֱלֹהִים עַל
 יִשְׂרָאֵל בְּאֹתוֹ וְעִזּוֹ בְּשִׂתְקִים׃ נִזְרָא אֱלֹהִים
 מִמִּקְדָּשְׁךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נוֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת
 לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים׃ אֵל נִקְמוֹת יי אֵל נִקְמוֹת
 הוֹשִׁיעַ׃ הַנְּשֵׂא שׁוֹפֵט הָאָרֶץ הַשֵּׁב גְּמוּל עַל
 גְּאִים׃ לִי הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בְּרַכְתָּךְ סֵלָה׃ יי
 צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה׃ יי
 צְבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בּוֹטַח בְּךָ׃ יי הוֹשִׁיעָה הַמַּלְאָךְ
 וַעֲגִנוּ כַּיּוֹם קְרִיאָנוּ׃ הוֹשִׁיעָה אֶת עַמְּךָ וּבְרוּךְ
 אֶת נִחְלֶיךָ וְרַעַם וּנְשֵׂאֵם עַד הָעוֹלָם׃ גִּבְשֵׁנוּ
 חֲפַתָּה לִי עֲזָרְנוּ וּמְגַנְּנוּ הוּא׃ כִּי בּוֹ יִשְׁמַח
 לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קֹדֶשׁ בְּתַחֲנוּ׃ וְהִי חֲסִדֶךָ יי עֲלֵי׃
 כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ׃ הִרְאֵנוּ יי חֲסִדֶךָ וַיִּשְׁעֶךָ תִּתֵּן
 לָנוּ׃ קוֹמָה עֲזָרְתָה לָנוּ וּפִדְדָנוּ לְמַעַן חֲסִדֶךָ׃
 אֲנִכִּי יי אֱלֹהֶיךָ הַמַּעֲלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֵב
 פִּיךָ וְאַמְלֵאֲהוּ׃ אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁכְכָה לוֹ אֲשֶׁרֵי
 הָעַם שִׁי אֱלֹהֵיו׃ וְאַנִּי בְּחֲסִדֶךָ בְּשַׁחֲתִי יִגַּל לִפִּי
 בִּישׁוּעָתָה אֲשִׁירָה כִּי כִּי גַמַּל עָלַי׃

בְּתִהְיֶה לְךָ: בְּרוּךְ יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם
וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל הָעַם אָמֵן הַלְלוּיָהּ: כַּל
הַנְּשָׂמָה תִּהְיֶה הַלְלוּיָהּ:

10 לְמַנְצֵחַ בְּנִינֵנוּת מְזֻמֹּר שִׁיר: אֱלֹהִים יִחַנְנוּ
וְיִבְרַכְנוּ יָאֵר פְּנֵיו אֶתְנוּ סֵלָה: לְדַעַת בְּאַרְצֵן
דְּרַבְּךָ. בְּכָל־גּוֹיִם יִשְׁעֶתְךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים.
יוֹדִיךָ עַמִּים כָּלֵם: יִשְׁמְחוּ וְיִרְנְנוּ לְאַמִּים כִּי
תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל. וְלְאַמִּים אֶבְרָךְ תִּנְחַם
סֵלָה: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים. יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֵם:
אַרְצֵן נִתְנָה יְבוּלָהּ יִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ:
יִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים וְיִרְאוּ אוֹתוֹ כָּל־אֶפְסֵי אֶרֶץ:

לְמַנְצֵחַ מְזֻמֹּר לְדוֹד: הַשְּׁמִים מִסְפָּרִים כְּבוֹד
אֵל וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מְגִיד הֶרְקַע: יוֹם לְיוֹם נִבְיַע
אוֹמֵר וְלַיְלָה לְלַיְלָה יִחַדֶּה דַעַת: אֵין אוֹמֵר וְאֵין
דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם: בְּכָל הָאָרֶץ יֵצֵא קוֹם
וּבְקִצָּה תִבֵּל מְלִיחָם לְשִׁמְשׁ שֵׁם אֱהֵל בְּהֵם:
וְהוּא בְּהֵתָן יֵצֵא מִחֶפְתּוֹ יִשִּׁישׁ כְּגַבּוֹר לְרוּץ
אֶרֶח: מְקִצָּה הַשְּׁמִים מוֹצְאוֹ וְתִקְפָתוֹ עַל קִצּוֹתָם
וְאֵין נִסְתָּר מִחֶפְתּוֹ: תּוֹרַת יי תְּמִימָה מְשִׁיבַת
נֶפֶשׁ: עֲדוּת יי נֶאֱמָנָה מִחֶקִּימַת פִּתִּי: פְּקוּדֵי יי
יִשְׂרָאֵל מְשִׁמְחֵי לֵב מִצּוֹת יי בְּרָה מְאִירַת עֵינָיִם:

יִרְאֵת יי טְהוֹרָה עוֹמְדַת לְעַד מִשְׁפָּטֵי יי אֲמַת
צְדָקוֹ יִחַדּוּ: הַנְּחַמְדִּים מְזֻהָב וּמְפֹרָב וּמְתוֹקִים
מִדְּבַשׁ וּנְוֹפֶת צוּפִים: גַּם עֲבָדְךָ נִזְהָר בָּהֶם
בְּשִׁמְרָם עֲקֹב רַב: שְׂגִיאוֹת מִי יִבִּין מִנְּסֻתוֹת
נִקְנִי: גַּם מְזֻדִים חֲשָׁךְ עֲבָדְךָ אֵל וּמְשָׁלוֹ בִי אֵין
אִיתָם וּנְקִיטִי מִפְּשַׁע רַב: יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֶמְרֵי
פִי וְהִגִּינוּ לְבִי לְפָנֶיךָ יי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי:

רְנְנוּ צְדִיקִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נְאוּהַ תְּהִלָּה: הוֹדוּ
לֵי כְּכֹנֹר בְּגַבֵּל עֲשׂוֹר וּמָרוּ לוֹ: שִׁירוּ לוֹ שִׁיר
חֲדָשׁ הַטִּיבוּ נֶגֶן בְּתַרְעוּתָהּ: כִּי יִשָּׁר דְּבַר יי.
וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאִמּוֹנָה: אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט
חֶסֶד יי מְלָאָה הָאָרֶץ: בְּדַבְּרֵי יי שְׁמִים נַעֲשׂוּ.
וּבְרוּחַ פִּיו כָּל צְבָאָם: כּוֹנֵם בְּגֹד מִי הַיָּם נוֹתֵן
בְּאוֹצְרוֹת תְּהוֹמוֹת: יִרְאוּ מִי כָּל הָאָרֶץ מִמְּנוֹ
יִגְדּוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תִבֵּל: כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי הוּא
צְוָה וַיַּעֲמֹד: יי הַפִּיר עֲצַת גּוֹיִם הִנֵּיא מַחֲשָׁבוֹת
עַמִּים: עֲצַת יי לְעוֹלָם תַּעֲמוֹד מַחֲשָׁבוֹת לְבוֹ
לְדוֹר וָדוֹר: אֲשֶׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר יי אֱלֹהָיו הָעַם
בְּחֵר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשְׁמִים הַבִּיט יי רְאָה אֵת
כָּל בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ הַשְׂגִּיחַ אֵל כָּל
יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד לְפָס הַמַּבִּין אֵל כָּל

מעשיהם: אין תמלך נושע ברב חיל גבור לא
יבצל ברב כח: שקר הפוסם לתשועה וברוב
חילו לא ימלט: הנה עין יי אל יראיו למיחלים
דחסדו: להציל ממות נפשים ולחיותם ברעב
נפשנו חתה ליי עזרנו ומנגנו הוא: פי בו
ישמח לפני פי בשם קדשו בטחנו: יהי חסדך
יי עלינו באשר יחלנו לך:

לדוד בשנותו את טעמו לפני אבימלך
ויגרשהו וילך: אברכה את יי בכל עת תמיד
תהלתו כפי: ביי תתהלל נפשי ישמעו עגבים
וישמחו: גדלו ליי אתי ונרוממה שמו יחדו:
דרשתי את יי ועניי ומכל מגרותי הצילני:
הביטו אליו ונהרו ופניהם אל יחפרו: זה עני
קרא ויי שמע ומכל צרותיו הושיעו: חונה
מלאך יי סביו ליראיו ויחלצם: טעמו וראו פי
טוב יי אשרי הגבר יחסה בו: יראו את יי
קדשו פי אין מחסור ליראיו: כפירים רשו
ודעבו ודרשו יי לא יחסרו כל טוב: לכו בנים
שמעו לי יראת יי אלמדכם: מי האיש החפץ
חיים אהב ימים לראות טוב: גצור לשונך
מגע ושפתך מדבר מרמה: סור מע ועשה

טוב בקש שלום ורדפהו: עניי יי אל צדיקים
ואזניו אל שועתם: פניי יי בעושי רע להכרית
מארץ זכרם: צעקו ויי שמע ומכל צרותם
הצילם: קרוב יי לנשברי לב ואת דבאי רוח
יושיע: רבות רעות צדיק ומכלם יצילנו יי:
שומר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה:
תמותת רשע רעה ושנאי צדיק יאשמו: פודה
יי נפש עבדיו ולא יאשמו כל החוסים בו:

תפלה למשה איש האלהים ארני מעון אתה
היית לנו בדרך ודד: בטרים הרים ילדו ותחולל
ארץ ותבל ומעולם עד עולם אתה אל: תשב
אנוש עד דבא ותאמר שובו בני אדם. פי אלף
שנים בפניך ביום אתמול פי יעבור ואשמרה
בלילה: זרמתם שנה יהיו בפקר כחציר יחדו:
בפקר יציץ וחלף לערב ימולל ויבש: פי בלינו
כאסף ובחמתך נבהלנו: שחה עונותינו לנגדך
עלמנו למאוד פניך: פי כל ימינו פנו בעברתך
בלינו שנינו כמו הקנה: ימי שנותינו קדם
שבעים שנה ואם בנבורת שמנים שנה ורחבם
שכל ואון פי גז חיש ונעופה: מי יודע עו אפה
יכיר אתך עברתך: למנות ימינו בן הודע ונביא

לבב חקמה: שובה יי עד מתי והנחם על
עבדיך: שפענו רפקר חסדך ונרננה ונשמחה
בכל זמינו: שמתנו פירות עניתנו שנות ראינו
רעה: יראה אל עבדיך פעלך והדרך על
בניהם:

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו
כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

יושב בסתר עליון בצל שדי ותלונן: אמר
לי מחסי ומצודתי. אלקי אבטח-בו: כי הוא
יצילה מפח יקושי מדבר תוהו: פאברתו אסך
לך ותחת כנפיו תחסה. צנה וסחכה אמתו
לא תירא ממהד ליקה. מחן יעוף יומם: מדבר
באפל והלך. מקטב ישוד צהרים. יפל מצדך
אלף ורבבה מימנך. אלקי לא יגש: רק בעיניך
תביש ושלמת רשעים תראה: כי אתה יי מחסי
עליון שמת מעונך: לא תאנה אליך רעה ונגע
לא יקרב באהדך: כי בלאביו יצנה לך. לשמך
בכל דרכיך: על פפים ישאוונך. פן תגף באבן
רבדך: על-שחל ופתן תדרך. תרמם כפיר
ותנין: כי בי חשק ואפליטהו. אשנהו כירדע
שמי: יקראני ואענהו עמו אנכי בצנה:

אחלצהו ואכבדהו ארך ימים אשביעהו ואראהו
ב'שועתי:

מזמור שירו לוי שיר חדש פי נפלאות עשה
הושיעה לו זמינו וזרע קדשו: הודיע יי שועתו
לעיני הגוים גלה צדקתו. זכר חסדו ואמונתו
לבית ישראל ראו כל אפסי ארץ את ישועת
אלהינו: הודיעו לוי כל הארץ פצחו ורננו
וזמרו: זמרו לוי בכבוד בכבוד וקול זמרה:
בחצצרות וקול שופר הריעו לפני המלך יי:
ירעם הים ומלאו תבל וישבי בה: נהרות ימחאו
קף יחד הרים ירננו: לפני יי כי בא לשפט
הארץ ישפט תבל בצדק ועמים במישרים:

שיר למעלות אשא עיני אל תהרים מאין
יבוא עזרי: עזרי מעם יי עשה שמים וארץ:
אל יתן לפוט רבדך אל יגום שמך: הגה לא
יגום ולא יישן שמר ישראל: יי שמך יי צלך
על יד ומינך: יומם השמש לא יכפה וירח
בלילה: יי שמך מפל רע ישמר את נפשך:
יי ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם:
שיר המעלות לדוד שמחתי באומרים לי בית
יי גלד: עמדות היו רננינו בשעריך ורושלים:

ירושלם הפגניה בעיר שחפרה לה יחפו: ששם
 עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות
 לשם יי: כי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות
 לבית הוד: שאלו שלום ירושלם ישליו אהבוך:
 יהי שלום בחילוך שלוח בארמנותיך: למען
 אחי ורעי אדברה נא שלום בך: למען בית
 יי אלהינו אבקשה טוב לך:

שיר הפעלות אלקך גשאתי את עיני הישבי
 בשמים: הנה בעיני עבדים אל יד אדוניהם
 בעיני שפחה אל יד גברתה בן עינינו אל יי
 אלהינו עד שיחננו: חננו יי חננו כי רב שבענו
 כוז: רבת שבעה לה גפשונו הלעג השאננים
 הפו לנאונים:

שיר הפעלות קדור לילי יי שחיה לנו יאמר
 וא ישראל: לילי יי שחיה לנו בקום עלינו
 אדם: אזי חיים בלעונו בחרות אפם בנו:
 אזי חיים שטפנו נחלה עבר על גפשונו:
 אזי עבר על גפשונו חיים הזדונים: ברוד יי
 שלא נתננו טרף לשניהם: נקשנו בצפור
 נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר ואנחנו
 נמלמנו: עורנו בשם יי עשה שמום וארץ:

הללויה הללו את שם יי הללו עבדי יי:
 שעמדים בבית יי בחרות בית אלהינו: הללויה
 כי טוב יי זמרו לשמו כי נעים: כי יעקב בחר
 לו יה ישראל לסגלתו: כי אני ידעתי כי גדול
 יי ואדונינו מכל אלהים: כל אשר חפץ יי
 עשה בשמים ובארץ בימים וכל תהמות:
 מעלה נשיאים מקצה הארץ ברכים למטר
 עשה מוצא רוח מאוצרותיו: שהפה בכורי
 מצרים מאדם עד בהמה: שלח אתות ומופתים
 בתוככי מצרים בפרעה ובכל עבדיו: שהפה
 גוים רבים וחרג מלכים עצומים: לסיחון מלך
 האמרי ולעוג מלך הבשן ולכל ממלכות כנען:
 ונתן ארצם נחלה נחלה לישראל עמו: יי שמוך
 לעולם יי זכרך לדור ודור: כי רדן יי עמו ועל
 עבדיו יתנחם: עצמי הגוים כסף וזהב מעשי
 ידי אדם: פה להם ולא ידברו עינים להם ולא
 יראו: אזנים להם ולא יאזינו אף אין יש רוח
 בפיהם: כמותם יהיו עשיהם כל אשר פטח
 פהם: בית ישראל ברכו את יי בית אהרן ברכו
 את יי: בית הלוי ברכו את יי יראו יי ברכו את
 יי: ברוד יי מציון שבן ירושלם תלוייה:

וקום לנצח: ברוך
 פודה ומציל ברוך
 שמו: ברוך אתה יי
 אלהינו מלך העולם
 האל אב הרחמן
 המהלל בפה עמו
 משבח ומפאד
 בלשון חסידיו
 ועבדיו ובשירי דוד
 עבדך גהלהך יי
 אלהינו בשבחחות
 ובזמירות ונגלהך
 ונשבחה ונפאדך
 ונמליכה ונזכיר שמך
 מלבנו אלהינו: יחיד
 חי העולמים מלך
 משבח ומפאד עדי
 עד שמו הגדול:
 ברוך אתה יי מלך
 מהלל בשבחחות:
 המנחיל מנוחה לעמו
 ישראל ביום שבת קדש:
 ברוך הוא וברוך שמו
 וברוך זכרו לעולמי עד:
 ברוך אתה יי אלהינו מלך
 העולם המלך הגדול
 והקדוש אב הרחמן מהלל
 בפי עמו משבח ומפאד
 בלשון כל חסידיו ועבדיו:
 ובשירי דוד עבדך. גהלהך
 יי אלהינו בשבחחות
 ובזמירות. גהודך גהלהך
 נשבחה נפאדך גרומך
 ונמליכה ונקדישך ונעריצך
 ונזכיר שמך מלבנו אלהינו
 יחיד חי העולמים. משבח
 ומפאד שמו עדי עד
 ברוך אתה יי מלך מהלל
 בשבחחות:

מזמור שיר ליום השבת: טוב להודות לך
 ולזמר לשמך עליון: להגיד בבקר חסדך
 ונאמונתך בלילות: עלי עשור ועלי נבל עלי
 הגיזן בכנור: כי שמחתני יי בפעליך במעשי
 ידך ארגן: מה גדלו מעשיך יי מאד עמקו
 מחשבתך: איש בער לא ידע וחסיל לא יבין
 את זאת: בפרוח רשעים כמו עשב ויציצו כל
 פעלי און להשמדם עדי עד: ואתה מרום לעולם
 יי: כי הנה איכה יי כי הנה איכה יאבדו
 יתפרדו כל פעלי און: ותרם בראים קרני בלתי
 בשמן רענן: ותפש עיני בשורי בקמים עלי
 מרעים תשמענה אזני: צדיק כתמר פרוח כארז
 בלבנון ישנה: שתולים בבית יי בחצרות אלהינו
 יפרחו: עוד ינובון בשׁיבה רשעים ורעננים יהיו:
 להגיד כי ישר יי צורי ולא (עלתה) עולתה בו:
 יי מלך גאות לבש לבש יי עזו התאזר אף
 תפוז תבד כל תמוס: נכון כסאך מאן מעולם
 אתה: נשאו נהרות יי נשאו נהרות קולם ישאו
 נהרות דכים: מקלות מים רבים אדירים
 משפרי ים. אדיר במרום יי: עדתך נאמנו
 מאוד לביתך גאון קדש יי לארץ ימים:

יהי כבוד " לעולם ישמח " במעשיו: יהי
 שם " מבורך מעתה ועד עולם: ממזרח שמש
 עד מבואו מהלל שם " רם על כל גוים " על
 השמים כבודו: " שמך לעולם " זכרך לדד
 ודד: " בשמים הכין כסאו ומלכותו בכל
 משלה: ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו
 בגוים " מלך " מלך " מלך לעולם
 ועד: " מלך עולם ועד אברו גוים מארצו "
 הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים: רבות
 מחשבות בלב איש ועצת " היא תקום עצת "
 לעולם תעמד מחשבות לבו כדוד ודד: כי הוא
 אמר ויהי הוא צוה ויעמד: כי בחר " בציון
 אנה למושב לו: כי יעקב בחר לו יהוה ישראל
 לסגלתו: כי לא ישש " עמו ונתלתו לא יעזב
 והוא רחום יכפר עון ודא ישחית והרבה להשב
 אפו ולא יעיר כל חמתו: " הושיעה המלך
 יענגנו ביום קראנו:

אשרי וישבי ביתך עוד יהללוך סלה: אשרי
 העם ששקה לו אשרי העם שיי אלהיו: תהרה
 קדוד ארוממך אלני המלך ואברכה שמך לעולם
 ועד: בכל יום אברךך ואלהללה שמך לעולם

ועד: גדול " ומהלל מאד ולגדלתו אין חקר:
 הור לדוד ישבח מעשיו ויגבורתו יגידו: הדר
 כבוד הודך ודברי נפלאותיך אשיחה: ועונו
 נוראתיך יאמרו ויגדלותך אספרנה: זכר רב
 טובך יביעו וצדקתך ינגנו חנוך ורחום " ארך
 אפים ויגדול חסד: טוב " לכל ורחמיו על כל
 מעשיו: יודוך " כל מעשיך וחסידיך יברוכה:
 כבוד מלכותך יאמרו ויגבורתך ידברו: להודיע
 לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו:
 מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל
 הור ודד: סומך " לכל הנפלים וזקוף לכל
 הנפופים: עיני כל אליך ישברו ואתח נותן
 להם את אכלם בעתו: פותח את ידך ומשביע
 לכל חי רצון: צדיק " בכל דרכיו וחמיד בכל
 מעשיו: קרוב " לכל קראיו לכל אשר יקראהו
 באמת: רצון יראיו יעשה ואת שועתם ישמע
 ויושיעם: שומר " את כל אהביו ואת כל
 הרשעים ישמיד: תהלת " ידבר פי ויברך כל
 בשר שם קדשו לעולם ועד: ונגננו נברך יהוה
 מעתה ועד עולם הללויה:

הללויה תללי בפשי את " אלהללה " בחי

אזמרה לאלהי בעודי: אל תבטחו בנדיבים
 בבו אדם שאין לו תשועה: תצא רוחו וישב
 לאדמתו ביום שהוא אבדו עשתנתי: אשרי
 שאל יעקב בעזרו שכרו על יי אלהיו: עשה
 שמים וארץ את הים ואת כל אשר בם השמר
 אמת לעולם: עשה משפט לעשוקים נתן לחם
 לרעבים יי מתיר אסורים: יי פקח עורים יי
 זקף במופים יי אהב צדיקים: יי שומר את גרים
 יתום ואלמנה יעודד ודרך רשעים יענת: ימלך
 יי לעולם אלתיך ציון לדרך הללויה:

הללויה פירוש זמרה אלהינו. פיגעים
 נארה תהלה: בונה ירושלם יי. גדחי ישראל
 יכנס: הרופא לשבתי לב: ומחפש לעצבותם:
 מונה מספר לפזקבים. לבלם שמות יקרא:
 גדול אדנינו ורב פח. לתבונתו אין מספר
 מעודד ענוים יי. משפיל רשעים עדי ארץ:
 ענו ליי בתודה. זמרו לאלהינו בכבוד: המבסה
 שמים בעבים המבין לארץ מטר המצמיח הרים
 חציר: נותן לבהמה לחמה. לבני ערב אשר
 יקראו: לא כגבורת הפוס יחפץ. לא בשוקי
 האישי ירצה: רוצה יי את גבאיו. את המיחלים

לחסדו: שפחי ירושלים את יי. הללי אלתוך
 ציון: כי חזק פריחי שעריך. ברוך פנוך בקרבך
 השם גבולך שלום: חבב חסום ישביעך:
 השלח אמרתו ארץ. עד מהרה רויך דברו:
 הנותן שלג בצמר. כפזר כפסר יפזר: משלך
 קרחו כפתים. לפני קרתו מי יעמוד: ושלח
 דברו וימסם וישב רוחו יללו מים: מגיד דבריו
 לעלב. תקיו ומשפטיו לישראל: לא עשה כן
 לכל גוי. ומשפטים בל ידעום הללויה:

הללויה הללו את יי מן השמים. הללוהו
 במרומים הללוהו כל מלאכיו. הללוהו כל
 צבאיו: הללוהו שמש וירח הללוהו כל פזקבי
 אור: הללוהו שמי השמים. והמים אשר מעל
 השמים. יהללו את שם יי כי הוא ציה וגבראו:
 ויעמידם לעד לעולם חק נתן ולא יעבור: הללו
 את יי מן הארץ. תנינים וכל תהמות: אש
 וברד שלג וקישור. ויח סערה עשה דברו:
 ההרים וכל גבעות עין פרי וכל ארזים: התנה
 וכל בהמה. רמש וצפור פנף: מלכי ארץ וכל
 לאמים שרים וכל שפטי ארץ: בחורים וגם
 בתולות וקנים עם גערים: יהללו את שם יי

כי נשגב שמו לבדו. הודו על ארץ ושמים:
וירם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו לבני ישראל
עם קרובו הללויה:

הללויה שירו לוי שיר חדש. תחלתו בקהל
חסידים: ישמח ישראל בעשיו. בני ציון ויגלו
במלכם: יהללו שמו במחול. בתי ובעד יזמרו
לו: כי רוצה יי פעמו יפאר עננים בישועה:
יעלו חסידים בקבוד. ירגנו על משבנותם:
הממות אל ברוכים וחרב פיות בידם: לעשות
נקמה בנזים. תוכחות בלאמים: לאסור מלכיהם
בזקים ונכבדיהם בכבלי ברזל: לעשות בהם
משפט כתיב. הדור הוא לכל חסידיו הללויה:
הללויה הללו אל בקדשו. הללוהו ברקיע
עזו: הללוהו בגבורתיו. הללוהו ברב גדלו:
הללוהו בתקע שופר. הללוהו בגבל ובעד:
הללוהו בתי ומחול. הללוהו בגמים ועגב:
הללוהו בצלצלי שמע. הללוהו בצלצלי תרועה:
כל הנשמה תהלל ייה הללויה: כיהת ייה:
ברוך יי לעולם אמן ואמן: ברוך יי מציון
שכן ירושלים הללויה: ברוך יי אלהים אלהי
ישראל עשה נפלאות לבדו: וברוך שם קבודו

לעולם ויפלא קבודו את כל הארץ אמן
ואמן:

ועמוד על כנפו

כי מי עכרי סודי סוס מים

ויברך דניד את יי לעיני כל הקהל. ויאמר
דניד ברוך אלהי ישראל אבינו מעולם ועד
עולם: לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח
וההודו כי כל בשמים ובארץ לך יי הממלכה
והמתנשא לכל לראש: והעשר והכבוד מלפניך
ואתה מושל בכל ובידך כח וגבורה ובידך
לגדל ולחזק לכל: ועתה אלהינו מודים אנחנו
לך ומה ללים לשם תפארתך: ויברכו שם קבודך
ומרומם על כל ברכה ותהלה: אלה הוא יי
לבדך אלה עשית את השמים שמי השמים
וכל צבאם הארץ וכך אשר עליה הימים וכל
אשר בהם ואתה מתיח את בלם וצבא השמים
לך משתחוים: יי אתה הוא יי האלהים אשר
בחרת באברהם והוצאתו מאור כשדים ושמת
שמו אברהם: ומצאת את לבו נאמן לפניך:
וקרות עמו הברית לתת את ארץ הנעני החתי
האמרי והפרזי והיבסי והגרנשי לתת לגרעו

וּתְקַם אֶת דְּבַרְךָ כִּי צַדִּיק אַתָּה: וַתֵּרָא אֶת עֵינֵי
אֲבוֹתֵינוּ בְּמַצָּרִים וְאֵת זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל יַם
סוּף: וַתִּתֵּן אֹתָם וּמַפְתִּים בְּפָרְעָה וּבְכָל עַבְדָּיו
וּבְכָל עַם אֲרָצוֹ כִּי יִדְעָתָּ כִּי הִזִּידוּ עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ
לָךְ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְהָיִים בְּקַעֲתָ לַפְּנֵיהֶם וַיַּעֲבְרוּ
בַתּוֹךְ הַיָּם בַּיַּבְשָׁה וְאֵת רוֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ
בְּמַצּוֹלוֹת כְּמוֹ אֶבֶן בְּמַיִם עֲזִים:

וַיֹּשֶׁעַ יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם
וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְרַיִם מֵת עַל שַׁפַּת הַיָּם:
וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה
בְּמַצָּרִים וַיִּירָאוּ הָעַם אֶת יְהוָה וַיֹּאמִינוּ בַּיהוָה
וּבַמֶּשֶׁה עַבְדּוֹ:

אִן יִשִּׁיר מִשֵּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת
לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָאֹה
גָּאֹה סוּם וּרְכַבּוֹ רָמָה בָּיָם: עֲזִי וּזְמַרְתָּ יְהוָה
וַיַּחֲיֵל לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלֵי וְאֶנְהוּ אֱלֹהֵי אָבִי
וְאֶרְמָמְנָהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ:
מִרְבַּבַת פָּרַעַה וַחֲיָלוֹ יְרַה בָּיָם וּמִבְּתֵר שְׁלֹשׁוֹ
טָבְעוּ בָיִם סוּף: תְּהַלֵּם וּבְסִימֵי יָרְדוּ בְּמַצּוֹלוֹת
כְּמוֹ אֶבֶן: יְמִינֶךָ יְהוָה גְּאֻרָתִי בְּכַף יְמִינֶךָ יְהוָה

תִּרְעִץ אוֹיֵב: וּכְרַב גְּאֻרָתְךָ תִּהְרַם קַמְוֶה תִּשְׁלַח
תִּרְנֶנֶךָ וַיִּאֲכַלְמוּ בְּקֶשׁ: וּבְרוּחַ אֲפִיקָה גִּעְרָמוּ מַיִם
נִצְבּוּ כְמוֹ-נֶדַךְ גְּזֻלִים קִסְפוּ תְהַלֵּם בְּלִבָּיָם:
אָמַר אוֹיֵב אֲרַדְף אֲשִׁיג אֲחַלֵּק שְׁלָל תִּמְלֹאמוּ
בְּמִשֵּׁי אֲרִיק חֲרָבִי תִזְרִישְׁמוּ יָדַי: נִשְׁפַּת בְּרוּחְךָ
כְּסַמוּ יָם צָלְלוּ כַּעֲזוּפֶרֶת בְּמַיִם אֲדִירִים: מִי-
כַמְכָּה בְּאֵלִם יְהוָה מִי כַמְכָּה גְאֻרָה בְּקֹדֶשׁ גֹּרָא
תְהַלֵּם עֲשֵׂה-פִלֵּא: נְשִׁית יְמִינֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֲרִיץ:
נְחִית בְּחִסְדְּךָ עִסְזוּ וְגֹאֲלָתָה נְחַלְתָּ כְּעִזָּה אֶל-גֹּרָה
קֹדֶשְׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים וְיִגְזֹזוּ חֵיל אֲחֵי יִשְׁבִי
פְּלִשְׁתִּים: אִן גִּבְהָלוּ אֶלֹפֵי אֲדוּם אֵילֵי מוֹאָב
יִאֲחֻזְמוּ רַעַד נִמְנוּ כֵּךְ יִשְׁבִי כְּנָעַן: תִּפַּל עֲלֵיהֶם
אִימָתָה וּפְחָד בְּגֹדֹל זְרוּעֶךָ יִדְמוּ כְּאֶבֶן עַד-
יַעֲבֹר עִמָּךְ יְהוָה עַד-יַעֲבֹר עִם-זֵי קְנִיָּת: תִּבְיֵאמוּ
וּתִמְעַמוּ בְּדֵר נְחַלְתְּךָ מִצִּוֹן לִשְׁבַחְךָ פִּשְׁלָת
יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדָנִי כֹּנְנֵי יְדוּךָ: יְהוָה! מִלְךָ לְעוֹלָם
וָעַד: (יִי מִלְךָ לְעוֹלָם וָעַד:) יִי מַלְכוּתֵיהָ קִאִים
לְעוֹלָם וּלְעַדְמֵי עֲלְמָא:

צטתה צטלה ווסיסין זס:
לין טתה לייילדין היסוו.

כִּי כָּא סוּם פָּרַעַה בְּרַכְבּוֹ וּבְרַכְשׁוֹ בָּיִם נִשְׁבֵּב

זמירות

יהוה עליהם את מי הים ובני ישראל הדביו
 בכתשה בתוך הים: ותקח מרים הנביאה אחות
 אהרן את התוף בידה ותצאן בל הנשים אתה
 בתים ובמחלת: ותפצן להם מרים שירי ליהוה
 בנגינה נאה קום ורקבו רמה בים: וישע משה
 את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו
 שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו
 מרתה ולא יכלו לשאת מים מרתה כי מרים הם
 על כן קרא שמה מרה: וילכו העם על משנה
 דאמר מה נשאתה: ויצעק אל יהוה ויורהו יהוה
 עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו
 חק ומשפט ושם נסוה: ויאמר אם שמוע תשמע
 לקול יהוה אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנה
 למצותיו ושמרת כל חקיו כל המהלך אשר
 שמתו במצרים לא אשים עליה כי אני יהוה
 רפאיה:

כי לוי המלוכה ומושל בגוים: ועלו מושיעים
 בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה לוי המלוכה
 והיה ללמד על כל הארץ ביום תהוא: והיה וי
 אחד ושמו אחד:

שחרית לשבת

נשמת כל חי תברך את שמך וי אלהינו ורוח
 כל בשר תפאר ותרומם זכרך מלכנו תמיד: מן
 העולם ועד העולם ועתה אתה אל. ומבלעדיך אין
 לנו מלך גואל ומושיע. פודה מצל ועונה ומרחם
 בכל עת צרה וצוקה. אין לנו מלך עזיר וסומך
 אלא אתה. אלהי הראשונים והאחרונים אלה
 כל בריות ארון כל תולדות המהלל בכל
 התשבות המנהג עלומו בחסד ובריותיו
 ברחמים. ווי ער לא ינום ולא ישן. המעורר
 ישנים. והמקיץ נרדמים. מתיח מתים. ורופא
 חולים. פוקח עורים. וזוקף כפופים. המשיח
 אלמים. והמפענח געלמים. ולך לברך אנחנו
 מודים:

ואלו פנו מלא שירה פים ולשוננו רנה בהמון
 גליו ושפתותינו שבח במרחבי רקיע ועינינו
 מאירות בשמש ובירח ודינו פרושות בנשרי
 שמים ורגלנו קלות באילות אין אנו מספיקין
 להודות לך וי אלהינו ולברך את שמך מלכנו
 על אחת מאלף אלפי אלפים ורוב רפי רבבות
 פעמים הטובות נסים ונפלאות שעשית עמנו

שחרית לשבת

ועם אבותינו. מלפנים ממצרים גאלתנו יי
אלהינו מפית עבדים פדיתנו. ברעב זנתנו.
ובשבע בלבלתנו. מחרב הצלתנו. מדבר
מלמתנו. ומחלאים רעים ורבים דליתנו. עד
הנה שרוננו רחמיך ולא עזבוננו חסדיך. על
פן אברים שפלתנו בנו. ורוח ונשמה שנפחת
באפנו. ולשון אשר שמת בפינו. הן הם יודו.
ויברכו. וישבחו. ויפארו. וישוררו את שמך
מלפנו תמיד. פי כל פה לך יודה. וכל לשון
לך תשבח. וכל עין לך תצפה. וכל ברוך לך
תברע: וכל קומה לפניך תשתחוה. וכל הלכות
ייראוך. וכל קרב וכליות יזמרו לשמך: פדבר
שנאמר כל עצמותי תאמנה יי מי כמוך:

שנים קודם פורים אומרים כלן מי כמוך ולין כמוך סעלא למעס
סמל סעלא מוסף:

לין שנים אכנים די פורים דלין לין מי כמוך. ולין כמוך עופלכאס
דיעלכאס די ספלא מוסף.

מציל עני מהזק ממנו ועני ואביון מגזלו.
שונעת עניים אתה תשמע. צעקת הדל תקשיב
ותושיע. וכתוב רננו צדיקים בני ישראלים נאקה
תהלה:

שחרית לשבת

לא

סימן יצחק	י שרים	כפי
ורבקה	תת ר ומס	ובשפתי
	תת ב בך:	ובלשון
	תת ק דש:	ובקרוב
	תת ה לל:	

במקהלות רבבות עמך בית ישראל שבין
חובת כל הוצורים לפניך יי אלהינו ואלהי
אבותינו. להודות. להלל. לשבח. לפאר
לרומם. ולהדר. ולנצח על כל דברי שירות
ותשבחות דוד בן ישי עבדך משיחך: וכן
ישתבח שמך לעד מלפנו האל המלך הגדול
והקדוש בשמים ובארץ פי לך נאה יי אלהינו
ואלהי אבותינו לעולם ועד שיר ושבחה. הלל
וזמרה. עוז וממשלה. נצח גדלה וגבורה
תהלה ותפארת קדשה ומלכות: פרכות והודאות
לשמך הגדול והקדוש. ומעולם ועד עולם
אתה אל: ברוך אתה יי מלך גדול ומתהלל
בתשבחות. אל ההודאות. אדון הנפלאות.
בורא כל הנשמות. רבון כל המעשים. הבורח
בשירי זמרה מלך חי העולמים אמן..

שחרית לשבת

ואומר כסון סלי קריש:

כי דמי ליל מן מיריני קדש.

חזון שוחה ואומר:

בָּרַכְנוּ אֶת יי הַמְבַרֵךְ:

וקהל אומרים בלחש:

ישמחה ויתפאר שמו של סלך

י"ב ברוך יי הַמְבַרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

מלכי המלכים הקדוש גיורד הוא.

ברוך אתה יי אלהינו מְלֹךְ

עוהו ראשון והוא אחרון

העולם. יוצר אור ובורא

יסבלעיו אין אליהם: יהי שם

חשך. עושה שלום ובורא

י"ב ברוך מעלה ועד עלם

את הכל:

ימרום על כל דבכה ותהלה:

הכל יודוך והכל ישבחוך והכל יאמרין

קדוש ב"י: הבל ירומוך סלה יוצר הכל האר

הפזתה בכל יום הלתות שערי מזרח ובזקע

חלוני רקע מוציא חמה ממקומה וילבנה ממכון

שבתה ומאיר לעולם כלו וליושביו שברא במדת

רחמים: המאיר לארץ ולהרים עליה ברחמים.

ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית:

מה רבו מעשיך יי כלם בחכמה עשית. מלאה

הארץ קניניה: המלך המרום לבדו מאז.

המשבח והמפואר והמתנשא מימות עולם.

אלהי עולם ברחמיה הרבים רחם עלינו אדון

ענו צור משנבנו מנן ישענו משנב בעדנו:

שחרית לשבת

לב

אין ערוך לך. ואין זולתך. אפס בלתיך ומי

דומה לך: אין ערוך לך יי אלהינו בעולם הזה

ואין זולתך מלפני לחיי העולם הבא. אפס

בלתיך באלנו לימות המשיח ומי דומה לך

מושיענו לתחיית המתים:

אל אדון על כל המעשים. ברוך ומבורך

בפי כל נשמה. גדלו וטובו מלא עולם. דעת

ותבונה טובים אות: המתנאה על חיות

הקדש. ונהדר בכבוד על המרפבה. זכות

ומישור לפני כסאו הסד ורחמים מלא כבודו:

טובים מאורות שבראם אלהינו. יצרם בדעת

בבינה ובהשכל. פח וגבורה נתן פהם. להיות

מושלים בקרב תביר: מלאים יו ומפיקים נונה.

באה זיום בכל העולם. שמחים בצאתם ששים

בבואם. עושים באימה רצון קונם: פאר וכבוד

נותנים לשמו צהלה ורנה לזכר מלכותו. קרא

לשמש ויזרח אור ראה והתקין צורת הלבנה.

שבח ותנו לו כל צבא מרום. תפארת וגדלה

שרפים ואופנים וחיות הקדש:

לאל אשר שבת מכל המעשים. וביום

השביעי התעלה וישב על כסא כבודו. תפארת

שחרית לשבת

עשה ליום המנוחה ענג קרא ליום השבת: זה שיר שבח של יום השביעי שבו שבת אל מפר מלאכתו ויום השביעי משבח ואמר מזמור שיר ליום השבת: לפיכך יפארו לאל כל יצוריו שבח ויקר וגדלה וכבוד ותנו למלך יוצר כל המנוחיל מנוחה לעמו ישראל ביום שבת קדש: שמך יי אלהינו יתקדש ויכרד יתפאר מלפנו בשמים ממעל ועל הארץ מתחת: על כל שבח מעשה ידיה. ועל מאורי אור שיצרת הבה יפארוך סלה:

תתברך לנצח צורנו מלפנו ונאלנו. בורא קדושים ישתבח שמך לעד מלפנו. יוצר משרתים ואשר משרתיו כלם עומדים ברום עולם ומשמיעים ביראה יחד בקול דברי אלהים חיים ומלך עולם: כלם אהובים כלם ברויים כלם גבורים כלם קדושים כלם עושים באימה וביראה רצון קונם וכלם פותחים את פיהם בקדושה ובטהרה בשירה ובזמרה. מברכין משבחין מפאין מקדישין מעריצין וממליכין: את שם האל המלך הגדול הגבור והנורא קדוש הוא: וכלם מקפדים עליהם עול מלכות

שחרית לשבת

שמים זה מזה ונותנים רשות זה לזה להקדיש ליצרכם כנחת רוח בשפה ברורה ובנעימה. קדושה כפום פאחד עונים באימה ואומרים ביראה:

קדוש קדוש קדוש יי צבאות מלא כל הארץ כבוד: והאופנים ותות הקדש ברעש גדול מתנשאים (כ"א לענת השורפים) לעמתם משבחים ואומרים: ברוך כבוד יי מקדמו: לאל ברוך נעמות ותנו למלך אל חי וקום ומרות יאמרו ותשבחות ישמיעו. כי הוא לבדו מרום וקדוש פועל גבורות עשה חדשות בעל מלחמות וזרע צדקות מצמיח ישועות. בורא רפואות. נורא תהלות. ארון הנפלאות. המחפש טובו בכל יום תמיד מעשה בראשית קאמור לעשה אורים גדלים כי לעולם הקדו. (והתקין מאורות משמח עולמו אשר ברא). ברוך אתה יי יוצר המאורות:

אהבת עולם אהבתנו יי אלהינו המלה גדולה ויתרה חמלת עלינו אבינו מלפנו בעבור שמך הגדול ובעבור אבותינו שפטרנו כה וזל מרמו חקי חיים לעשות רצונך בלבב שלם כן תתנונו: אבינו אב תברכין תברחם רחם נא עלינו ותן בלבנו בינה להבין וגהשפיר לשמוע דלמוד ודלמוד לשמור ולעשות ויקום את כל דברי תלמוד הוראתך באהבה. ודאר עינינו בתורתך ודבק לבנו בכמותך ונוד דבבנו דאהבה ויראה את שמך. למען לא נבויש ורא

גבלם ולא גבשלו לעולם ועד. כי בשם קדשך
הגדול הגבור והנורא בטחנו נגילה ונשמחה
בישועתך. ורחמיך יי אלחינו וחסדיך הרבים
אל ישונו גצח סלה ועד. מהר והבא עלינו
ברכה ושלוים מהרה מארבע כנפות הארץ
ושבור עול הגוים מעל צוארנו והוליכנו מהרה
קוממיות לארצנו כי אל פועל ישועות אתה
וכנו בחרת מכל עם ולשון וברכתנו מלפני
לשמך הגדול באהבה להודות לך וליתתך ליראה
ולאהבה את שמך: ברוך אתה יי הבורח בעמו
ישראל באהבה:

עוד לומר ק"ה זרקוק ובענינים כמו סכוח נחום :

שמע ישראל יהוה אלחינו יהוה אחד:

ואומרים בכם

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

ואהבת לא תשא את יהוה אלוקיך בכל לבבך ובכל
נפשך ובכל מאריך: והיו הדברים האלה אשר
אנכי מצוה היום על לבבך: ושנתם לבנה וירפת גם
בשבת בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקמך: וקשרתם
לאוזן על ירך והיו למספת בין עיניך: לא תחמוד ויתבתם
על מצות ביתך ובשערך:

יהוה אס שמעו תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם
היום לאהבה את יהוה אלוהיכם ולעבדו בכל
לבבכם ובכל נפשכם: ותתמי מסר ארצכם בעתו יורח
ומלכות לא תנגבו ואספת רגנך והידיעה והאבה: ותתמי
עשב בשדה בכהמתך ואכלת ושבעת: השמרו לכם כך
אתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלוהים אחרים והשתחיתם
להם: וזרה ימסך בעט אף יתה בכם ועצר את השמים
ולא יהיה מסר ותארמה לא תמן את יבולת לא תרצח
תאבדתם מהרה מעל הארץ הטובה אשר יתה נתן לכם:
ושמרתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם וקשרתם
אתם לאוזן על ירך והיו למספת בין עיניכם: ולמדתם
אתם את בניכם לרפר גם בשבת בביתך ובלכתך בדרך
ובשכבך ובקמך: וכתבתם על מצות ביתך ובשערך:
כבר את אביך למען רבו ימיכם וימי בניכם על הארץ
אשר נשבע יהוה לאבותיכם לתת להם כימי השמים על
הארץ:

ואומר יהוה אל משה לאמר: רבו אל בני ישראל
ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על בנותי כנדיהם
לדלתם ונתנו על ציצת הבנה פתיל חבלת: והיה לכם לציצת
זאתם אלו וזכרתם את כל מצות יהוה ועשיתם אתם לא
אנא ולא תתרו אתר לבבכם ואתי עיניכם אשר אתה
יהוה אתיכם: וכור את ים השבת למען תירצו ועשיתם

אחרי מציאתי וחייתם קדושים לאלהיכם: אני יי אלהיכם
אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להקח לכם לארץ
אני ידוע אלהיכם:

פסוק חזון יי אלטיכם למסלול נעים פיעוס:

אמת ויציב ונכון ונקים וישיר ונאמן ואהוב וחביב
ונחמד ונעים ונורא ונאדיר ומתקן ומקבל
ומוב ונסח הדבר הנזה עלינו לעולם ועד: אמת
אלהי עולם מלכנו צור יעקב מנו ישענו לדור
נדור הוא קים וישמו קים וקסאו נכון ומלכותו
ואמינותו לעד קנסת: ודבריו חיים וקמים
נאמנים ונחמדים לעד ולעולמי עולמים: על
אבותינו ועלינו ועל בנינו ועל דורותינו ועל
כל דורות צדע ישראל עבדיך: על הראשונים
ועל האחרונים דבר טוב וקים באמת ובאמינות
חזק ולא יעבור: אמת שאמה הוא יי אלהינו
נאלו אבותינו מלכנו מלך אבותינו נאלנו
נאל אבותינו ויצרנו צור ישועתנו פודנו
ומצילנו מעולם הוא שמך ואין לנו עוד אלהים
וילתך סלה:

צורת אבותינו אמה הוא מעולם מנו ומשיע

ליום ולבגדים אחרתם קבל דוד ודוד: ברום
עולם מושבה ומשפטיה וצדקתה עד אפסי ארץ:
אמת אשרי איש שישמע למצותיה ותורתה
ודברה ישים על לבו: אמת שאמה הוא אמן
לעשה ומלך נבור לריב ריבם לאבות ובנים:
אמת אמה הוא ראשון ואמה הוא אחרון
ומפלעדיה אין לנו מלך נואל ומשיע: אמת
מפצרים נאלתנו יי אלהינו מבית עבדים פדיתנו
כל בכוריהם הרגת ובכורה ישראל נאלת וים
סוף להם בקעת נדים מפעת וידידים עברי ים
ונכסו מים צדיקים אחר מהם לא נותר על זאת
זאת שבהו אהיבים ורוקמו לאל ונתנו וידיים
ומירוח שירוח ותשבתות ברכות והודאות
למלך אל חי ונקים: רם ונשא גדול ונורא משפיל
נאים עדי ארץ ומנביה שפלים עד כרום מוציא
אסירים פודה עגונים עוזר דלים העונה לעמו
ישראל בעת שועם אליו: תהלות לאל עליז
נואלם ברוך הוא ומבורך. משח ובני ישראל
לה ענו שירה בשמחה רבה ואמרו קלם:
מי כמכה באלים יי מי כמכה נאדר בפרש נורא

תהלות עשה פלא: שידה חדשה שברו נאולים
לשמה הגדול על שפת הים יחד כלם הודו
התפליכו ואמרו: "ימלך לעולם ועד: וגאמר
פואלנו " צבאות שמו קדוש ישראל: ברך
אתה " נאל ישראל:

אלני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:
ברך אתה " אלהינו ואלהי אבותינו. אלהי
אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל
הגדול הגבור והנורא אל עליון גומל חסדים
טובים. קונה הכל וזוכר חסדי אבות ומביא נוא
לבני בניהם למען שמו באהבה:

(כנסת סוכה) וברנו לחיים. מלך הפץ בחיים. כתבנו בספר
חיים. למענה אלהים חיים. אל חי:

מלך עוזר ומושיע ומגן. ברך אתה " מן
אברהם:

אתה גבור לעולם אדני אתה מתים אתה רב
להושיע:

(נתי) מזריד המל: | (כסוף) משיב רוח ומזריד הנשם:
מכלכל חיים בחדד מתים מתים ברחמים רבים
סומך גופלים ורופא חולים וממיר

אסודים ומקיים אמונתו לישני עמר מי במוך
בעל נברות ומי דומה לך. מלך ממיית ומחיה
ומצמיח ישועה:

(כנסת סוכה) מי במזכה אב הרחמן זוכר יצויי ברחמים לחיים:
וגאמן אתה לתחיות מתים: ברך אתה " מתיח המתים:

כנסת ס"ז סוכה נקדמך וליבך סוכה קדום:

נקדישך ונערישך. בגועים שיה סוד (אומר בנינו) שרפי
קדש המשלשים לך קדשה. וכן כתוב על יד
נביאך וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש יהוה צבאות
מלא כל הארץ גבור: לעמתם משבחים ואומרים: ברך
גבור יהוה ממקומו: וברכבי קדשך כתוב לאמר ימלך יהוה
לעולם אלהי ציון לדור ודור הללויה: ע"כ

אתה קדוש ושמה קדוש וקדושים בכל יום
יהללה סלה: ברך אתה יהוה האל
(כני"ט המלך) הקדוש:

ישמח משה במתנת הללו כי עבד נאמן קראת
לו. כליל תפארת בראשו נתת. בעמדו
לפניה על חר סיני. ושני לחות אבנים הוריד בידו
ונתוב בהן שמירת שבת וכן כתוב בתורתך:

ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את
השבת לזכרתם ברית עולם: כיני ובין
בני ישראל הוא לעולם כי ששת ימים
עשה יי את השמים ואת הארץ וביום השביעי
שבת וינפש:

ולא נתתו יי אלינו לנוי הארצות. ולא הנחלתו
מלפני לעובדי אלילים. גם במנוחתו לא
ישבנו רשעים. כי לעמך ישראל נתתו באהבה
לנבוע יעקב אשר גם בחרת:

ישמחו במלכותך שומרי שבת וקראי ענג עם
מקדשי שביעי בלם ושבועו ויתענגו
מטובך ובשביעי רצית בו וקדשתו חמדת ימים
אותו קראת זכר למעשה בראשית:

אלהינו ואלהי אבותינו רצה גא במנוחתנו
קדשנו במצותך שים חלקנו בתורתך
שבוענו מטובך שמת גפשו בישועתך. וטהר
לבנו לעבודך באמת והנחילנו יי אלהינו
באהבה ובכבוד שבת קדשך. ויניחו בו כל
ישראל מקדשי שמך: ברוך אתה יי מקדש
השבת:

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ולתפלתם שעת.
והשב את העבודה לדביר ביתך ואשי
ישראל ותפלתם מורה באהבה תקבל ברכון
ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך:

בטנח כסם חרש פועלים זכ

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה נבא יביע יראה
וירצון ישמע ויפקד ויזכר ויזכנו
וזכרון אבותינו. וזכרון ירושלים עירך וזכרון
משיח בן דוד עבדך. וזכרון כל עמך ביר
ישראל לסניף לפליטה לטובה לחן ולחסד
ולרחמים ביום ראש החדש הזה. לרחם בו
עלינו ולהושיענו. וזכנו יי אלהינו בו לטובה
ויסקדנו בו לברכה. והושיענו בו לחיים טובים
בדבר ישועה ורחמים חיים וזכנו. וחמול ורחם
עלינו. והושיענו. פי אליך עינינו פי אל מלך
חנן ורחום אתה:

ואתה ברחמיך הרבים תחפץ בנו ותצננו ותחיה עיני
בשובך לציון ברחמים: ברוך אתה יהוה המהיר
שבתו לציון:

מודים אנחנו לך שאמתה
 הוה " אלהינו
 ואלהי אבותינו לעולם
 ועד. צורנו צור חינו ומגן
 ישענו אמה הוא לדור
 דור גודלה לך וגם ספר
 תהלתה. על חיינו
 הפסחים בקרב. ועל
 גשמותינו הפקודות לך
 ועל גסיף שבכל יום עמנו
 ועל גפלאותיה ומאבותיה
 שבכל עת ערב ובוקר
 וצהרים המשוב בי לא כל
 רחמיך ותפלתם בי לא תמו חסדיך בי מעולם
 קיינו לך:

בטבת מוסבס אונזיס כאל על פניס:

על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל
 התשועות ועל הגפלאות ועל הגמלות
 שעשית לאבותינו פגמים הם ובזמן הנהי

מודים אנחנו לך שאמתה
 הוא הנה אלהינו
 ואלהי אבותינו. אלהי כל
 בש. וצרט וצור פראשית
 ברכות והודאות לשמך
 הגדול והקדוש. על
 שהחייחנו. וקיימנו. פן
 תחינו. ותחנו. ותאסוף
 גלי חיינו לחצרות קדשה.
 לשמור חקך. ולעשות
 רצונך ולעבדך בכל
 שלם על שאנו מודים
 לך. ברוך אל התדאות:

סדרים א

תלמוד